

د شمېر کتاب - د تورات شریف

څلورم کتاب

پېژندګلو

د شمېر په کتاب کې حضرت موسیٰ علیه السلام د کنعان د سفر قیصه بیانوی، کوم سفر چې هغوی لوظ کړی شوی وطن ته کړی وو. اګر چې د مصر نه تر وعده شوی ملک پورې سفر دومره اوږد نه دی خو هلته په رسېدو کې بنی اسرائیلو څلوېښت کاله وخت واخستلو. هم په دې کتاب کې د دې وجه هم بیان شوې ده. د بنی اسرائیلو د نافرمانی او د ایمان د کمزورتیا په وجه خدای پاک هغوی په بیابان کې سرگردانه وګرځول. په ټول کتاب کې خدای پاک ته خپل هغه لوی مقام حاصل دی څوک چې بی اعتقادی او بغاوت نه نظرانداز کوی خو هغه داسې هم څرګندېږي څوک چې خپل لوظ په وفاداری سره قائموی او په صبر سره د خپلو خلقو حاجتونه پوره کوی. کوم سفر چې مونږ ته دا هم راپادوی چې خدای پاک زمونږ مل دی لکه څنګه چې زمونږ سفر د جنت طرف دی. د حفظ کولو دپاره شمېر ۱۹:۲۳ آیت، ”خدای پاک د بنی آدم په شان نه دی، چې دروغ ووايي، هغه بنی آدم نه دی چې خپله فېصله بدله کړي. هغه چې کومه وعده وکړي، نو هغه پوره کوي، هغه چې څه وائي، نو هغه کوي.“

د بني اسرائيلو اوله مردم شماری

۱) د دویم کال د دویمې میاشتې په وپومبې ورځ بني اسرائيلو د مصر ملک پرېښودو نه پس، د سینا په بیابان کښې مالک خدای د خپل حضور په مقدسه خېمه کښې موسی ته وفرمائیل، ﴿۲﴾ ”ته او هارون د ټولو بني اسرائيلو د قبیلو او کورنو مردم شماری وکړئ. د هغه ټولو سړو نومونه ولیکئ ﴿۳﴾ چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وی او چې جنگ کولې شی. ﴿۴﴾ د هرې قبیلې نه یو یو مشر راوغواړه چې ستا مدد وکړی.“ ﴿۵﴾-﴿۱۶﴾ دا هغه سړی دی چې د خپلو قبیلو مشران دی، کوم چې ستاسو د ملګرتیا دپاره د قوم نه خوښ کړې شوی دی یعنې د روبین د قبیلې نه الیصور د شدیور زوی، د شمعون د قبیلې نه سلومی اېل د صوری شدی زوی، د یهوداه د قبیلې نه نحشون د عمی نداب زوی، د یساکار د قبیلې نه نتنی ایل د ضعر زوی، د زبولون د قبیلې نه ایاب د حیلون زوی، د افرائیم د قبیلې نه الیسمع د عمیهود زوی، د منسی د قبیلې نه گملی اېل د فداهصور زوی، د بنیامین د قبیلې نه ابدان د جدعونی زوی، د دان د قبیلې نه اخیعزر د عمی شدی زوی، د آشر د قبیلې نه فجعی اېل د عکران زوی، د جاد د قبیلې نه الیاسف د دعواېل زوی، د نفتالی قبیلې نه اخیرع د عینان زوی. ﴿۱۷﴾ د دې دولسو سړو په مدد سره موسی او هارون، ﴿۱۸﴾ د دویمې میاشتې په اوله ورځ د بني اسرائيلو ټول قوم راغونډ کړو او د ټولو خلقو نومونه یې د قبیلو او کورنو په مطابق ولیکل. د هغه ټولو سړو نومونه ولیکلې شول او وشمېرلې شول چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وو، ﴿۱۹﴾ هم هغه شان چې څنگه مالک خدای حکم ورکړې وو. د سینا په بیابان کښې، موسی خلق وشمېرل. ﴿۲۰﴾-﴿۴۶﴾ هغه ټول سړی چې عمر یې شل کاله یا د شلو کالو نه زیات وو او چې جنگ یې کولې شو نو د هغوی نومونه د قبیلو او کورنو په مطابق ولیکلې شول، شروع د روبین د قبیلې نه وشوه، چې د یعقوب مشر زوی وو. ټول شمېر دا دے. د روبین اولاد شپږ څلوېښت زره او پینځه سوه کسان وو، د شمعون اولاد یو کم شپېته زره او

درې سوه کسان ؤو، د جاد اولاد پینځه څلوېښت زره شپږ سوه او پنځوس کسان
 ؤو، د يهوداه اولاد څلور اويا زره او شپږ سوه کسان ؤو، د يساکار اولاد څلور
 پنځوس زره او څلور سوه کسان ؤو، د زبولون اولاد اووه پنځوس زره او څلور
 سوه کسان ؤو، د افرائيم اولاد څلوېښت زره او پينځه سوه کسان ؤو، د منسى
 اولاد دوه دېرش زره او دوه سوه کسان ؤو، د بنيامين اولاد پينځه دېرش زره او
 څلور سوه کسان ؤو، د دان اولاد دوه شپېته زره او اووه سوه کسان ؤو، د آشر
 اولاد يو څلوېښت زره او پينځه سوه کسان ؤو، د نفتالى اولاد درې پنځوس زره
 او څلور سوه کسان ؤو. دا ټول په شمېر کښې شپږ لاکه درې زره او پينځه سوه
 پنځوس کسان ؤو. ﴿٤٧﴾ د ليويانو نومونه د نورو قبيلو سره نه ؤو ليکلې شوى،
 ﴿٤٨﴾ ځکه چې مالک خدائ موسى ته فرمائيلی ؤو چې، ﴿٤٩﴾ ”کله چې ته د هغه
 سړو مردم شماری کوې چې جنگ کولې شى، نو د ليوى قبيله په کښې مه
 شاملوه. ﴿٥٠﴾ خو ليويان زما د حضور مقدسې خېمې او د دې د ټول سامان
 مشران مقرر کړه. هغوى به خېمه او د دې سامان وړى، خدمت به کوى او د دې
 نه گېرچاپېره به خېمې لگوى. ﴿٥١﴾ هر کله چې تاسو خېمې بل خائ ته اوړئ نو
 ليويان به مقدسه خېمه راټولوى او په هر يو نوى خائ کښې به يې لگوى. بل هر
 څوک چې مقدسې خېمې ته ورنزدې شى نو وبه وژلې شى. ﴿٥٢﴾ او نور
 اسرائيليان به قبيله په قبيله خېمې ودروى، هر يو سرې به د خپلې قبيلې سره وى
 او د خپلې جنډې لاندې به وى. ﴿٥٣﴾ خو ليويان به د مقدسې خېمې د حفاظت
 دپاره د دې نه گېرچاپېره خېمې ولگوى، چې څوک نزدې رانه شى، هسې نه چې د
 بنى اسرائيلو قوم ته زه په قهر شم.“ ﴿٥٤﴾ نو بنى اسرائيلو هم هغه شان وکړل
 څنگه چې مالک خدائ موسى ته حکم کړې وو.

هرې قبيلې ته د خېمو ځايونه په نښه کول

٢ ﴿٥٥﴾ بيا مالک خدائ موسى او هارون ته دا اصول وښودل. ﴿٥٦﴾ کله چې

اسرائیلیان کېمپ جوړوی، نو هر سرې به د خپل لښکر د جنډې لاندې خېمه ودروی. خېمې به د مقدسې خېمې نه گېرچاپېره لگولې شې. (۳) - (۹) نمرخاته طرف ته، چې څوک د یهوداه د لښکر د جنډې لاندې وی نو هغوی به په خپلو ډلو کېنې خېمې ودروی، د هغوی د قبیلو د مشرانو نومونه دا دی. د یهوداه قبیلې مشر نحشون زوی د عمی نداب، د قبیلې شمېر څلور اويا زره او شپږ سوه کسان دی، د یساکار قبیلې مشر نتنی ایل زوی د ضعر، د قبیلې شمېر څلور پنځوس زره او څلور سوه کسان دی، د زبولون قبیلې مشر ایاب زوی د حیلون، د قبیلې شمېر اووه پنځوس زره او څلور سوه کسان دی. دا ټول په شمېر کېنې یو سل او شپږ اتیا زره او څلور سوه کسان دی. د یهوداه لښکر به مخکېنې روان وی. (۱۰) - (۱۶) جنوب طرف ته، څوک چې د روبین د لښکر د جنډې لاندې وی نو هغوی به په خپلو ډلو کېنې خېمې ودروی، د هغوی د قبیلو د مشرانو نومونه دا دی. د روبین قبیلې مشر ایصور زوی د شدیور، د قبیلې شمېر شپږ څلوېښت زره او پینځه سوه کسان دی، د شمعون قبیلې مشر سلومی اېل زوی د صوری شدی، د قبیلې شمېر یو کم شپېته زره او درې سوه کسان دی، د جاد قبیلې مشر ایاسف زوی د دعواېل، د قبیلې شمېر پینځه څلوېښت زره شپږ سوه پنځوس کسان دی. دا ټول په شمېر کېنې یو سل او یو پنځوس زره او څلور سوه پنځوس کسان دی. دویم به د روبین لښکر روان وی. (۱۷) بیا دې د اولنو دوه لښکرو او د وروستنو دوه لښکرو په مینځ کېنې لیویان روان شې چې مقدسه خېمه یوسی. هر یو لښکر به هم په هغه ترتیب روان وی چې څنگه خېمې ودروی، هر یو به په خپل خپل ځای د خپلې جنډې لاندې وی. (۱۸) - (۲۴) نمریږواته طرف ته، څوک چې د افرائیم د لښکر د جنډې لاندې وی نو هغوی به په خپلو ډلو کېنې خېمې ودروی، د هغوی د قبیلو د مشرانو نومونه دا دی. د افرائیم قبیلې مشر ایسمع زوی د عمیهود، د قبیلې شمېر څلوېښت زره او پینځه سوه کسان دی، د منسی قبیلې مشر گملي اېل زوی د فداهصور، د قبیلې شمېر دوه دېرش زره او دوه سوه کسان دی، د بنیامین قبیلې مشر ابدان زوی د جدعونی، د قبیلې شمېر پینځه دېرش زره او څلور سوه

کسان دی. دا ټول په شمېر کبني یو سل او اته زره او سل کسان دی. درېم به د افرائیم لبکر روان وی. (۲۵-۳۱) شمال طرف ته، څوک چې د دان د لبکر د جنډې لاندې وی نو هغوی به په خپلو قبیلو کبني خېمې ودروی، د هغوی د قبیلو د مشرانو نومونه دا دی. د دان قبیلې مشر اخیعزر زوی د عمی شدی، د قبیلې شمېر دوه شپېته زره او اووه سوه کسان دی، د آشر قبیلې مشر فجعی اېل زوی د عکران، د قبیلې شمېر یو څلوېښت زره او پینځه سوه کسان دی، د نفتالی قبیلې مشر اخیرع زوی د عینان، د قبیلې شمېر درې پنځوس زره او څلور سوه کسان دی. دا ټول په شمېر کبني یو لاک اووه پنځوس زره او شپږ سوه کسان دی. په آخر کبني به د دان لبکر روان وی. (۳۲) د بنی اسرائیلو د ټولو لبکرو شمېر شپږ لاکه درې زره پینځه سوه او پنځوس کسان وو چې قبیله په قبیله د هغوی نومونه ولیکلې شول. (۳۳) هم هغه شان چې څنگه مالک خدای موسی ته حکم کړی وو، لیویان د نورو بنی اسرائیلو سره یو ځای ونه شمېرلې شول. (۳۴) بنی اسرائیلو هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای موسی ته حکم کړی وو. هغوی هر یو د خپلې جنډې لاندې خېمې ودرولې او هر یو د خپلې قبیلې سره روان وو.

د حضرت هارون زامن

۳ (۱) دا د هارون او د موسی د خاندان د هغه وخت خبره ده کله چې مالک خدای د سینا په غره باندې د موسی سره خبرې وکړې. (۲) د هارون څلور زامن وو، ندب چې د ټولو مشر وو، ابیهو، الی عزر او اتمر. (۳) د هغوی سرونه غوړ کړې شول او د امامانو په توګه مقرر کړې شول، (۴) خو ندب او ابیهو هغه وخت ووژلې شول چې کله هغوی د سینا په بیابان کبني مالک خدای ته هغه اور پېش کولو چې د هغې اجازت نه وو. د هغوی هیڅ اولاد نه وو، نو الی عزر او اتمر د خپل پلار هارون په ژوندون کبني د امامانو په توګه خدمت کولو.

د لیویانو ذمه واری

٥) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ٦) ”د لیویانو قبیلہ نزدی راولہ او هغوی د هارون امام دپاره خدمتگاران مقرر کړه. ٧) هغوی به زما د حضور په مقدسه خیمه کار کوی او د امامانو او د ټول قوم دپاره به ذمه واری پوره کوی. ٨) هغوی به د مقدسې خیمې د ټول سامان خیال ساتی او د نورو بنی اسرائیلو دپاره به ذمه واری پوره کوی. ٩) لیویان د هارون او د هغه د زامنو د خدمت دپاره وقف شوی دی. ١٠) ته به هارون او د هغه زامن مقرر کړې چې د امامانو په توگه ذمه واری پوره کړی، بل هر څوک چې مقدسې خیمې ته د ورنزدې کېدلو کوشش وکړی نو هغه به ووژلای شی.“ ١١) نو مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ١٢-١٣) ”لیویان دې اوس زما شی. کله چې ما د مصریانو وپرومبی پیدا شوی نران ووژل، نو د بنی اسرائیلو د هر خاندان مشر زوی او وپرومبی پیدا شوی ځناور وقف کړی شول چې زما شی. خو اوس د بنی اسرائیلو د مشرانو زامنو په ځای لیویان به زما شی. زه مالک خدای یم.“

د لیویانو مردم شماری

١٤) مالک خدای د سینا په بیابان کښې موسی ته حکم وکړو ١٥) چې د لیویانو د قبیلو او کورنو نومونه ولیکی، هغه هر یو نر دې وشمېری چې عمر یې د یوې میاشتي یا د دې نه زیات وی، ١٦) او موسی د مالک خدای د حکم په مطابق د هغوی نومونه ولیکل. ١٧-٢٠) د لیوی درې زامن وو، جیرسون، قُهاث او مراری، هغوی د هغه قبیلو پلار نیکه وو کومې قبیلې چې د هغوی په نومونو یادېږی. د جیرسون دوه زامن وو، لِبْنی او سَمعی. د قُهاث څلور زامن وو، عُمرام، اِضهار، حبرون او عُزی اېل، او د مراری دوه زامن وو، محلی او موشی. هغوی د هغه قبیلو پلار نیکه وو چې د هغوی په نومونو یادېږی. ٢١) لِبْنی او سَمعی دواړه د جیرسون قبیلې وې. ٢٢) هغه ټول نران په شمېر کښې اووه زره او پینځه سوه

کسان ؤو چې ءمر يې يوه مياشت يا د دې نه زيات وو. (۲۳) جيسونيانو نمرپرېواته طرف ته د مقدسې خېمې نه وروستو خېمې ودرولې، (۲۴) د الياسف سره چې د لابل زوئ او د جيسون قبيلې مشر وو. (۲۵) هغوى د مقدسې خېمې دنننې پردې، پاسنې پردې، د ننوتلو دروازې د پردې د خيال ساتلو زمه وار ؤو، (۲۶) د هغه پردو چې د خېمې د دربار او د قربان گاه نه گېرچاپېره وې او دربار ته د ننوتلو د دروازې پردې. هغوى د هغه ټول خدمت زمه وار ؤو چې د دې څيزونو سره يې تعلق لرلو. (۲۷) عمرام، اضرهار، حبرون او عزى اېل څلور واړه خاندانه د قهات د قبيلې نه ؤو. (۲۸) د هغه ټولو نرانو شمېر اته زره او شپږ سوه کسان ؤو چې د هغوى ءمر يوه مياشت يا د دې نه زيات وو. (۲۹) قهاتيانو د مقدسې خېمې جنوبى طرف ته خېمې ودرولې، (۳۰) د اليصفن سره چې د عزى اېل زوئ او د قبيلې مشر وو. (۳۱) د هغوى زمه وارى د دې څيزونو خيال ساتل ؤو يعنې د لوظ صندوق، مېز، ډيوټ، قربان گاه، د هغه لوبنو چې امامان يې په مقدس ځاى كېني استعمالوى او زيات مقدس ځاى ته د ننوتلو پرده. هغوى د هغه ټول خدمت زمه وار ؤو چې د دې څيزونو سره يې تعلق لرلو. (۳۲) د ليويانو مشر د هارون امام زوئ الى عزر وو. د هغه مشرى په هغه كسانو باندې وه چې كومو په مقدس ځاى كېني كار كولو. (۳۳) د محلى او موشى دواړه خاندانه د مرارى د قبيلې نه وې. (۳۴) د هغه ټولو نرانو شمېر شپږ زره او دوه سوه كسان ؤو چې د هغوى ءمر يوه مياشت يا د دې نه زيات وو. (۳۵) مراريانو د مقدسې خېمې شمالى طرف ته خېمې ودرولې، د سورى اېل سره چې د ابى خېل زوئ او د قبيلې مشر وو. (۳۶) هغوى د مقدسې خېمې د چوكاټونو، نرشلو، ستنو، پښو او د دې په نورو ټولو څيزونو زمه وار مقرر شول. هغوى د هغه ټول خدمت زمه وار ؤو چې د دې څيزونو سره يې تعلق لرلو. (۳۷) هغوى د ستنو، پښو، مورو او د دربار د بهرنى رسو د خيال ساتلو زمه وار ؤو. (۳۸) موسى، هارون او د هغه زامنو نمرخاته طرف ته د مقدسې خېمې په مخكېني خېمې ودرولې. هغوى د هغه خدمت زمه وار ؤو چې د بنى اسرائيلو دپاره په مقدس ځاى كېني كېدلو. بل هر چا چې د دې د كولو كوشش كړى وي نو هغه به وژلې شو. (۳۹) د مالك خدائ په حكم

باندې چې موسیٰ او هارون د لیویانو کوم شمېر وکړو هغه ټول نران دوویشته زره ؤو چې د هغوی عمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو.

د لیویانو د مشرانو زامنو په ځای مقرر کېدل

﴿٤٠﴾-﴿٤١﴾ مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ”د بنی اسرائیلو ټول مشران زامن زما دی. نو د اسرائیلو د هر مشر زوی نوم ولیکه، چې عمر یې یوه میاشت یا د دې نه زیات وی. خو د هغوی په ځای زه دا د دعوې سره وایم چې ټول لیویان زما دی. زه مالک خدای یم. زه دا هم وایم چې د ټولو ورومبو پیدا شوو څاروو په ځای د لیویانو څاروی زما دی.“ ﴿٤٢﴾ موسیٰ هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو او د بنی اسرائیلو ټول مشران زامن یې وشمېرل ﴿٤٣﴾ چې د هغوی عمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو، هغوی ټول په شمېر کېنې دوویشته زره دوه سوه او درې اويا کسان ؤو. ﴿٤٤﴾ بیا مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ﴿٤٥﴾ ”اوس د بنی اسرائیلو د ټولو مشرانو زامنو په ځای لیویان وقف کړه چې زما شی او د بنی اسرائیلو د ورومبو پیدا شوو څاروو په ځای د لیویانو څاروی وقف کړه. زه مالک خدای یم. ﴿٤٦﴾ خو د بنی اسرائیلو مشران زامن د لیویانو نه دوه سوه او درې اويا کسان زیات دی، نو ته به هغه زیات زامن واپس اخلې. ﴿٤٧﴾ د هر یو دپاره د منلې شوی معیار په مطابق پینځه د سپینو زرو سیکې ورکړه، ﴿٤٨﴾ او دا پېسې هارون او د هغه زامنو ته ورکړه.“ ﴿٤٩﴾-﴿٥٠﴾ موسیٰ هم هغه شان وکړل او د سپینو زرو سیکې یې واخستلې چې یو زر درې سوه او پینځه شپېته وې ﴿٥١﴾ او د مالک خدای د فرمان په مطابق یې هغه هارون او د هغه زامنو له ورکړې.

د قهات د قبیلې د لیویانو ذمه واری

﴿١﴾ بیا مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل چې، ﴿٢﴾ ”د لیویانو مردم شماری وکړه چې هغوی قهاتیان دی. هغوی دې قبيله په قبيله او خاندان په خاندان

وشمپرلے شی، ﴿۳﴾ او د هغه ټولو سپرو نومونه دې وایکلے شی چې د هغوی
 عمر د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې د مالک خدای د حضور
 په مقدسه خپمه کبني کار کولے شی. ﴿۴﴾ د هغوی خدمت به د ډېرو مقدسو
 څیزونو خیال ساتل وی. ﴿۵﴾ مالک خدای موسی ته دا اصول وښودل. کله چې
 د کیمپ د وړلو وخت شی، نو هارون او د هغه زامن به مقدسې خپمې ته ننوځي،
 د لوظ د صندوق په مخکبني پرده به راکوزه کړي او د لوظ صندوق به ورباندې
 پټ کړي. ﴿۶﴾ هغوی به په دې باندې د څرمنې یوه ښه ټوټه واچوی، د آسماني
 رنگ کپره به د پاسه ورباندې خوره کړي او د وړلو دپاره به بازوگان وردننه کړي.
 ﴿۷﴾ هغوی به په مېز باندې د آسماني رنگ کپره خوره کړي چې په کوم مېز
 باندې د مالک خدای روتی وی او په دې به لوبسي، د خوشبویی جامونه، د نذرانو
 جامونه او د څښلو نذرانو دپاره منگی کېږدي. په مېز به همېشه روتی پرته وی.
 ﴿۸﴾ هغوی به په دې هر څه باندې یوه سره کپره خوره کړي، د څرمنې یوه ښه
 ټوټه دې ورباندې واچوی او د وړلو دپاره به بازوگان وردننه کړي. ﴿۹﴾ هغوی به
 د آسماني رنگ یوه کپره واخلي او ډیوت، ډیوی، سرپوښونه، مجمعي او د زیتونو
 تېلو ټول لوبسي به ورباندې پټ کړي. ﴿۱۰﴾ هغوی به دا او د دې ټول څیزونه د
 څرمنې په یوه ښه ټوټه کبني تاو کړي او په وړونکي چوکاټ به یې کېږدي چې په
 کوم باندې وړلے شی. ﴿۱۱﴾ بیا به هغوی د سرو زرو په قربانگاه باندې د آسماني
 رنگ کپره خوره کړي، د څرمنې یوه ښه ټوټه به ورباندې واچوی او د وړلو دپاره
 بازوگان به وردننه کړي. ﴿۱۲﴾ هغوی به په مقدس ځای کبني هغه ټول لوبسي
 واخلي چې په خدمت کبني استعمالیږي، د آسماني رنگ په یوه کپره کبني به یې
 تاو کړي، د څرمنې یوه ښه ټوټه به پرې واچوی او په وړونکي چوکاټ باندې به
 یې کېږدي. ﴿۱۳﴾ هغوی به د قربانگاه نه ایره لرې کړي او په قربانگاه به د
 کاسني رنگ کپره خوره کړي. ﴿۱۴﴾ هغوی به په دې باندې هغه ټول سامان کېږدي
 چې د قربانگاه په خدمت کبني استعمالیږي. لکه د اور لوبسي، د غوښي دپاره
 درې غاښي، بېلچي او ښانکونه. بیا به هغوی په دې باندې د څرمنې یوه ښه ټوټه
 واچوی، د وړلو دپاره به بازوگان وردننه کړي. ﴿۱۵﴾ کله چې د خېمو د وړلو

وخت راشی او هارون او د هغه زامن دا او د دې ټول سامان راونغاړی نو قُهاټیان به د مقدس سامان وړلو دپاره راشی. قُهاټیان به مقدس سامان له گوتې نه وروړی، گنې مړه به شی. دا هغه څیزونه دی چې د هغې د وړلو زمه واری د قُهاټیانو ده، په کوم وخت کښې چې مالک خُدای د حضور خېمه وړلې شی. (۱۶) د هارون امام زوی الی عزربه د ټولې مقدسې خېمې او د پيوو دپاره د تېلو، د خوشبویي، د غلې نذرانو، د غوړولو تېلو او په خېمه کښې د نورو ټولو څیزونو زمه وار وی کوم چې مالک خُدای ته وقف شوی دی. (۱۷) بیا مالک خُدای موسی او هارون ته وفرمائیل چې، (۱۸) ”قُهاټیان مه پرېږدئ (۱۹) چې پېرو مقدسو څیزونو ته نزدې راشی هسې نه چې مړه شی. د هغوی د بچ کېدو د خاطر هارون او د هغه زامن به دننه ځی او هر سړی ته به خپل کار حواله کوی چې څه څیز به وړی. (۲۰) خو که قُهاټیان مقدسې خېمې ته دننه لاړل او امامان یې ولیدل چې د مقدسو څیزونو د وړلو تیارې کوی، نو دوی به مړه شی.“

د جیرسونیانو د قبیلې زمه واری

(۲۱) بیا مالک خُدای موسی ته وفرمائیل چې، (۲۲) ”د هغه لیویانو مردم شماری وکړه چې جیرسونیان دی، هغوی دې قبيله په قبيله او خاندان په خاندان وشمېرلې شی، (۲۳) او د هغه ټولو سړو نومونه دې ولیکلې شی چې عمر یې د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې د مالک خُدای د حضور په مقدسه خېمه کښې کار کولې شی. (۲۴) هغوی به د دې سامان د وړلو زمه وار وی یعنې (۲۵) مقدسه خېمه، د دې دننه او بهر پرده، د دې دپاسه د بڼې څرمنې ټوټه، د مقدسې خېمې پرده، (۲۶) د مقدسې خېمې او قربان گاه نه گېرچاپېره د دربار پردې او رسی، دربار ته د ننوتلو د دروازې پردې او هغه ټول سامان چې د دې په ودرولو کښې استعمالېږی. هغوی به هغه ټولې زمه واری سر ته رسوی چې د دې څیزونو سره تعلق لری. (۲۷) موسی او هارون به جیرسونیانو ته د خدمت کولو هدایت ورکوی او د هغوی کارونه به گوری چې هغه څه یې سر ته رسولې

دی کټه نه کوم چې هارون او د هغه زامنو ورته حواله کړی دی. (۲۸) په مقدسه خېمه کښې د جیرسونیانو ذمه واری دا دی، هغوی به دا د هارون امام زوی اتمر د ښودنې لاندې تر سره کوی.

د مراریانو قبیلې ذمه واری

(۲۹) مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، ”د هغه لیویانو مردم شماری وکړه چې د مراریانو قبیلې دی، هغوی قبیله په قبیله او خاندان په خاندان وشمېره، (۳۰) او د هغه ټولو سپرو نومونه ولیکه چې د هغوی عمر د دېرشو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې د مالک خدای د حضور په خېمه کښې کار کولې شی. (۳۱) هغوی به د مقدسې خېمې د چوکاټونو، د رُشلو، ستنو او د پښو وړلو ذمه وار وی، (۳۲) او د ستنو، پښو، موږو او د خېمې د گېرچاپېره د دربار د پردو رسو، سره د هغه ټول سامان د وړلو ذمه وار وی چې د دې په ودرولو کښې استعمالیږی. هر یو سرې به د هغه څیزونو ذمه وار وی کوم چې ورته حواله شوی وی. (۳۳) دا د مراریانو د مقدسې خېمې د خدمت ذمه واری دی، هغوی به د هارون امام زوی اتمر د ښودنې لاندې دا کار تر سره کوی.

د لیویانو مردم شماری

(۳۴) - (۴۸) موسی، هارون او د بنی اسرائیلو نورو مشرانو د مالک خدای حکم ومنلو او لیویان یې قبیله په قبیله او خاندان په خاندان وشمېرل، چې معلوم کړی چې څومره سړی شته چې عمر یې د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې په مقدسه خېمه کښې کار کولې شی. دوه زره اووه سوه او پنځوس قهاتیان وو، دوه زره شپږ سوه او دېرش جیرسونیان وو او درې زره او دوه سوه مراریان وو. دا ټول په شمېر کښې اته زره پینځه سوه او اتیا کسان وو. (۴۹) هر یو سرې د هغه حکم په مطابق وشمېرلې شو چې مالک خدای موسی ته کړې وو، او د

هغه حُکم په مطابق چې مالک خُدای موسیٰ له ورکړې و و نو هر یو ته د وړلو او خدمت کولو ذمه واری حواله شوې.

ناپاکه خلق

۵ ﴿۱﴾ بیا مالک خُدای موسیٰ ته وفرمائیل، ﴿۲﴾ ”بنی اسرائیلو له حُکم ورکړه چې هر هغه څوک چې د جذام بیماری لری یا یې د بدن د یو ځای نه اوبه ځی او هر څوک چې د مړی سره د لگېدلو په وجه ناپاک شوی وی نو هغوی دې هغه د خېمو نه وشړی. ﴿۳﴾ نر یا بنځه چې ناپاکه وی نو هغوی بهر ولېږه، چې خېمې پلټي نه کړی، چرته چې زه د خپلو خلقو په مینځ کښې اوسېږم.“ ﴿۴﴾ بنی اسرائیلو هم هغه شان وکړل او داسې خلق یې د خېمو نه بهر کړل.

د جرم په وجه جرمانه کېدل

۵ ﴿۵﴾ بیا مالک خُدای موسیٰ ته وفرمائیل چې، ﴿۶﴾ ”بنی اسرائیلو ته دا اصول وښایه. کله چې یو نر یا بنځه د چا خلاف جرم وکړی نو هغه د مالک خُدای نافرمانی کوی نو هغه کس به قصوروار وی، ﴿۷﴾ هغه دې خامخا د خپلې گناه اقرار وکړی او چې د چا خلاف یې جرم کړی وی نو هغه کس له دې پوره تاوان ورکړی او شل فیصده دې زیات هم ورکړی. ﴿۸﴾ که د مظلوم کس نزدې خپلوان نه وی چې د جرم تاوان ورته ملو شی، نو د جرم تاوان به د مالک خُدای په نوم امام له ورکړې شی، د دې سره به د مجرم د کفارې دپاره یو گډ هم وی. ﴿۹﴾ اسرائیلیان چې هره یوه خاص برخه مالک خُدای ته پېش کوی نو هغه به د امام وی. ﴿۱۰﴾ هر یو امام هغه ټولې نذرانې د ځان دپاره ساتلې شی چې کومې هغوی ته ورکړې شوې وی.“

يو شکمن خاوند

۱۱) بيا مالک خُدايُ موسیٰ ته حُکم وکړو (۱۲-۱۴) چې بنی اسرائیلو ته دا اصول وښائی. که یو سرې شکمن شی چې خپلې ښځې ورسره بې وفایي کړې ده او د بل سرې سره یې زنا کړې ده او د خپل ځان بې عزتي یې کړې ده، خو که د خاوند یقین پوخ نه وي، او کېدې شی چې د هغه ښځې دا خبره پته ساتلې وي، گواه هم نه وي او په دې کار پورې نیولې شوې هم نه وي، یا داسې وشي چې یو خاوند په خپله ښځه باندې هسې شکمن شی، که هغې بې وفایي هم نه وي کړې. (۱۵) په داسې دواړو حالتونو کېني سرې به خپله ښځه امام له بوځي. هغه به یو کلو د اوریشو اوږه هم یوسی، خو هغه به په دې باندې د زینتونو تېل نه اچوی او نه به ورباندې خوشبوئی اچوی، ځکه چې دا نذرانه د شکمن خاوند د طرف نه ده، دا د دې دپاره پېش کيږي چې حقیقت څرگند شي. (۱۶) امام به هغه ښځه وړاندې راوړي او د مالک خُدايُ د قربان گاه په مخکېني به یې ودروي. (۱۷) هغه به په کنډول کېني څه مقدسې اوبه و اچوی او د مالک خُدايُ د حضور مقدسې خېمي د دربار نه به لږه خاوره واخلي او په اوبو کېني به یې و اچوی چې ترخې شي.

۱۸) بيا به هغه د ښځې وېښته خواره کړي او د اوږو نذرانه به د هغې په لاس کېني کېږدي. امام به هغه جام په خپلو لاسونو کېني ونیسي چې ترخې اوبه په کېني دي. دا د دې دپاره چې په هغه کس باندې لعنت راوړي چې کوم گناهگار وي. (۱۹) بيا به امام هغه ښځه دې ته راضي کړي چې داسې قسم وخورې، "که تا زنا کړې نه وي، نو چې دا اوبه کوم لعنت راوړي نو هغه به تا ته نقصان نه رسوي. (۲۰) خو که تا زنا کړې وي، (۲۱) نو مالک خُدايُ دې ستا نوم ستا په خلقو کېني لعنتي کړي. تا دې شنډه کړي او ستا خېته دې وپرسوي. (۲۲) دا اوبه به ستا خېتي ته ننوځي او ستا خېته دې وپرسوي او تا دې شنډه کړي." نو ښځه به په جواب کېني داسې ووايي، "آمین. هم داسې دې وشي." (۲۳) بيا به امام دا لعنت په یو طومار وليکي او دا لیکل به د ترخو اوبو په جام کېني ووينځي. (۲۴) د هغې نه مخکېني چې په ښځه باندې دا اوبه وڅښي، کوم چې سخت درد راوړي،

۲۵) امام به د بنځې د لاسونو نه د اوږو د شک نذرانه واخلې، مالک خُدائ ته
 وقف کولو دپاره به یې پورته کړې او په قربان‌گاه باندې به یې پېش کړې. ۲۶) بیا
 به امام د دې نه یو موټې واخلې، دا به د نذرانې د یوې نښې په شان وی او په
 قربان‌گاه باندې به یې وسوزوی. په آخر کښې به هغه په ښځه باندې اوبه
 وڅښوی. ۲۷) که هغې زنا کړې وی، نو اوبه به په هغې باندې سخت درد راولی،
 د هغې خپټه به وپرسیري او هغه به شنډه شی. او د هغې نوم به په خپلو خلقو
 کښې لعنتی شی. ۲۸) خو که هغه بې‌گناه وی، نو نقصان به ورته نه رسیري او د
 هغې به بچی پیدا شی. ۲۹-۳۰) دا قانون د داسې واقعو دپاره دے که چرې یو
 سرے غېرت وکړي او شکمن شی چې د هغه بنځې زنا کړې ده. ښځه به د مالک
 خُدائ په حضور کښې د قربان‌گاه په مخکښې ودرولې شی او امام به دا رسم ادا
 کړي. ۳۱) خاوند به د گناه نه خلاص وی، خو که ښځه گناه‌گاره وی، نو هغې ته
 به خامخا د خپلو بدو سزا ملاو شی.

د نذیر په حیثیت وقف کېدو دپاره اصول

۶) بیا مالک خُدائ موسی ته حکم وکړو ۲) چې بنی اسرائیلو ته دا اصول
 وښائی. که یو سرے یا ښځه د خاص مقصد دپاره د خپل ځان د نذیر په حیثیت
 وقف کولو قسم وکړي او خپل ځان مالک خُدائ ته وقف کړي ۳) نو هغوی به
 د میو نه او شرابو نه ځان وساتي. هغوی به داسې یو قسم رس هم نه څښي چې د
 انگورو نه جوړ وی او نه به کچه انگور او نه اوج انگور خوري. ۴) چې تر کومې
 پورې هغوی د نذیر په حیثیت وقف شوی وی، نو هغوی به داسې یو څیز هم نه
 خوري چې د انگورو د باغ نه راځي، د انگورو پوستکې یا تخم به هم نه خوري.
 ۵) چې تر کومې پورې هغوی د نذیر په حیثیت د قسم لاندې وی، نو وېښته به نه
 واره کوی. ترڅو چې د هغوی د قسم نیټه پوره شوې نه وی، هغوی مالک خُدائ
 ته وقف دی او وېښته به پرېږدي چې لوی شی. ۶-۷) د هغوی وېښته د دې

نښه ده چې هغوی مالک خدای ته وقف دی، نو هغوی به مړی ته نزدې کېدو په
 وجه خپل ځانونه نه ناپاکوی، که هغه یې پلار، مور، ورور یا خور هم وی. (۸)
 چې تر کومې پورې هغوی د نذیر په حیثیت د قسم لاندې وی، نو هغوی مالک
 خدای ته وقف دی. (۹) که د هغه وقف شوی وېښته داسې ناپاک شی چې هغه د
 یو داسې کس په خوا کېږي وی چې ناڅاپه مړ شی، نو هغه به خامخا اووه ورځې
 انتظار وکړي او بیا به خپل وېښته کل کړي، او هغه به پاک شی. (۱۰) په اتمه
 ورځ به هغوی دوه گوگوشکې یا دوه کونترې د مالک خدای د حضور مقدسې
 خېمې په دروازه کېږي امام له راوړي. (۱۱) امام به یوه د گناه د نذرانې په توګه
 پېش کړي او بله د سوزېدونکې نذرانې په توګه او د هغوی دپاره به کفاره ادا کړي
 ځکه چې هغوی مړی ته د نزدې کېدو په وجه گناه کړې ده. هم په هغه ورځ به د
 هغوی وېښته بیا پاک شی (۱۲) او خپل وخت به مالک خدای ته د نذیر په حیثیت
 وقف کړي. تېر شوی وخت نه حسابېږي، ځکه چې د هغوی وقف شوی وېښته
 ناپاک شوی ؤو. د گناه د تاوان د نذرانې دپاره به هغوی د یو کال گډورې راولي.
 (۱۳) د قانون په مطابق کله چې هغه کس د نذیر په حیثیت خپل قسم پوره کړي،
 نو هغوی به دا رسم ادا کوي. هغوی به د مقدسې خېمې دروازې ته ورشي (۱۴) او
 مالک خدای ته دې درې داسې ځناور قرباني کړي چې هیڅ عیب په کېږي نه وی،
 د سوزېدونکې نذرانې دپاره یو کلن گډورې، یوه کلنه گډورې د گناه نذرانې دپاره
 او د سلامتی نذرانې دپاره یو گډو. (۱۵) هغوی به د پتیرې روتی یوه پکه ټوکړی هم
 پېش کړي، د اوږو ډېلې روتی چې د زیتونو تېل په کېږي گډو وی او نری نری روتی
 چې د زیتونو تېل ورباندې لگولې شوی وی او د دې نه علاوه د غلې او د څښلو
 نذرانې به هم ورسره وی. (۱۶) امام به دا ټولې مالک خدای ته حاضرې کړي او د
 گناه نذرانه او سوزېدونکې نذرانه به پېش کړي. (۱۷) هغه به گډو د سلامتی نذرانې
 په توګه مالک خدای ته قرباني کړي او د هغه پتیرې روتی سره به یې پېش کړي
 کومه چې په ټوکړی کېږي ده، هغه به د غلې او د څښلو نذرانې هم حاضرې کړي.
 (۱۸) هغه د نذیر په حیثیت کس به د مقدسې خېمې په دروازه کېږي خپل وېښته
 کل کړي او په هغه اور کېږي به یې واچوي چې په کوم د سلامتی نذرانه سوزولې

شی. ۱۹) بیا کله چې د گډ د اورې غوښه ویشولې شی، امام به دا راواخلي او په توکری کښې چې کومې روتې دی د یوې ډېلې او د یوې نری روتې سره به یې د هغه د نذیر په حیثیت کس په لاسونو کښې کېږدی چا چې قسم کړې وو. ۲۰) بیا به امام دا د یوې خاص تحفې په توگه مالک خدای ته پیش کړی، دا د امام دپاره یوه مقدسه نذرانه ده، د دې نه علاوه د گډ سینه او پتون د قانون په مطابق د امام دی، نو بیا، هغه کس چې د نذیر په حیثیت یې قسم خوړلې وو، مے څښلې شی. ۲۱) دا اصول د هغه کس دپاره دی کوم چې د نذیر په حیثیت مالک خدای ته قسم وکړی. د دې نه علاوه نورې نذرانې هم پیش کولې شی که د هغه وس وی. خو هغوی چې کومه وعده کړې وی نو هغه به خامخا پوره کوی.

د خلقو دپاره د امامانو برکت

۲۲) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل ۲۳) چې هارون او د هغه زامن دې د بنی اسرائیلو د برکت غوښتلو دپاره داسې وائی، ۲۴) ”مالک خدای دې تاسو له برکت درکړی او ستاسو خیال دې وساتی، ۲۵) مالک خدای دې د خپل مخ نور په تاسو وځلوی او په تاسو دې رحم وکړی، ۲۶) مالک خدای دې ستاسو مل وی او تاسو له دې سلامتی درکړی.“ ۲۷) او مالک خدای وفرمائیل، ”چې هغوی په بنی اسرائیلو باندې د برکت دپاره زما نوم اخلی، نو زه به هغوی له برکت ورکړم.“

د مشرانو نذرانې راوړل

۷) په هغه ورځ چې کله موسی د مالک خدای د حضور مقدسه خېمه ودرول پوره کړل، هغه مقدسه خېمه او د دې ټول سامان، قربانگاه او د هغې ټول سامان په تېلو غوړ کړل او وقف یې کړل. ۲) بیا د بنی اسرائیلو د قبیلو مشران، کوم چې د مردم شماری مشران وو ۳) هغوی خپلې نذرانې مالک خدای ته

راوړلې، شپږ لوئې گاډۍ او دولس غواڼۍ، د دوو مشرانو دپاره يوه گاډۍ او د هر
 مشر دپاره يو غويۍ. كله چې هغوى دا حاضر كړل، ﴿٤﴾ نو مالک خدائى موسى
 ته وفرمائيل، ﴿٥﴾ ”دا تحفي قبولې كړه چې د مقدسې خېمې په خدمت كېنې
 استعمال شى، دا ليويانو ته د هغه خدمت دپاره وركړه كوم چې هغوى كوى.“
 ﴿٦﴾ نو موسى گاډۍ او غويان ليويانو له وركړل. ﴿٧﴾ هغه دوه گاډۍ او څلور
 غواڼۍ جيرسونيانو له وركړل، ﴿٨﴾ او څلور گاډۍ او اته غويان يې مراريانو له
 وركړل. دا ټول خدمت د هارون زوى اتمر د رهنمايي لاندې وشو. ﴿٩﴾ خو
 قهاتيانو له يې گاډۍ يا غويان ورنه كړل، ځكه چې هغوى د كومو مقدسو څيزونو
 ساتنه كوله هغه هغوى په اوږو باندې وړلې شول. ﴿١٠﴾ مشرانو د قربانگاه وقف
 كولو دپاره هم نذرانې راوړې. كله چې هغوى خپلې نذرانې په قربانگاه باندې پېش
 كولو ته تيار شول، ﴿١١﴾ مالک خدائى موسى ته وفرمائيل، ”مشرانو ته ووايه چې
 دولس ورځې به هره ورځ يو مشر د قربانگاه د وقف كولو دپاره خپلې نذرانې
 پېش كوى.“ ﴿١٢﴾-﴿١٣﴾ هغوى به په دې ترتيب باندې خپلې نذرانې پېش كړي. په
 وږومبۍ ورځ د يهوداه قبيلې مشر نحشون زوى د عمى نداب، په دوېمه ورځ د
 يساكار قبيلې مشر ننتى ايل زوى د ضعر، په درېمه ورځ د زبولون قبيلې مشر
 الياب زوى د حيلون، په څلورمه ورځ د روبين قبيلې مشر اليصور زوى د
 شديور، په پينځمه ورځ د شمعون قبيلې مشر سلومى اېل زوى د صورشدى، په
 شپږمه ورځ د جاد قبيلې مشر الياسف زوى د دعواېل، په اوومه ورځ د افرائيم
 قبيلې مشر اليسمع زوى د عميهود، په اتمه ورځ د منسى قبيلې مشر گملى اېل
 زوى د فداهصور، په نهمه ورځ د بنيامين قبيلې مشر ابدان زوى د جدعونى، په
 لسمه ورځ د دان قبيلې مشر اخيعزر زوى د عمى شدى، په يوولسمه ورځ د آشر
 قبيلې مشر فجعى اېل زوى د عكران، په دولسمه ورځ د نفتالى قبيلې مشر اخيرع
 زوى د عينان. هره يوه نذرانه چې راوړلې شوه مقدار يې دا وو، يو د سپينو زرو
 جام يو نيم كلو او يو د سپينو زرو بښانك اته سوه گرامه، دا د منلې شوى معيار
 په مطابق وو، دا دواړه د اوږو نه پك وو او تېل ورسره گډ وو، دا د غلې نذرانې

دپاره ؤو، يو د سرو زرو لوبښې يو سل او لس گرامه د خوشبويي نه ډك ؤو، يو
 سخې، يو گډ او د يو كال گډورې، دا د سوزېدونكې نذرانې دپاره ؤو، يو د چېلې
 بچې د گناه نذرانې دپاره وو، او دوه غويي، پينځه گډان، پينځه چېلې او پينځه يو
 كلن گډورې د سلامتې نذرانې دپاره ؤو. ۸۴-۸۸ هغه دولسو مشرانو د قربان گاه
 وقف كولو دپاره هم نذرانې راوړې هغه ټولې دا دي. دولس د سپينو زرو جامونه
 او دولس د سپينو زرو ښانكونه، دا ټول اته ويشت كلو ؤو، دولس د سرو زرو
 لوبښې، دا ټول يو نيم كلو ؤو چې د خوشبويي نه ډك ؤو، دولس غويي، دولس
 گډان او دولس يو كلن گډورې، ورسره د غلې نذرانې هم يوړلې شوې، دا د
 سوزېدونكې نذرانو دپاره ؤو، دولس چېلې د گناه نذرانو دپاره ؤو، او څليريشت
 غويي، شپېته گډان، شپېته چېلې، شپېته يو كلن گډورې، دا د وقف كولو نذرانې
 دپاره ؤو. ۸۹ كله چې موسى مقدسې خېمې ته دننه لاړو چې د مالک خدائ سره
 خبرې وكړي، هغه د مالک خدائ خبرې واورېدلې چې د لوظ د صندوق د سر
 دپاسه او د دوه وزرو والا مخلوق د مينځ نه يې د هغه سره كولي.

د ډيوو كېښودل

۸ ﴿١﴾ بيا مالک خدائ موسى ته وفرمائيل چې، ﴿٢﴾ ”هارون ته ووايه چې كله
 هغه اووه ډيوې په ډيوټ باندې كېږدي، نو هغه به يې داسې كېږدي چې د ډيوټ
 مخې ته رڼا وركوي.“ ﴿٣﴾ هارون هم هغه شان وكړل او ډيوې يې داسې كېښودې
 چې د ډيوټ مخې ته رڼا وه. ﴿٤﴾ د سر نه تر بېخه پورې ډيوټ د ټكولې شوو
 سرو زرو نه جوړ وو، هم د هغې نقشې په مطابق چې مالک خدائ موسى ته
 ښودلې وه.

د ليويانو خدمت او وقف كېدل

﴿٥﴾ بيا مالک خدائ موسى ته وفرمائيل، ﴿٦﴾ ”ليويان د نورو بني اسرائيلو نه

جدا کړه او هغوی پاک کړه، (۷) طریقه دا ده، په هغوی باندې د پاکوالی اوبه وشینده او هغوی ته ووايه چې ټول بدن کل کړی او خپلې جامې ووينځی. نو هغوی به پاک شی. (۸) بیا یو سڅی او د غلې نذرانې دپاره اوږه چې د زیتونو تېل ورسره گډ وی دا به هغوی واخلي، او د گناه نذرانې دپاره به ته یو بل غویې بوځي. (۹) بیا د بنی اسرائیلو ټول قوم راغونډ کړه او لیویان زما د حضور خېمې په مخکېني ودره. (۱۰) اسرائیلیان دې خپل لاسونه د لیویانو په سرونو کېږدی، (۱۱) او بیا به هارون لیویان د بنی اسرائیلو نه د خاص تحفي په توگه ما ته وقف کړی، چې هغوی زما خدمت وکړی. (۱۲) لیویان به بیا خپل لاسونه د دوو غویانو په سرونو کېږدی، یو به د گناه نذرانې په توگه او بل د سوزېدونکې نذرانې په توگه مالک خدای ته پېش کړی، د دې دپاره چې د لیویانو کفارې ادا شی. (۱۳) لیویان ما ته د خاص تحفي په توگه وقف کړه او هارون او د هغه زامن د هغوی مشران جوړ کړه. (۱۴) نو لیویان د نورو بنی اسرائیلو نه جدا کړه چې هغوی زما شی. (۱۵) کله چې ته لیویان پاک او وقف کړې، نو هغوی د خدمت دپاره مقدسې خېمې ته دننه تلې شی. (۱۶) د بنی اسرائیلو د ټولو مشرانو زامنو په ځای لیویان زما دی او هغوی صرف زما دی. (۱۷) کله چې ما د مصر په ملک کېني ټول مشران زامن ووژل، ما د بنی اسرائیلو د هر خاندان مشر زوی او هر یو وپرومبې پېدا شوې ځناور خپل ځان ته وقف کړو. (۱۸) اوس زه د بنی اسرائیلو د ټولو وپرومبو پېدا شوو زامنو په ځای لیویان اخلم، (۱۹) او لیویان د بنی اسرائیلو نه د خاص تحفي په توگه د هارون او د هغه زامنو په حواله کوم چې په مقدسه خېمه کېني د بنی اسرائیلو دپاره خدمت وکړی او هغوی به د بنی اسرائیلو دپاره کفارې ادا کوی چې کله هغوی مقدس ځای ته ډېر نزدې راشی نو چې وبا یې هلاک نه کړی. (۲۰) نو موسی، هارون او ټولو بنی اسرائیلو لیویان وقف کړل، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای موسی ته حکم کړی وو. (۲۱) لیویانو خپل ځانونه پاک کړل او جامې یې ووينځلې او هارون هغوی مالک خدای ته د خاص تحفي په توگه پېش کړل. هارون د هغوی دپاره د پاکوالی کفارې ادا کړه. (۲۲) خلقو هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای د لیویانو په حقله موسی ته حکم کړی

وو. نو لیویان په مقدسه خېمه کېښې د خدمت کولو دپاره د هارون او د هغه زامنو د مشرۍ لاندې لارل. (۲۳) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲۴) ”د پینځویشو کالو عمر نه واخله هر یو لیوې به زما د حضور په خېمه کېښې خپله د خدمت ذمه واری ادا کوی، (۲۵) او چې عمر یې پنځوس کاله شی نو هغه به نور خدمت نه کوی. (۲۶) د هغې نه پس، هغه د خپل هغه لیوی سره مدد کولې شی کوم چې په خېمه کېښې خپله ذمه واری ادا کوی، خو په خپله به هیڅ خدمت نه کوی. نو داسې به تاسو لیویانو ته ذمه واری حواله کوئ.“

د فسحې اختر په حقله اصول

۹ (۱) د بنی اسرائیلو د مصر ملک نه د وتلو نه پس، د دویم کال په اولنی میاشت مالک خدای د سینا په بیابان کېښې د موسی سره خبرې وکړې. مالک خدای ورته وفرمائیل، (۲) - (۳) ”د دې میاشتی په څوارلسمه ورځ، د نمریږواتو په وخت، اسرائیلیان به د ټول قانون او اصولو په مطابق د فسحې اختر کوی.“ (۴) نو موسی بنی اسرائیلو ته وفرمائیل چې هغوی د فسحې اختر وکړی، (۵) او د اولنی میاشتی د څوارلسمې ورځې په ماښام بنی اسرائیلو د سینا په بیابان کېښې هغه هر څه وکړل چې څنگه مالک خدای موسی له حکم ورکړې وو. (۶) خو څه خلق ناپاک وو ځکه چې هغوی د مری سره لگېدلی وو او هغوی په هغه ورځ د فسحې اختر نه شو کولې. هغوی موسی او هارون له لارل (۷) او ورته یې ووئیل، ”مونږ ناپاک یو ځکه چې مونږ د مری سره لگېدلی یو، خو مونږ د نورو بنی اسرائیلو سره ولې نه شو شریکېدلې چې مالک خدای ته نذرانه پیش کړو؟“ (۸) موسی ورته وفرمائیل، ”تر هغې پورې صبر وکړئ چې ما ته د مالک خدای نه ستاسو په حقله حکم ملاو شی.“ (۹) نو مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، (۱۰) ”بنی اسرائیلو ته ووايه، کله چې تاسو یا ستاسو اولاد د مری سره لگېدلو په وجه ناپاک یئ یا په لرې سفر کېښې یئ، خو بیا هم د فسحې اختر کول غواړئ، (۱۱) نو تاسو ته اجازت دې چې دا یوه میاشت وروستو وکړئ، یعنې د دویمې

مياشتې د څوارلسمې ورځې په ماښام. دا اختر د پتيرې روتې او ترخو بوتو سره وکړئ. (۱۲) د هغه خوراک نه هيڅ هم د بل سحر پورې مه پرېږدئ او چې د هغه قربانۍ د ځناورو هډوکي مات نه کړئ. د فسحې اختر د ټولو اصولو په مطابق وکړئ. (۱۳) خو چې څوک پاک وي او لرې سفر کښې نه وي او هغه د فسحې اختر ونه کړي، نو هغه به نور زما د خلقو نه نه شي گڼلې، ځکه چې هغه ما ته په مقرر وخت باندې نذرانه پېش نه کړه. هغه ته به خامخا د خپلې گناه سزا ملاو شي. (۱۴) ستاسو سره چې کوم مسافر اوسيری که هغوی د فسحې اختر کول غواړي، نو هغوی به دا د ټول قانون او اصولو په مطابق کوي. هر څوک چې د بل ملک وي يا په دې ملک کښې پېدا شوي وي نو د دواړو دپاره يو شان قانون دې.

د وريځي ستن او د اور ستن

(۱۵) - (۱۶) په کومه ورځ چې د مالک خدای د حضور خېمه ودرولې شوه، نو وريځ راغله او خېمه يې پټه کړه. وريځ به د شپې د اور په شان ښکارېده. (۱۷) چې کله به هم وريځ د خېمې نه اوچته شوه، نو اسرائيليان به روان شول او بيا به يې په هغه ځای کښې خېمې ودرولې چرته به چې وريځ راکوزه شوې وه. (۱۸) بنی اسرائیلو به د مالک خدای په حکم خېمې وړلې او د هغه په حکم به يې ودرولې. تر کومې پورې به چې وريځ په مقدسه خېمه باندې ولاړه وه، نو هغوی به په خپلو خېمو کښې ايسار و. (۱۹) کله به چې وريځ په مقدسه خېمه باندې د ډېر وخت دپاره ولاړه وه، نو هغوی د مالک خدای حکم منلو او د هغه ځای نه به نه تلل. (۲۰) کله کله به وريځ صرف يو څو ورځې د خېمې دپاسه ايساره وه، نو په هر حالت کښې، هغوی د مالک خدای د حکم په مطابق په خپلو خېمو کښې ايسارېدل يا به يې سفر کولو. (۲۱) کله به وريځ صرف د ماښام نه واخله تر سحره پورې ايساره وه، چې څنگه به وريځ اوچته شوه نو هغوی به سفر شروع کړو. (۲۲) که وريځ به دوه ورځې، مياشت، کال، يا زياته د مقدسې خېمې دپاسه

ولاره وه، نو هغوی به سفر نه کولو، خو چې کله به وریخ اوچته شوه، نو هغوی به سفر کولو. (۲۳) کوم حکمونه چې مالک خدای د موسی په ذریعه ورکړی و هغوی د هغې په مطابق خپمې ودرولې او وړلې.

د سپینو زرو بیگل

۱۰ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”د ټکېدلې شوو سپینو زرو نه دوه بیگلې جوړې کړه چې د خلقو په یو خای راغونډولو او د خپمو د وړلو د خبر دپاره استعمالیږي. (۳) کله چې دواړه بیگلې وغږیږي، نو ټول قوم به زما د حضور د مقدسې خپمې په دروازه کښې ستا نه گېرچاپېره راغونډ شی. (۴) خو چې کله صرف یو بیگل وغږیږي، بیا به صرف د قبیلو مشران ستا نه راغونډیږي. (۵) کله چې بیگل په لنډ آواز وغږیږي، نو د نمرخاته په طرف قبیلې به خپمې وړي. (۶) کله چې په دویم ځل بیگل وغږیږي، نو د جنوب طرف ته قبیلې به خپمې یوسی. چې بیگل په لنډ آواز غږیږي نو خپمې به وړلې شی، (۷) د قوم د راغونډولو د خبر دپاره به بیگلې غږولې شی. خو دا آواز به لنډ نه وی. (۸) د هارون امامان زامن به بیگل غږوي. دا قانون به په راتلونکي ټولو وختونو کښې منلې شی. (۹) کله چې ستاسو په ملک کښې جنگ وی او دشمن په تاسو باندې حمله کوي، نو په لنډ آواز به د خطرې بیگل وغږوي. زه، مالک خدای ستاسو خدای پاک، به ستاسو مدد وکړم او ستاسو د دشمنانو نه به مو بچ کړم. (۱۰) د خوشحالی په ورځو کښې، د میاشتي په لیدو او ستاسو په نورو مقررو اخترونو کښې، کله چې تاسو سوزېدونکې نذرانې او خپلې د سلامتی نذرانې پېش کوئ نو تاسو به دې باندې بیگلې غږوي. د بیگل آواز به ما ته ستاسو سره لوظ راپه یاد کړي چې زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم.“

د بنی اسرائیلو د سینا بیابان نه سفر شروع کول

۱۱) د دویم کال د دویمې میاشتې په شلمه ورځ د هغې نه پس چې اسرائیلیان د مصر ملک نه راوتلی و، د مالک خدای د حضور د خپمې نه ورپسې اوچته شوه، ۱۲) او اسرائیلیان د سینا د بیابان نه په سفر روان شول. ورپسې د فاران په صحرا کښې ایساره شوه. ۱۳) هغوی د موسی په ذریعه د مالک خدای د حکم په مطابق سفر شروع کړو، ۱۴) او هر ځل چې هغوی تلل، نو هغوی به هم په هغه ترتیب باندې و. څوک چې د یهوداه قبیلې د لښکر د جنډې لاندې و، هغوی قبیله په قبیله اول روان شول، د هغوی مشر نحشون زوی د عمی نداب وو. ۱۵) نتنی ایل زوی د ضعر د یساکار قبیلې مشر وو، ۱۶) او ایاب زوی د حیلون د زبولون قبیلې مشر وو. ۱۷) بیا به خپمه راکوزه کړې شوه او د جیرسون او مراری قبیلې به روانې شوې، چې هغوی به خپمه وړله. ۱۸) بیا، څوک چې د روبین قبیلې د لښکر د جنډې لاندې و، هغوی به قبیله په قبیله روان شول، د هغوی مشر ایصور زوی د شدیور وو. ۱۹) د شمعون قبیلې مشر سلومی ایل زوی د صوری شدی وو، ۲۰) ایاسف زوی د دعواېل د جاد قبیلې مشر وو. ۲۱) بیا به قهاتیان روان شول، هغوی به مقدس سامان وپولو. چې هغوی به کوم وخت د خپمو بل ځای ته ورسېدل، نو خپمه به بیا ودرولې شوې وه. ۲۲) بیا، څوک چې د افرائیم قبیلې د لښکر د جنډې لاندې و، هغوی به قبیله په قبیله روان شول، د هغوی مشر ایسمع زوی د عمیهود وو. ۲۳) د منسی قبیلې مشر گملی ایل زوی د فداهصور وو، ۲۴) او د بنیامین قبیلې مشر ایدان زوی د جدعونی وو. ۲۵) په آخر کښې، څوک چې د دان قبیلې د لښکر د جنډې لاندې و، چا چې د ټولو لښکرو د وروستو نه حفاظت کولو، هغوی قبیله په قبیله روان شول، د هغوی مشر د عمی شدی زوی اخیعزر وو. ۲۶) د آشر قبیلې مشر فجعی ایل زوی د عکران وو، ۲۷) او د نفتالی قبیلې مشر اخیرع زوی د عینان وو. ۲۸) نو داسې، اسرائیلیان قبیله په قبیله، په دې ترتیب روان و، چې کله به هم هغوی خپمې وړلې او سفر یې کولو. ۲۹) موسی خپل اوبنی حویاب ته وفرمائیل چې د یترو

میديانی زوئ و، ”مونږ هغه ځائ ته په سفر روانېږو چې مالک خدائ فرمائيلی دی چې هغه به يې مونږ له راکړی. هغه وعده کړې ده چې هغه به اسرائیلیان مالدار کړی، نو مونږ سره لار شه او مونږ به تا سره بشپړه وکړو.“ (٣٠) حوډاب ووئیل، ”نه، زه واپس خپل ملک ته ځم چې د خپلو خلقو سره يم.“ (٣١) موسی ورته وفرمائیل، ”زه تا ته منت کوم چې زمونږ نه مه ځه، تا ته پته ده چې مونږ به په صحرا کښې چرته خېمې ولگوو او ته به مونږ ته لار بنائې. (٣٢) که ته مونږ سره لار شې، نو چې مالک خدائ مونږ له څومره برکتونه هم راکوی نو په هغې کښې به ستا حصه وی.“

د خلقو سفر شروع کول

(٣٣) کله چې خلق د مالک خدائ د غره سینا نه روان شول، هغوی درې ورځې سفر وکړو. د مالک خدائ د لوظ صندوق به همپشه د هغوی نه مخکښې تلو چې د هغوی دپاره د دمې کولو ځائ پېدا کړی. (٣٤) چې هغوی به چرته خېمې وړلې، نو د ورځې به د مالک خدائ وریغ د هغوی دپاسه وه. (٣٥) چې کله به هم د لوظ صندوق روان شو، نو موسی به وفرمائیل، ”مالکه خدایه، پاڅه، خپل دشمنان خواره واره کړه او هغه خلق چې څوک ستا نه نفرت کوی هغوی دې ته مجبور کړه چې وتښتی.“ (٣٦) او چې کله به د لوظ صندوق ودرېدلو، نو هغه به وفرمائیل، ”مالکه خدایه، بې شمېره بنی اسرائیلو ته راواپس شه.“

د بنی اسرائیلو په بیابان کښې شکایت کول

۱۱ (١) نو کله چې خلقو د خپلو تکلیفونو په حقله مالک خدائ ته شکایتونه شروع کړل، نو مالک خدائ دا واورېدل، نو هغه سخت غصه شو او په خلقو یې اور راولېږلو او اور د هغوی خلاف بل وو او د کیمپ بهرنی اړخ یوه برخه یې وسوزوله. (٢) خلقو موسی ته د مدد دپاره چغې کړې، هغه مالک خدائ ته سوال

وکړو نو اور قلاړ شو. (۳) نو د هغه ځای نوم تبیعره شو، ځکه چې هلته د مالک خدای اور د هغوی په کیمپ کښې لگېدلې وو.

د حضرت موسیٰ او یا مشران خوبښول

(۴) د پردی ملک څه مسافرو د بنی اسرائیلو سره سفر کولو. د هغوی غوښې ته پېر زیات زړه وشو او هم داسې په خپله بنی اسرائیلو هم شکایت شروع کړو او وې وئیل، ”کاش چې لږه غوښه خو وې. (۵) په مصر کښې چې مونږ کوم کبان غوښتل هغه مو خوړل او مونږ ته مفت ملاوېدل. هغه بادرنگ، هندوانې، گندانه، پیاز او اوږه رایاده کړې چې مونږ به خوړل؟ (۶) خو اوس مونږ د دې نه پوزې له راغلو، د خوړلو نور هیڅ نشته خو بس دا من دی چې هره ورځ زمونږ مخې ته پراته وی.“ (۷) من د دنیا د تخم په شان واړه وُو او رنگ یې زېر بخن وو. (۸) - (۹) دا د شپې د پرځې سره د خېمو نه گېرچاپېره پرېوتو. ورپسې سحر به خلق د دې راټولولو دپاره تلل، دا به یې په لنگرۍ کښې ټکول یا یې ترې نه په مېچن کښې اوږه جوړول او بیا به یې یشول یا به نری روتی یې ترې نه پخولې. د دې خوند داسې وو لکه چې روتی د زیتونو تېلو سره پخې شوې وی. (۱۰) موسیٰ د ټولو خلقو شکایتونه واورېدل چې هغوی قبیلې قبیلې د خپلو خېمو په دروازو کښې ولاړ وو. هغه پرېشان وو ځکه چې مالک خدای هغوی ته په قهر وو، (۱۱) او هغه مالک خدای ته وفرمائیل، ”ته زما سره دومره بد سلوک ولې کوې؟ ته زما نه ولې نارضا یې؟ تا د دې ټولو خلقو ذمه واری ما له ولې راکړې ده؟ (۱۲) هغوی خو ما نه دی پیدا کړی او نه زما بچی دی. زه دې ولې د یوې خدمتگارې په شان شم چې د پيو ماشوم هغه ملک ته یوسم چې تا یې د هغوی د پلار نیکه سره وعده کړې ده؟ (۱۳) زه دې ټولو خلقو له غوښه د کوم ځای نه ورکړم؟ ځکه چې هغوی ما ته ژاړی او زما نه غوښه غواړی. (۱۴) زه یواځې د دې ټولو خلقو ذمه واری نه شم اخستلې، دا بوج زما دپاره پېر دروند دی. (۱۵) که ته زما سره هم دغه شان سلوک کوې، نو په ما رحم وکړه او ما ووژنه، که ته زما نه رضا یې، نو ما د خپل

غم ليدلو نه وساته.“ (۱۶) مالک خدائى موسى ته وفرمائيل، ”د بنى اسرائيلو اويا مشران راجمع کړه چې هغوى د مشرانو په توگه منلې شوى وي، هغوى ما له زما د حضور خېمې ته راوله او هغوى ته ووايه چې هغوى هلته تا سره ودرېږي. (۱۷) زه به لاندې راشم او هلته به تا سره خبرې وکړم او چې ما کوم روح تا له درکړې دې د هغې نه به لږ واخلم او هغوى له به يې ورکړم. بيا به هغوى ستا مدد کوى او چې د دې خلقو ذمه وارى واخلى، نو دا ذمه وارى به يواځې ستا په سر نه وي. (۱۸) اوس خلقو ته ووايه، چې د سبا دپاره ځانونه پاک کړئ، تاسو ته به د خوړلو دپاره غوښه ملاو شى. مالک خدائى ستاسو ژړا اورېدلې ده چې تاسو وئيل چې کاش زمونږ سره لږه غوښه وې او چې زمونږ حالت په مصر کښې ښه وو. اوس به مالک خدائى تاسو له غوښه درکړي او تاسو به يې خورئ. (۱۹) دا به تاسو نه صرف يو دوه، پينځه يا لس شل ورځې خورئ، (۲۰) بلکې ټوله مياشت به يې خورئ، چې ستاسو د پوزو نه بهر راوځي او زړه به مو ترې مور شى. هم داسې به وشى ځکه چې تاسو د مالک خدائى سپکاوې کړې دې کوم چې دلته ستاسو په مينځ کښې دې او تاسو هغه ته دا شکايت کړې دې چې مونږ ولې مصر پرېښودلې دې.“ (۲۱) موسى مالک خدائى ته وفرمائيل، ”دلته زما سره شپږ لاکه خلق دى او ته وائې چې ته به هغوى له د يوې مياشتې غوښه ورکړې؟ (۲۲) څاروى او گډې دې د هغوى دپاره حلالې کړې شى څه؟ ولې په سمندر کښې ټول کبان به د هغوى مړولو دپاره کافي وي؟“ (۲۳) مالک خدائى ورته وفرمائيل، ”زما د طاقت څه حد شته؟ ته به زر وگورې چې ما څه وئيلي دى چې هغه کيږي او که نه کيږي.“ (۲۴) نو موسى بهر ووتلو او چې مالک خدائى څه فرمائيلې وو هغه يې خلقو ته وفرمائيل. هغه اويا مشران راجمع کړل او د خېمې نه گېرچاپېره يې ودرول. (۲۵) بيا مالک خدائى په ورځو کښې لاندې راغلو او د هغه سره يې خبرې وکړې. کوم روح يې چې موسى له ورکړې وو د هغې نه يې لږ واخستلو او هغه اويا مشرانو له يې ورکړو. کله چې په هغوى باندې روح نازل شو نو هغوى د لږ وخت دپاره د پېغمبرانو په شان خبرې کولې. خو د دې نه پس بيا داسې ونه شول. (۲۶) د هغه اويا مشرانو نه دوه مشران، الداد او ميداد، په خېمو

کښې پاتې ؤو او د مالک خدای د حضور خېمې ته تلی نه ؤو. او په هغوی باندې روح نازل شو او هغوی په خېمو کښې د پېغمبرانو په شان خبرې شروع کړې. (۲۷) یو ځوان منډه کړه چې موسی ته ووائی چې الداد او میداد په خېمو کښې د پېغمبرانو په شان خبرې کوی. (۲۸) بیا د نون زوی یشوع، کوم چې د ځوانی د وخت نه د موسی مدد کوونکې وو، هغه موسی ته وفرمائیل، ”زما نېکه هغوی منع کړه.“ (۲۹) موسی جواب ورکړو، ”ته په ما غېرت کوې څه؟ زه غواړم چې مالک خدای خپل روح خپلو ټولو خلقو ته ورکړی او ټول د پېغمبرانو په شان شی.“ (۳۰) بیا موسی او د بنی اسرائیلو مشران واپس کېمپ ته لاړل.

مړزان

(۳۱) ناڅاپه مالک خدای یوه هوا راوستله چې هغې د سمندر د طرف نه مړزان راوړل، چې د زمکې نه یو گز اوچت الوتل. دا په خېمو باندې او د خېمو نه گېرچاپېره هر طرف ته لرې لرې پورې کښېناستل. (۳۲) نو په هغه ټوله ورغ او شپه او په دوېمه ټوله ورغ، خلقو مړزان راوښول، هیچا هم د زرو کلو نه کم نه ؤو رانیولی. هغوی دا د اوچولو دپاره د ټولو خېمو نه گېرچاپېره خواره کړل. (۳۳) کله چې لا د هغوی سره ښه پېره غوښه وه، نو مالک خدای خلقو ته په قهر شو او په خلقو یې یوه لویه وبا راولېږله. (۳۴) د هغه ځای نوم ”د لالچیانو قبرونه“ شو، ځکه چې هغوی هلته هغه خلق ښخ کړل د کومو چې غوښې ته زړه شوې وو. (۳۵) خلقو د هغه ځای نه حصیروت ته سفر وکړو او هلته اوسېدل.

د حضرت موسی خلاف د حضرت هارون او بی بی مریم بغاوت

۱۲ (۱) بیا موسی یوه حبشی ښځه واده کړه، نو مریم او هارون په دې وجه په هغه اعتراض وکړو. (۲) هغوی ووئیل، ”مالک خدای صرف د موسی په ذریعه خبرې کړې دی څه؟ هغه زمونږ په ذریعه خبرې نه دی کړې څه؟“ هغوی چې څه

ووئیل نو مالک خُدائِ هغه واورېدل. ﴿٣﴾ موسیٰ یو پېر عاجز سرې وو، هغه د زمکې په مخ د ټولو خلقو نه زیات عاجز وو. ﴿٤﴾ ناڅاپه مالک خُدائِ موسیٰ، هارون او مریم ته وفرمائیل، ”تاسو درې واړه بهر زما د حضور خېمې ته لاړ شی.“ نو هغوی لاړل، ﴿٥﴾ او مالک خُدائِ د ورځې په ستن کښې لاندې راغلو، د خېمې په دروازه کښې ودرېدلو او هارون او مریم یې راوغوښتل. هغوی دواړه وروړاندې شول، ﴿٦﴾ او مالک خُدائِ هغوی ته وفرمائیل، ”اوس زما خبرې په کولاو غوړونو واورئ. کله چې ستاسو په مینځ کښې پېغمبران وی، نو زه خپل ځان هغوی ته په خیال کښې څرگندوم او زه د هغوی سره د هغوی په خوب کښې خبرې کوم. ﴿٧﴾ خو زه خپل خدمتگار موسیٰ سره داسې نه کوم، هغه ما د خپلو خلقو بنی اسرائیلو مشر جوړ کړې دے. ﴿٨﴾ نو زه د هغه سره مخامخ خبرې کوم، صفا او واضحه خبرې ورسره کوم، هغه زه لیدلے یم. تاسو دا جرأت څنگه کوئ چې زما د خدمت کوونکی موسیٰ خلاف خبرې کوئ؟“ ﴿٩﴾ مالک خُدائِ هغوی ته په قهر شو، او هغه لاړو ﴿١٠﴾ او کله چې د خېمې نه وریځ اوچته شوه، نو د مریمې څرمن ناڅاپه په سخته بیماری پټه شوه او د واورې په شان سپینه شوه. کله چې هارون ورته وکتل نو وې لیدل چې د هغې څرمن په بیماری پټه وه، ﴿١١﴾ هغه موسیٰ ته ووئیل، ”صاحبه، زموږ د کم عقلتوب د گناه په وجه دا سزا موږ له مة راکوه. ﴿١٢﴾ د مریم نه داسې څه مة جوړوه لکه چې یو ماشوم مړ پیدا شوې وی او نیمه غوښه یې نه وی.“ ﴿١٣﴾ نو موسیٰ مالک خُدائِ ته فریاد وکړو چې، ”خدایه پاکه، هغه روغه کړه.“ ﴿١٤﴾ مالک خُدائِ ورته وفرمائیل، ”که پلار ورله په مخ ټوکلے وے، نو هغې به اووه ورځې خپل شرم نه وو برداشت کړے څه؟ نو هغه دې اووه ورځې د خېمو نه بهر کړے شی او د هغې نه پس هغه واپس راولئ.“ ﴿١٥﴾ مریم اووه ورځې د خېمو نه بهر کړے شوه او چې تر کومې پورې هغه واپس نه وه راوستلے شوې نو خلقو سفر نه کولو. ﴿١٦﴾ بیا هغوی د حصیروت نه لاړل او د فاران په صحرا کښې یې خېمې ولگولې.

جاسوسان

۱۳ ﴿۱﴾ مالک خُداى موسى ته وفرمائيل چي، ﴿۲﴾ ”د دولسو قبيلو د هرې يوې قبيلې نه يو يو مشر خوبن کره او هغوى د جاسوسانو په توگه ولېره چې د کنعان مُلک وگوري، کوم چې زه بنى اسرائيلو له ورکوم.“ ﴿۳﴾ نو موسى هغوى د فاران د صحرا نه د مالک خُداى د حُکم په مطابق ولېرل، چې هغوى ټول د بنى اسرائيلو مشران وُو. ﴿۴﴾ د هغوى نومونه دا وُو يعنې د روبين قبيلې نه، سموع زوى د زکور، ﴿۵﴾ د شمعون قبيلې نه، سافط زوى د حورى، ﴿۶﴾ د يهوداه قبيلې نه، کالب زوى د يَفنه، ﴿۷﴾ د يساکار قبيلې نه، اِجال زوى د يوسف، ﴿۸﴾ د اِفرائيم قبيلې نه، هوسيع زوى د نون، ﴿۹﴾ د بنيامين قبيلې نه، فطى زوى د رفُو، ﴿۱۰﴾ د زيولون قبيلې نه، جدى اېل زوى د سودي، ﴿۱۱﴾ د منسى قبيلې نه، جدى زوى د سوسى، ﴿۱۲﴾ د دان قبيلې نه، عمى اېل زوى د جملى، ﴿۱۳﴾ د آشر قبيلې نه، سَتور زوى د ميکائيل، ﴿۱۴﴾ د نفتالى قبيلې نه، نحى زوى د وُفسى، ﴿۱۵﴾ د جاد قبيلې نه، جيوابل زوى د ماكى. ﴿۱۶﴾ دا هغه سپرى دى چې موسى د هغه مُلک د جاسوسى دپاره ولېرل. هغه د نون د زوى هوسيع نوم يشوع ته بدل کړو. ﴿۱۷﴾ کله چې موسى هغوى لېرل، نو هغوى ته يې وفرمائيل چي، ”د دې خائى نه د صحرا په لار لار شى او بيا د کنعان غريزې علاقې ته ورننوځئ. ﴿۱۸﴾ وې گورئ چې هغه څه رنگه مُلک دى، چې کوم خلق په کبني اوسپړى، هغوى تکره دى او که کمزورى دى، لږ دى او که ډېر دى. ﴿۱۹﴾ وې گورئ چې هغه زمکه بڼه ده او که بڼه نه ده او چې هغه خلق په خېمو کبني اوسپړى يا په داسې بڼارونو کبني اوسپړى چې دېوالونه ترې نه تاو وى. ﴿۲۰﴾ وگورئ چې هغه زمکه زرخېزه او که شاره ده او ونې بوتې په کبني شته او که نشته. او تکره شى چې هلته کومه مېوه کيږي لږه ترې نه راوړئ.“ دا هغه موسم وو چې انگور په پخېدو شروع وُو. ﴿۲۱﴾ نو هغه سپرى د صحرا په طرف لارل او هغه مُلک يې د صين صحرا نه واخله تر رحوب پورې وکتلو، چې د حمات درې ته نژدې دى. ﴿۲۲﴾ هغوى اول د هغه مُلک

جنوبی برخې ته ننوتل او حبرون ته راغلل، چرته چې د اخیمان، سیسی او تلمی قبیلې اوسېدلې چې هغوی عناقیان ؤو او د دېوانو د نسل اولاد وو. حبرون د مصری بنار ضُعن نه اووه کاله مخکېني آباد کړې شوي وو. (۲۳) هغوی د اسکال وادی ته راغلل او هلته هغوی یوه څانگه راماته کړه چې د انگورو یوه غنچه ورباندې وه او دومره درنه وه چې دا دوو سړو په یو ډانگ باندې یو خوا بل خوا راڅوړنده کړه او یو یې وړله. هغوی څه انار او اینځر هم یوړل. (۲۴) په هغه وادی باندې ”اسکال“ یعنې د انگورو غنچه نوم کېښودې شو ځکه چې بنی اسرائیلو هلته د انگورو غنچه شوکولې وه. (۲۵) هغه مُلک د څلوېښتو ورځو د کتلو نه پس، جاسوسان راواپس شول (۲۶) او موسی، هارون او د بنی اسرائیلو ټول قوم ته د فاران په صحرا کېني قادیس ته راغلل. جاسوسانو هغه خبر ورله راوړو چې څه یې لیدلی ؤو او هغه مېوه یې ورته وښودله چې کومه یې راوړې وه. (۲۷) هغوی موسی ته وویل، ”مونږ هغه مُلک وکتلو چې زرخېز او آباد وو او دا یې لږه شان مېوه ده. (۲۸) خو د هغه ځای اوسېدونکی تکره دی او د هغوی ښارونه غټ دي او د ښارونو نه یې دېوالونه تاو دي. او د دې نه علاوه، مونږ هلته د دېوانو اولاد هم ولیدو. (۲۹) عمالیقیان د هغه مُلک په صحرا کېني اوسېږي، حتیان، یبوسیان او اموریان د غرونو په مُلک کېني اوسېږي، او کنعانیان د مدیترانې د سمندر او د اردن سیند سره اوسېږي.“ (۳۰) کالب هغه خلق غلی کړل کومو چې د موسی خلاف شکایتونه کول او وې وئیل، ”راځئ چې په هغه مُلک حمله وکړو او وې نیسو، ځکه مونږ ښه تکره یو او ورباندې برې موندې شو.“ (۳۱) خو هغه سړو وویل کوم چې د کالب سره تلی ؤو، ”نه. مونږ تکره نه یو چې حمله ورباندې وکړو، هغه خلق زمونږ نه زیات طاقتور دي.“ (۳۲) نو هغوی د بنی اسرائیلو په مینځ کېني د هغه مُلک په حقله غلط خبر خور کړو کوم چې هغوی لیدلې وو. هغوی وویل، ”په هغه مُلک کېني دومره څه هم نه پېدا کېږي چې د هغه ځای اوسېدونکی خلق یې وخورې. کوم خلق چې مونږ ولیدل ټول لوړ لوړ ؤو، (۳۳) او هلته مونږ دېوان هم ولیدل، چې د عناق اولاد دي. مونږ ته خپل ځانونه داسې معلومېدل لکه چې مُلخان یو او مونږ به هغوی ته خامخا هم داسې

بنکار بدلو.

د خلقو شکایتونه کول

۱۴ ﴿۱﴾ بیا ټوله شپه خلقو په چغو چغو وژړل. ﴿۲﴾ هغوی د موسی او هارون خلاف شکایت وکړو او وې وئیل، ”دا به ډېره بښه وې چې د مصر په ملک کبني یا دلته په دې صحرا کبني مړه وې. ﴿۳﴾ مالک خدای مونږ هغه ملک ته ولې بوځی؟ مونږ به په جنگ کبني ووژلې شو او زمونږ بښې او بچی به ونيولې شی. دا به بښه نه وی څه چې واپس مصر ته لاړ شو؟“ ﴿۴﴾ نو هغوی یو بل ته ووئیل، ”راځی چې یو مشر خوښ کړو او مصر ته واپس لاړ شو.“ ﴿۵﴾ بیا موسی او هارون د هغه خلقو په وړاندې په زمکه را پرېوتل. ﴿۶﴾ او د نون زوی یشوع او کالب د یفنه زوی چې د نورو کسانو سره هغه ملک کتلې وو، نو هغوی هغه دوه کسان وړو چې د خفگان نه یې خپلې جامې وشلولې ﴿۷﴾ او خلقو ته یې وفرمائیل، ”کوم ملک چې مونږ وکتلو هغه ډېر زیات بښه ملک دے. ﴿۸﴾ که مالک خدای زمونږ نه رضا وی نو هغه به مونږ هلته بوځی، هغه ملک ته چې زرخېز او آباد وی او مونږ له به یې راکړی. ﴿۹﴾ د مالک خدای خلاف بغاوت مه کوئ او د هغه خلقو نه مه یرېړئ کوم چې هلته اوسېږی. هغوی له شکست ورکول مونږ ته آسان دی. مالک خدای زمونږ مل دے او هغه خدایانو له یې شکست ورکړی دے چې هغوی یې بچ کول، نو مه یرېړئ.“ ﴿۱۰﴾ ټول قوم وئیل چې هغوی به سنگسار کړی، خو ناڅاپه خلقو ولیدل چې د مالک خدای د حضور جلال د خېمې د پاسه راڅرگند شو.

د حضرت موسی د خلقو دپاره دعا کول

﴿۱۱﴾ مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”دا خلق به تر کومې پورې زما نه نفرت کوی؟ او په ما باندې به اعتماد نه کوی، اگر چې د هغوی په مینځ کبني ما ډېرې

معجزې كړې دي؟ ﴿١٢﴾ زه به په هغوئ ويا راوالم او هلاک به يې کړم، خو زه به تا د يو داسې قوم پلار نيکه جوړ کړم چې هغه به د دې خلقو نه لوی او طاقتور وي. ﴿١٣﴾ خو موسی مالک خدای ته وفرمائیل، ”تا د خپل طاقت سره دا خلق د مصر نه راوويستل. کله چې مصريان خبر شي چې تا د خپلو خلقو سره خه کړی دی، ﴿١٤﴾ نو هغوئ به د دې ملک اوسېدونکو ته ووائی چا چې د مخکښې نه دا اورېدلی دی چې مالک خدایه، ته زمونږ مل يې، او چې کله ستا وریخ زمونږ د پاسه ولاړه وی نو ته راته مخامخ ښکارېږې او چې ته زمونږ د ورځې د وریخې په ستن کښې او د شپې د اور په ستن کښې لارښودنه کوې. ﴿١٥﴾ اوس که ته خپل ټول خلق ووژنې، نو چې کومو قومونو ستا په حقله اورېدلی دی نو هغوئ به ووائی ﴿١٦﴾ چې تا خپل خلق په صحرا کښې ووژل ځکه چې ستا طاقت نه وو چې هغوئ هغه ملک له بوځې چې تا د ورکولو وعده کړې ده. ﴿١٧﴾ نو اوس مالک خدایه، زه سوال کوم چې مونږ ته خپل طاقت او هغه خه وښايه چې تا يې د ورکولو وعده کړې ده، کله چې تا وفرمائیل، ﴿١٨﴾ زه، مالک خدای په آسانی سره نه غصه کېرم او زه نه ختمېدونکې مینه او وفاداری ښایم او زیاتې او بغاوت معاف کوم. خو چې څوک گناه کوی نو د هغوئ د گناه سزا به د درېم او څلورم نسل پورې جاری وي. ﴿١٩﴾ او اوس مالک خدایه، زه تا ته سوال کوم چې د خپلې لوڼې او نه بدلېدونکې مینې په مطابق د دې خلقو گناه معاف کړه، هم هغه شان څنگه چې تا هغوئ د مصر د راوتلو نه تر اوسه پورې معاف کوې. ﴿٢٠﴾ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”ستا د وپنا په مطابق هغوئ ما معاف کړل. ﴿٢١﴾ خو زما دې په خپل ذات او جلال قسم وی د کوم جلال نه چې ټوله زمکه پکه ده، ﴿٢٢﴾ چې د دې خلقو نه يو کس به هم هغه ملک ته داخل نه شی. هغوئ زما د حضور جلال او هغه معجزې هم لیدلې دی چې ما په مصر کښې او په صحرا کښې کړې دي، خو هغوئ بیا بیا زما د صبر امتحان اخستې دې او زما د منلو نه يې انکار کړې دې. ﴿٢٣﴾ هغوئ به هیڅکله هم هغه ملک ته دننه نه شی د کوم چې ما د هغوئ د پلار نيکه سره لوظ کړې دې. هغه هیڅ څوک به هم ورننه نه وځی چا

چي زما سپکاوے کرے دے. (۲۴) خو زما خدمتگار کالب د نورو په شان نه دے او هغه په پوره توگه زما تابعداری کرې ده، نو زه به دے هغه مُلک له راولم کوم چي هغه لیدلے دے او هغه مُلک به د هغه د اولاد شی (۲۵) چي په کومو وادیانو کښي اوس عمالیقیان او کنعانیان اوسپړی. سبا واپس په صحرا کښي د بحر قلزم طرف ته روان شی.

د شکایتونو په وجه د مالک خدای خلقو له سزا ورکول

(۲۶) مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل، (۲۷) ”دا خراب خلق به تر کومي پورې زما خلاف شکایت کوی؟ ما دا شکایتونه پېر زیات اورېدلی دی. (۲۸) اوس هغوی له دا جواب ورکړه، زه ژوندی مالک خدای په خپل ذات قسم کوم، چي زه به ستاسو دپاره هم هغه شان وکریم خه چي تاسو زما په وړاندې وئیلی دی. (۲۹) تاسو به مړه شی او ستاسو لاشونه به په صحرا کښي خواره واره پراته وی. خکه چي تاسو زما خلاف شکایت کرے دے، ستاسو یو کس به هم هغه مُلک ته ورننه نه وخی چي عمر یې د شلو کالو نه زیات وی. (۳۰) ما دا وعده کرې وه چي تاسو به هلته اوسپړی، خو د کالب او یشوع نه بغېر به هیڅ څوک هم نه ورننه وخی. (۳۱) تاسو وئیلی وؤ چي ستاسو ماشومان به ونيولے شی، خو زه به هغوی هغه مُلک ته راولم چي تاسو یې مخالفت کرے دے. (۳۲) تاسو به دلته په دې صحرا کښي مړه شی. (۳۳) ستاسو بچی به څلوېښت کاله په صحرا کښي سرگردانه گرخی، ستاسو د نافرمانی په وجه به کړپړی، تر دې پورې چي ستاسو آخري کس هم مړ شی. (۳۴) تاسو ته به څلوېښت کاله د خپلو بدو سزا ملاوېږی، د هغه څلوېښتو ورځو د هرې ورځې دپاره به یو کال وی کومي چي تاسو د هغه مُلک په کتلو کښي تېرې کرې دی. تاسو ته به پته ولگی چي زه ستاسو خلاف یم. (۳۵) بې شکه چي زه به تاسو خرابو خلقو سره داسې وکریم چي زما خلاف راغونډ شوی یی. په دې صحرا کښي به تاسو تباہ شی. زه، مالک خدای دا وایم. (۳۶) - (۳۷) موسی چي کوم سپری د هغه مُلک کتلو له لېږلی وؤ چا چي غلط خبر راوړو

چې د هغې په وجه خلقو د مالک خُداي ځلاډ شکایت وکړو، نو مالک خُداي په دې جاسوسانو باندې ويا راوستله او هغوي مره شول. (٣٨) په هغه دولسو جاسوسانو کښې صرف يشوع او کالب ژوندي پاتي شول.

د ملک د نيولو وپرومبې کوشش

(٣٩) کله چې موسي بنی اسرائیلو ته هغه څه وفرمائيل څه چې مالک خُداي فرمائيلي وو، نو هغوي پېر غمژن شول. (٤٠) بل سحر وختي هغوي د غرونو ملک ته روان شول، هغوي ووئيل، "اوس به مونږ هغه ملک ته لار شو چې د کوم په حقله مالک خُداي مونږ ته فرمائيلي دي. مونږ دا منو چې مونږ گناه کړې ده." (٤١) خو موسي ورته وفرمائيل، "نو تاسو ولې د مالک خُداي نافرمانی کوئ؟ تاسو به کامياب نه شئ. (٤٢) تاسو مه ځئ. مالک خُداي ستاسو مل نه دئ او ستاسو دشمنان به تاسو له شکست درکړي. (٤٣) کله چې تاسو د عماليقيانو او کنعانيانو سره مخامخ شئ، نو تاسو به په جنگ کښې ووژلئ شئ، مالک خُداي به ستاسو مل نه وي، ځکه چې تاسو د هغه د تابعداری نه انکار کړئ دئ." (٤٤) خو هغوي زړور روان وو چې د غرونو ملک ته وخپژي، اگر چې نه د مالک خُداي د لوظ صندوق او نه موسي د خېمو نه ورسره تلئ وو. (٤٥) بيا عماليقيان او کنعانيان لاندې راغلل کوم چې هلته اوسېدل او هغوي له يې شکست ورکړو او د حرمة پورې يې وزغلول.

د قرباني په حقله قانون

١٥ (١) مالک خُداي موسي ته وفرمائيل (٢) چې بنی اسرائیلو ته دا اصول وښايه چې په هغه ملک کښې پرې عمل کوي کوم يې چې هغوي له ورکولو. (٣) يو غوي، گډه، يا يو چپلے مالک خُداي ته د سوزېدونکې نذرانې په توگه يا د يوې منښتې د پوره کولو د نذرانې، يا د رضاکارانه نذرانې يا د ستاسو په مقرر

اخترونو کښې د يوې نذرانې په توگه پېش کولې شې، د دې نذرانو خوشبو په مالک خدائ باندې بنه لگې. (٤-٥) هر څوک چې يو گډ يا چېلې مالک خدائ ته د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کوي نو هغه به د دې هر يو ځناور سره يو کلو اوږه راوړي چې يو ليټر د زيتونو تېل ورسره گډ وي، دا به د غلې نذرانې په توگه وي، يو ليټر مې به ورسره هم وي. (٦) کله چې يو گډ پېش کيږي، نو دوه کلو اوږه چې يو نيم ليټر د زيتونو تېل ورسره گډ وي، دا به د غلې نذرانې په توگه پېش کيږي، (٧) يو نيم ليټر مې به ورسره هم وي. د دې نذرانې خوشبو په مالک خدائ باندې بنه لگې. (٨) کله چې يو غوږې د سوزېدونکې نذرانې په توگه يا د يوې منښتې پوره کولو د نذرانې يا د سلامتې د نذرانې په توگه مالک خدائ ته پېش کيږي، (٩) د درې کلو اوږو د غلې يوه نذرانه به پېش کيږي چې دوه ليټره د زيتونو تېل ورسره گډ وي، (١٠) دوه ليټره مې به ورسره هم وي. د دې نذرانې خوشبو په مالک خدائ باندې بنه لگې. (١١) دا هغه څه دي چې د هر يو غوږې، گډ، گډوږي، يا چېلې سره به پېش کولې شې. (١٢) د ځناورو د شمېر په مطابق به د دې څيزونو مقدار هم زياتولې شې. (١٣) د ملک ټول اصلي پېدائشي خلق چې کله يوه په اور تيارېدونکې نذرانه پېش کوي نو هغوئ به داسې کوي، د دې خوشبو په مالک خدائ باندې بنه لگې. (١٤) او که ستاسو په مينځ کښې د بل ملک کس وي، که هغه د لږ وخت يا د ډېر وخت دپاره اوسېدونکې وي، نو که هغوئ غواړي چې په اور تيارېدونکې نذرانه پېش کړي، چې د چا خوشبو په مالک خدائ بنه لگي، نو ضرور به هغوئ هم هغه شان اصول مني. (١٥) په راتلونکي ټولو وختونو کښې، تاسو او ستاسو سره اوسېدونکي د بل ملک خلق به دا اصول مني. تاسو او هغوئ د مالک خدائ په نظر کښې يو شان يئ، (١٦) ستاسو او د هغوئ دپاره به يو شان قانون او اصول وي. (١٧) مالک خدائ موسي ته وفرمائيل (١٨) چې بني اسرائيلو ته دا اصول وښايه چې په هغه ملک کښې پرې عمل کوي کوم چې مالک خدائ هغوئ له ورکولو. (١٩) کله چې تاسو د هغه ملک د فصل نه خوراک کوئ، د هغې نه به څه برخه مالک خدائ ته د

خاص برخې په توگه پېش کولې شی. ﴿٢٠﴾ کله چې تاسو روتې پخوئ، نو د نوې غلې د وړومبې پېرې روتې به مالک خدائ ته د خاص برخې په توگه پېش کولې شی. دا به هم هغه شان پېش کولې شی چې څنگه تاسو په درمند کبني صفا شوې غله د خاص برخې په توگه پېش کوئ. ﴿٢١﴾ په راتلونکي ټولو وختونو کبني، تاسو چې کومه روتې پخوئ نو دا نذرانه به مالک خدائ له ورکوئ. ﴿٢٢﴾ خو که څوک په غلطۍ سره په دې اصولو باندې عمل کولو کبني ناکام شی کوم چې مالک خدائ موسی له ورکړی دی، ﴿٢٣﴾ او فرض کړئ که راتلونکي نسلونه په دې هر څه کولو کبني ناکام شی چې مالک خدائ یې د موسی په ذریعه حکم کړې دے، ﴿٢٤﴾ که یوه داسې غلطی شوې وی چې قوم ته پته نه وی لگېدلې، نو هغوی به یو غویې د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړی، د دې خوشبو په مالک خدائ باندې بڼه لگی، دا به د معیاری غلې نذرانې او د څښلو نذرانې سره پېش کبړی. د دې نه علاوه، هغوی به یو چبلې د گناه نذرانې په توگه هم پېش کوی. ﴿٢٥﴾ امام به د قوم دپاره کفارو ادا کړی او هغوی به معاف کړې شی، ځکه چې هغه کار په غلطۍ سره شوې وو او هغوی خپله د گناه نذرانه په اور تیارېدونکې نذرانې په توگه مالک خدائ ته راوړه. ﴿٢٦﴾ نو د بنی اسرائیلو ټول قوم او د هغوی سره اوسېدونکي د پردی ملک خلق به معاف کړې شی، ځکه چې ټول په دې غلطۍ کبني شامل وو. ﴿٢٧﴾ که یو کس په غلطۍ سره گناه وکړی، نو هغه به د یو کال چبلې د گناه نذرانې په توگه پېش کوی. ﴿٢٨﴾ امام به په قربانگاه باندې د هغه کس دپاره کفارو ادا کړی، چا چې په غلطۍ سره گناه کړې وی او هغه به معاف شی. ﴿٢٩﴾ دا اصول د هغه هر چا دپاره یو شان دی چې څوک په غلطۍ سره گناه وکړی، که هغه په حقیقت کبني اسرائیلې وی یا د هغوی سره اوسېدونکي د پردی ملک کس وی. ﴿٣٠﴾ خو که یو کس قصداً گناه وکړی، که هغه د خپل ملک یا د پردی ملک وی، نو د گناه په وجه هغه د مالک خدائ بې عزتی کړې ده او هغه به وژلې شی، ﴿٣١﴾ ځکه چې هغه د مالک خدائ د وېنا سپکاوې کړې دے او قصداً یې د هغه یو حکم مات کړې دے. نو هغه د خپل

مرگ په خپله زمه وار دے.

د سبت ورځې د نه منلو دپاره سزا

٣٢) کله چې اسرائیلیان لا په صحرا کښې و، نو یو سړی ولیدے شو چې د سبت په ورځ یې خشاک راټولولو. ٣٣) نو هغه موسی، هارون او ټول قوم ته راوستلے شو، ٣٤) او قېد کړے شو، ځکه چې دا پته نه وه چې د هغه سره څه وکړے شی. ٣٥) نو مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”هغه سړے دې خامخا ووژلے شی، ټول قوم به هغه د خېمو نه بهر سنگسار کړي.“ ٣٦) نو ټول قوم هغه د خېمو نه بهر بوتلو او سنگسار یې کړو، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای حکم کړے وو.

په جامو د ځورندو مزو په حقله قانون

٣٧) مالک خدای موسی ته وفرمائیل ٣٨) چې، ”بنی اسرائیلو ته ووايه، د خپلو جامو په گوټونو باندې مزې راځورند کړئ او په هر یو مزې باندې یې یو د آسمانی رنگ تار ولگوئ. داسې به تاسو په راتلونکي ټولو وختونو کښې کوئ. ٣٩) چې هر کله هم تاسو دا مزې گورئ نو تاسو ته به زما ټول حکمونه دریاډیری او عمل به پرې کوئ، نو تاسو به زما نه نه اوړئ او د خپلو سترگو او زړه په خواهشونه پسې به نه گرځئ. ٤٠) هغه مزې به تاسو ته دا دریاډوی چې زما ټول حکمونه منئ او تاسو به په پوره توگه زما یئ. ٤١) زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم، ما تاسو د مصر ملک نه راوویستلئ چې ستاسو خدای پاک یم. زه مالک خدای یم.“

د قورح، داتن او ابیرام بغاوت

(۱-۲) د اِضهار زوئ قورح، چې د قُهاټيانو د قبيلې ليوې وو، هغه د موسى د مشري خلاف بغاوت وکړو. د روبين قبيلې نه يې درې سړي رابېل کړل، داتن، ابيرام، چې د الياب زامن وو او اُون چې د پلت زوئ وو او ورسره دوه نيم سوه نور اسرائيليان هم وو، دا مشهور مشران چې قوم خوښ کړی وو. (۳) هغوی د موسى او هارون په مخکښې رابېل شول او ورته يې ووييل، ”تاسو د حد نه تېر شوی یئ. ټول قوم د مالک خدای مقدس خلق دی او مالک خدای زمونږ د ټولو مل دے. نو، موسى، ته ولې د مالک خدای د قوم نه ځان اوچت گڼي؟“ (۴) کله چې موسى دا واورېدل، نو هغه د خفگان نه پرمخې پرېوتو. (۵) او قورح او د هغه ملگرو ته يې وفرمائيل، ”مالک خدای به سبا سحر مونږ ته وښايي چې څوک د هغه دی او څوک مقدس دی. او هغه به صيرف هغه کس خپل ځان ته نژدې پرېږدي چې کوم يې خوښ کړی وی. (۶-۷) سبا سحر ته او ستا ملگری د اور وړلو لوبښی واخلئ، بل سکاره په کښې واچوئ او په هغې باندي د خوشبويي مصالحي واچوئ او قربانگاه ته يې يوسئ. بيا به مونږ وگورو چې زمونږ نه مالک خدای څوک خوښ کړی دی. تاسو ليويان د حد نه تېر شوی یئ.“ (۸) موسى قورح ته وفرمائيل، ”اے ليويانو، واورئ. (۹) تاسو دا وره خبره گڼئ چې د بنی اسرائيلو خدای پاک تاسو د نور قوم نه جدا کړی یئ، چې تاسو هغه ته نژدې شی، د مالک خدای په خېمه کښې خدمت وکړئ او چې د قوم مدد او خدمت وکړئ؟ (۱۰) هغه تاسو او نورو ليويانو له دا عزت درکړی دے او اوس تاسو دا وایئ چې د هغه امامان هم شی. (۱۱) کله چې تاسو د هارون خلاف غورېږئ، دا په حقيقت کښې د مالک خدای خلاف غورېدل دی او دا ستا او ستا د قبيلې سرکشی ده.“ (۱۲) بيا موسى داتن او ابيرام راوغوښتل، خو هغوی ووييل، ”مونږ نه درحو.“ (۱۳) دا څه وره خبره ده چې مونږ تا د هغه زرخېز او آباد ملک نه د دې دپاره راويستلی یو چې په دې صحرا کښې مو ووژني؟ ته په مونږ باندي روب اچول غواړي څه؟ (۱۴) بله دا چې تا هغه ملک ته هم رانه وستلو چې زرخېز او آباد دے او نه دې پتي او د انگورو باغونه راکړل چې زمونږ شی. دا خلق رانده

دی خه چي نه پوهيږي؟ مونږ نه درحو. (۱۵) موسى ډېر غصه شو او مالک خدائ ته يې وفرمائيل، ”د دوي نذرانې مه قبلوه. ما دوي يو له هم خه تکليف نه دې ورکړې، او ما د دوي نه چرته يو خر هم نه دې بوتلې.“ (۱۶) موسى قورح ته وفرمائيل، ”سبا به ته او ستا دوه نيم سوه ملگري خامخا د مالک خدائ د حضور خېمي ته راشي، او هارون دې هم راشي. (۱۷) ستاسو هر يو کس به خپل مجمر واخلې، د خوشبويي مصالحه به په کښي واچوي او بيا به يې په قربانگاه باندې پېش کړي.“ (۱۸) نو هر يو کس خپل مجمر واخستلو، ژوندي سکاره او د خوشبويي مصالحه يې په کښي واچوله او د موسى او هارون سره د خېمي د دروازې په خوله کښي ودرېدل. (۱۹) بيا قورح ټول قوم راغونډ کړو او هغوي د خېمي د دروازې په خوله کښي موسى او هارون ته مخامخ ودرېدل. ناڅاپه د مالک خدائ د حضور جلال ټول قوم ته راڅرگند شو، (۲۰) او مالک خدائ موسى او هارون ته وفرمائيل، (۲۱) ”تاسو د دې خلقو نه لرې شي، چې سمدستي يې تباه کړم.“ (۲۲) خو موسى او هارون پرمخې پرېوتل او وې فرمائيل، ”خدایه پاکه، ټولو خلقو له ژوند ته ورکوي. کله چې يو کس گناه وکړي، نو ته ټولو ته په قهر کېږي خه؟“ (۲۳) مالک خدائ موسى ته وفرمائيل، (۲۴) ”خلقو ته ووايه چې د قورح، داتن او ابيرام د خېمو نه لار شي.“ (۲۵) بيا موسى داتن او ابيرام له روان شو او د بنی اسرائيلو مشران هم ورسره شول. (۲۶) هغه خلقو ته وفرمائيل، ”دې خرابو سړو د خېمو نه لرې اوسئ او چې د هغوي يو څيز له هم لاس ورنه وړي. گني، د هغوي د ټولو گناهونو په وجه به تباه شي.“ (۲۷) نو هغوي د قورح، داتن او د ابيرام د خېمو نه لارل. داتن او ابيرام بهر راوتلي وو او د خپلو خېمو د دروازو په څلو کښي، د خپلو بنځو سره، د خپلو بچو او د خپلو ورو ماشومانو سره ولاړ وو. (۲۸) موسى خلقو ته وفرمائيل، ”نو داسې به تاسو ته پته ولگي چې مالک خدائ زه د دې دپاره رالېږلې يم چې دا ټول کارونه وکړم او چې ما خه هم کړي دی نو هغه مې د ځان نه نه دی کړي. (۲۹) که دا سړي د خدائ پاک د سزا نه بغير په خپل مرگ مړه شي، نو بيا به مالک خدائ زه هم نه رالېږلې. (۳۰)

خو که مالک خدائ یو لوی عجیبه کار وکړی او زمکه وشلیری او هغوی تېر کړی، چې هغوی قبر ته ژوندی لار شی، نو تاسو ته به پته ولگی چې دې سړو د مالک خدائ سپکاوې کړې دے.“ (۳۱) هغه چې څنگه خبرې ختمې کړې، نو د داتن او ابیرام لاندې زمکه وشلېدله، (۳۲) هغوی یې تېر کړل، د هغوی خاندان، سره د قورح د ټولو ملگرو او چې هغوی خه لرل هغه یې هم تېر کړل. (۳۳) نو هغوی قبر ته ژوندی لاندې لارل، سره د هغه هر خه چې هغوی لرل. زمکه په هغوی باندې رابنده شوه او هغوی فنا شول. (۳۴) هلته چې څومره اسرائیلیان وو هغوی چې کله د هغوی ژړا واورېدله نو هغوی وتبستېدل. هغوی چغې وهلې، ”تبستئ. زمکه به مونږ هم تېر کړی.“ (۳۵) بیا مالک خدائ یو اور راولېږلو او هغه دوه نیم سوه سړی یې وسوزول کومو چې خوشبوئی پېش کړې وه.

د سرکشی دپاره کفاره

(۳۶) بیا مالک خدائ موسی ته وفرمائیل، (۳۷) ”د هارون امام زوی الی عزر ته ووايه چې کوم سړی سوزېدلی دی چې د هغوی د اور لوبنی لري کړی او هغه سکاره دې د اور لوبنو نه لري وولی، ځکه چې د اور لوبنی مقدس دی. (۳۸) کله چې دا لوبنی د مالک خدائ په قربانگاه باندې پېش کېدل نو مقدس شول. نو د دې سړو د اور لوبنی واخله کوم چې د خپلې گناه په وجه مړه شوی دی، وې ټکوه نری نری پتری شان ترې نه جوړ کړه او د قربانگاه پټولو دپاره سر ترې نه جوړ کړه. دا به د بنی اسرائیلو دپاره د خبرداری یوه نېسه وی.“ (۳۹) نو الی عزر امام د اور لوبنی واخستل او د ټکولو دپاره یې ورکړل، د قربانگاه د پټولو د سر دپاره نری نری پتری ترې نه جوړ کړې شول. (۴۰) دا د بنی اسرائیلو دپاره یو خبردارې وو چې څوک د هارون اولاد نه وی نو بل غېر سرې به قربانگاه ته نزدې نه راځی د دې دپاره چې مالک خدائ ته خوشبوئی وسوزوی. گنې هغه به د قورح او د هغه د سړو په شان تباہ شی. دا هر خه هم هغه شان وشول چې څنگه مالک خدائ الی عزر له د موسی په ذریعه حکم ورکړې وو.

د حضرت هارون خلق بچ کول

﴿٤١﴾ خو په ورپسې ورځ ټول قوم موسیٰ او هارون ته وغورږدو او وې وئیل،
”تاسو د مالک خدای خلق وژلی دی.“ ﴿٤٢﴾ د هغې نه پس کله چې هغوی ټول د
موسیٰ او هارون خلاف راغونډ شوی ؤو، چې هغوی د خپمې طرف ته وکتل نو
وې لیدل چې ورپسې خپمه پټه کړې وه او د مالک خدای د حضور جلال
راڅرگند شوې وو. ﴿٤٣﴾ موسیٰ او هارون لارل او د خپمې په مخکښې ودرېدل،
﴿٤٤﴾ او مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ﴿٤٥﴾ ”د دې خلقو نه لرې شه او زه
سمدستی هغوی تباہ کوم.“ خو موسیٰ او هارون پرمخې پرېوتل، ﴿٤٦﴾ او موسیٰ
هارون ته وفرمائیل، ”خپل مجمر واخله، د قربان گاه نه په کښې ژوندی سکاره
واچوه او په سکارو باندې لږه خوشبوئی واچوه. بیا خلقو له په منډه لار شه او د
هغوی دپاره کفارہ ادا کړه. زر شه. مالک خدای په قهر دے او تباہی د مخکښې
نه شروع شوې ده.“ ﴿٤٧﴾ هارون ته چې څنگه وئیلے شوی ؤو هم هغه شان یې
وکړل، خپل د اور لوبسے یې واخستلو او د راغونډو خلقو مینخ ته یې ورمندېه
کړه. کله چې هغه ولیدل چې تباہی شروع وه، نو هغه خوشبوئی په سکارو واچوله
او د خلقو دپاره یې کفارہ ادا کړه. ﴿٤٨﴾ هغه د مرو او ژوندو په مینخ کښې
و درېدلو او تباہی بس شوه. ﴿٤٩﴾ کوم خلق چې مړه شول هغوی په شمېر کښې
څوارلس زره او اووه سوه کسان ؤو، دا د هغې نه علاوه ؤو کوم چې د قورح په
سرکښی کښې مړه شوی ؤو. ﴿٥٠﴾ کله چې تباہی بس شوه، نو هارون د خپمې د
دروازې په خوله کښې موسیٰ ته راواپس شو.

د حضرت هارون امسا

١٧ ﴿١﴾ مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل چې، ﴿٢﴾ ”بنی اسرائیلو ته ووايه چې
تا له دولس امساگانې درکړی چې د هرې قبیلې د مشر نه یوه یوه وی. د هر سړی
نوم د هغه په امسا باندې ولیکه ﴿٣﴾ او په یوه امسا باندې د هارون نوم ولیکه چې

کومه د لیوی قبیلې دپاره وی، د هرې قبیلې د مشر دپاره به یوه یوه امسا وی.

۴) دا امساگانې زما د حضور خپمې ته یوسه او د لوظ صندوق په مخکښې یې کېږده، چرته چې زه تا سره ملاوېږم. ۵) بیا چې ما کوم سرې خوش کړې وی نو د هغه امسا به زرغونه شی او زه به ستا خلاف د بنی اسرائیلو دا هر وخت غورېدل بند کړم. ۶) نو موسی بنی اسرائیلو ته وفرمائیل چې داسې وکړئ او د هغوی هر یو مشر هغه له یوه امسا ورکړه، چې د هرې قبیلې دپاره یوه یوه وه، دا ټولې دولس وې او په دې دولسو امساگانو کېښې یوه امسا د هارون وه. ۷) بیا موسی هغه ټولې امساگانې په خپمه کېښې د مالک خدای د لوظ صندوق په مخکښې کېښودې. ۸) په ورپسې ورځ، کله چې موسی خپمې ته دننه لاړو، نو هغه د هارون امسا ولیده چې د لیوی قبیلې دپاره وه، هغه زرغونه شوې وه، دې غوتې او گلونه کړی وو او پاخه بادام یې نیولی وو. ۹) موسی ټولې امساگانې یورې او بنی اسرائیلو ته یې وښودلې، هغوی ورته وکتل او هر یو مشر خپله امسا واپس واخستله. ۱۰) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د هارون امسا واپس د لوظ صندوق په مخکښې کېږده. باغیانو بنی اسرائیلو ته به دا د نښې په توګه کېښودلې شی، که د هغوی غورېدل بند نه شی نو هغوی به مړه شی. ۱۱) موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړې وو. ۱۲) بنی اسرائیلو موسی ته وفرمائیل، ”مونږ برباد یو، تباہ یو. ۱۳) چې څوک هم د مالک خدای خپمې ته نزدې ورشی، نو هغه به مړ شی، نو مونږ خو ټول مرګ حال یو.“

د امامانو او لیویانو ذمه واری

۱۸) مالک خدای هارون ته وفرمائیل، ”تا ته، ستا زامنو او لیویانو ته به خامخا د خپلو هغه بدو سزا ملاو شی چې د هغه جرم تعلق زما د حضور خپمې د خدمت سره وی، خو د امامت په خدمت کېښې د څه گناه سزا به صرف تا او ستا زامنو ته ملاوېږی. ۱۹) د لیوی قبیلې خپل خپلوان هم د ځان سره راوله،

چې تا سره په کار کښې مدد وکړی، په هغه وخت کښې چې ته او ستا زامن په خېمه کښې خدمت کوی. (۳) هغوی به ستا او د خېمې دپاره خپلې نښه واری پوره کوی، خو هغوی دې په مقدس ځای کښې مقدس سامان او قربان گاه ته نه ور نږدې کښې کوی. که هغوی داسې وکړل، نو ته او هغوی به ووژلې شی. (۴) هغوی به تا سره کار کوی او په خېمه کښې به د خدمت خپلې ټولې نښه واری پوره کوی، خو چې چا ته اجازت نه وی نو هغه کس به تا سره خدمت نه شی کولې. (۵) یواځې ته او ستا زامن به د مقدس ځای او د قربان گاه نښه واری پوره کوی، نو داسې به زه بیا بنی اسرائیلو ته نه په قهر کېږم. (۶) زه هغه څوک یم چا چې ستا خپلوان لیویان ستا دپاره د یوې تحفې په توگه د بنی اسرائیلو نه خوښ کړی دی. هغوی ما ته وقف دی، چې هغوی په خېمه کښې خپلې نښه واری تر سره کړی. (۷) خو یواځې ته او ستا زامن به د امامت هغه نښه واری پوره کوی کومې چې د قربان گاه او د زیات مقدس ځای سره تعلق لری. دا ستاسو نښه واری دی، ځکه چې ما تاسو له د امامت تحفه درکړې ده. هر څوک چې حقدار نه وی او نږدې راشی نو هغه به ووژلې شی.

د امامانو برخه

(۸) مالک خدای هارون ته وفرمائیل، ”گوره، زه تا له زما ټولې خاص برخې درکوم چې د نذرانو په توگه دې نښه شی سوزولې. دا زه تا او ستا اولاد له درکوم چې د همپشه دپاره ستاسو په حواله وی. (۹) دېرې مقدسې نذرانې کومې چې په قربان گاه نه سوزولې کښې، هغه ستاسو دی، د غلې نذرانې، د گناه نذرانې، د گناه د تاوان نذرانې. هر هغه څیز چې ما ته د مقدسې نذرانې په توگه پېش کښې هغه ستا او ستا د زامنو دی. (۱۰) تاسو به خامخا دا څیزونه په یو مقدس ځای کښې خورئ او صرف نران دا خورلې شی، دا مقدس وگنئ. (۱۱) د دې نه علاوه، اسرائیلیان چې نورې خاص برخې ما ته پېش کوی هغه به ستاسو وی. زه دا د راتلونکې ټولو وختونو دپاره تا، ستا زامنو او ستا لویو له ورکوم. ستا د

خاندان هر يو كس چې پاك وى نو هغه دا خوړلې شى. (۱۲) زه د ورومبى پېداوار بهترينه حصه تاسو له دركوم كومه چې اسرائيليان ما ته هر كال پېش كوى لكه د زيتونو تېل، مې او غله دانه. (۱۳) دا هر څه ستاسو دى. د ستاسو د خاندان هر يو كس چې پاك وى نو هغه يې خوړلې شى. (۱۴) د بنى اسرائيلو په ملك كېنې چې هر څيز ما ته بغير د څه شرط نه وقف شوې وى نو هغه به ستاسو وى. (۱۵) هر يو ورومبى پېدا شوې ماشوم يا ځناور چې اسرائيليان يې ما ته پېش كوى هغه به ستاسو وى. خو تاسو به خامخا هر ورومبى پېدا شوې ماشوم واپس اخلى او هر ورومبى پېدا شوې ځناور به هم واپس اخلى كوم چې ناپاك وى. (۱۶) چې ماشومان د يوې مياشتې شى نو هغوى به په مقرر شوى قيمت يعنې په پينځو د سپينو زرو سيكو باندې واپس اخستلې شى، دا به د منلې شوى معيار په مطابق وى. (۱۷) خو د غواگانو، گډو او چېلو ورومبى پېدا شوې بچې به واپس نه شى اخستلې، دا به په پوره توگه زما وى او دا به قربانيږي. وينه يې په قربان گاه باندې وشيندئ او وازگه يې په اور تيارېدونكې نذرانې په توگه وسوزوئ، د دې خوشبو په ما باندې بڼه لگي. (۱۸) د دې غوښه ستاسو ده، لكه د دې سينه او د خاص نذرانې وروستى پښه. (۱۹) كومې خاص برخې چې اسرائيليان ما ته پېش كوى هغه زه په راتلونكى ټولو وختونو كېنې تا، ستا زامنو او ستا لوڼو له وركوم، دا يو نه ماتېدونكې لوظ دې چې ما تا او ستا اولاد سره وكړو. (۲۰) مالک خدائى هارون ته وفرمائيل، ”تا ته به هيڅ جائيداد نه ملاوېږي چې ستا ميراث شى او د بنى اسرائيلو د ملك هيڅ حصه به تا ته نه حواله كيږي. زه مالک خدائى، ستا دپاره كافى يم.“

د ليويانو برخه

(۲۱) مالک خدائى وفرمائيل، ”ما ليويانو له هره لسمه حصه وركړې ده كومه چې اسرائيليان ما ته پېش كوى. دا د هغوى دپاره زما د حضور د خېمې د خدمت كولو مزدورى ده. (۲۲) نور به اسرائيليان خېمې ته نه نژدې كيږي گنې هغوى به

خُان له په خپله د مرگ سزا ورکوی. (۲۳) صِرف لیویان به د خپمې خیال ساتی او د دې پوره ذمه واری به تر سره کوی. دا قانون به د همپشه دپاره ستاسو د اولاد دپاره هم وی. د بنی اسرائیلو په مُلک کښې به لیویانو ته هیڅ زمکه نه ملاوېږی چې خپله یې شی، (۲۴) ځکه چې ما هغوی له لسمه حصه ورکړې ده کومه چې اسرائیلیان ما ته د خاص برخې په توگه پېش کوی. نو دا ځکه ما هغوی ته وفرمائیل چې د بنی اسرائیلو په مُلک کښې به د هغوی جائیداد نه وی.

د لیویانو لسمه حصه

(۲۵) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲۶) چې لیویانو ته ووايه، ”کله چې تاسو د بنی اسرائیلو نه لسمه حصه اخلی کومه چې مالک خدای تاسو له درکوی، نو تاسو به د دې لسمه حصه مالک خدای ته د خاص برخې په توگه پېش کوئ. (۲۷) دا خاص برخه به د هغې نذرانې برابره گڼلې شی کومه نذرانه چې زمیندار د نوی فصل او د انگورو د لنگری نه د نوؤ شرابو نه پېش کوی. (۲۸) نو تاسو به مالک خدای ته یوه خاص برخه هم پېش کوئ کومه چې تاسو د بنی اسرائیلو د لسمې حصې نه اخلی. دا برخه به تاسو د مالک خدای دپاره هارون امام له ورکوئ. (۲۹) چې څه تاسو ته ملاوېږی نو د هغې د ټولو نه ښه حصه مالک خدای له ورکوئ. (۳۰) نو هم داسې لیویانو ته دا اصول وښایه. کله چې تاسو ښه حصه د نذرانې په توگه پېش کوئ نو دا به تاسو دپاره داسې حساب شی لکه چې تاسو یې د خپل درمند یا د انگورو لنگری نه ورکوئ. (۳۱) تاسو او ستاسو خاندان هغه پاتې شوې برخه په هر ځای کښې خوړلې شی، ځکه چې دا ستاسو د مقدسې خپمې د خدمت مزدوری ده. (۳۲) که چېرې تاسو د دې ښه حصه مالک خدای ته پېش کړی وی او بیا تاسو دا خوړئ نو تاسو ته به سزا نه ملاوېږی. هغه تحفې او قربانیانې چې قوم یې راوړی لازمی ده چې مقدسې پاتې شی خو که د دې د پېش کولو نه مخکښې تاسو دې نه کومه برخه وخوره نو وبه وژلې شی.“

د سرې غوا ایرې

۱۹ ﴿۱﴾ مالک خدائ موسیٰ او هارون ته وفرمائیل، ﴿۲﴾ ”بنی اسرائیلو ته دا اصُول وبنایئ، چې هغوی تاسو له یوه سره غوا راوی چې لنگتون پی نه وی کړی او هیڅ عیب په کبني نه وی او یوې ورباندې هیڅکله هم نه وی شوې، ﴿۳﴾ او هغوی به هغه بیا الی عزر امام له ورکړی. هغه به د خېمو نه بهر بوتلے شی او د هغه په مخکبني به حلاله کړی شی. ﴿۴﴾ الی عزر به بیا د هغې څه وینه واخلی او د خپلې گوتې سره به اووه ځلې وینه خېمې ته مخامخ وشیندی. ﴿۵﴾ ټوله غوا، سره د څرمنې، غوښې، وینې او کولمو، به د امام په مخکبني وسوزولے شی. ﴿۶﴾ بیا به هغه د دیار لرگے، څه وپلنی او یو سور تار راوړی او دا به په اور کبني واچوی چرته چې غوا سوزیږی. ﴿۷﴾ د هغې نه پس، هغه به خپلې جامې وویځی او غسل به وکړی، نو بیا هغه خېمو ته دننه راتلے شی، خو تر ماښامه پورې به ناپاک وی. ﴿۸﴾ چا چې غوا سوزولې وی نو هغه به خامخا خپلې جامې وویځی او غسل به وکړی، خو هغه به هم تر ماښامه پورې ناپاک وی. ﴿۹﴾ بیا هغه سرے کوم چې پاک وی هغه به د غوا ایرې راغونډې کړی او د خېمو نه بهر په یو پاک ځای کبني به یې کېږدی، هلته به دا ایرې د بنی اسرائیلو د قوم دپاره ساتلے شی چې د ناپاکۍ د لرې کولو او یو تیارولو دپاره به استعمالیږی. دا رسم به د گناه د لرې کولو دپاره ادا کیږی. ﴿۱۰﴾ چا چې ایرې راټولې کړې وی هغه به خامخا خپلې جامې وینځی او تر ماښامه پورې به ناپاک وی. دا اصُول د راتلونکي ټولو وختونو دپاره دی، دا به د بنی اسرائیلو او د پردی ملک د خلقو دپاره وی چې د هغوی سره اوسیږی.

د مړی سره لگېدل

﴿۱۱﴾ هر څوک چې د مړی سره ولگی نو هغه به اووه ورځې ناپاک وی. ﴿۱۲﴾ هغه به خامخا په درېمه ورځ او په اوومه ورځ خپل ځان د پاکوالي په اوبو باندې پاک

کړی، نو هغه به پاک شی. خو که هغه په درېمه ورځ او په اوومه ورځ باندې خپل ځان پاک نه کړی، نو هغه به پاک نه وي. (۱۳) هر څوک چې د مړی سره ولگي او خپل ځان پاک نه کړی نو هغه به ناپاک وي، ځکه چې په هغه باندې د پاکوالي اوبه نه دی شیندلې شوې. هغه د مالک خدای د خېمې سپکاوې کوی او هغه به نور د خدای پاک د خلقو نه نه شی گڼلې. (۱۴) که یو سرې په خېمه کېنې مړ شی، هر څوک چې د هغه د مرگ په وخت په خېمه کېنې وي یا ورننوځي نو هغه به اووه ورځې ناپاک وي. (۱۵) په خېمه کېنې هر لوبښې چې سر ورباندې نه وي هغه به هم ناپاک وي. (۱۶) که څوک داسې کس له گوتې وروړي چې قتل شوې وي یا د کور نه بهر په خپل مرگ مړ وي یا که څوک د بنی آدم هډوکي یا قبر له گوتې وروړي، نو هغه به اووه ورځې ناپاک وي. (۱۷) کومه غوا چې د گناه د لرې کولو دپاره سوزولې شوې وه د هغې نه لرې ايرې به د ناپاکي لرې کولو دپاره واخستلې شي او په یو لوبښي کېنې به واچولې شي او روانې اوبه په کېنې واچوئ. (۱۸) یو پاک سرې به وبلنې واخلي، په اوبو کېنې به یې پوب کړي او اوبه به په خېمه، د هغې په ټول سامان او په هغه خلقو وشیندی چې کوم هلته وي او په هغه سړی باندې به اوبه وشیندی کوم چې د بنی آدم هډوکي، مړی، یا قبر له گوتې وروړي وي. (۱۹) پاک سرې به په ناپاک سړی باندې په درېمه او په اوومه ورځ باندې اوبه وشیندی. او په اوومه ورځ به هغه ناپاک سرې پاک کړي، د نمرپرېواتو په وخت د خپلو جامو وینځلو او په ځان اوبه اچولو نه پس به پاک شی. (۲۰) هر څوک چې ناپاک شوې وي او خپل ځان پاک نه کړی نو هغه به ناپاک پاتې شي، ځکه چې په هغه باندې د پاکوالي اوبه نه دی شیندلې شوې. هغه د مالک خدای د خېمې سپکاوې کوی او نور به د خدای پاک د خلقو نه نه شی گڼلې. (۲۱) تاسو به دا اصول په راتلونکي ټولو وختونو کېنې منئ. کوم کس چې د پاکوالي اوبه شیندی نو هغه به هم خامخا خپلې جامې وینځي، هر څوک چې دې اوبو له گوتې وروړي نو هغه به تر ماشامه پورې ناپاک وي. (۲۲) یو ناپاک کس چې څه څیز له هم گوتې وروړي نو هغه به ناپاک وي او نور هر څوک چې

هغه څيز له گوتې وروپړې نو هغه به هم تر ماښامه پورې ناپاک وي.“

د بنی اسرائیلو یو ځل بیا غورېدل

۲۰ (۱) په ورومې میاشت کېښې د اسرائیلو ټول قوم د سین صحرا ته راغلو او په قادس کېښې یې خېمې ولگولې. مریم هلته مړه شوه او دفن شوه. (۲) چرته چې هغوی خېمې لگولې وې هلته اوبه نه وې، نو خلق په موسی او هارون باندې راغونډ شول (۳) او هغوی وغورېدل چې، ”دا به ښه وي چې مونږ د خپلو بنی اسرائیلو سره د مالک خدای د خېمې په مخکېنې مړه شوی وي. (۴) تاسو مونږ دې صحرا ته د دې دپاره راوستلی یو چې دلته د خپلو څاروو سره مړه شو؟ (۵) تاسو مونږ ولې د مصر نه راوويستلو او دې خراب ځای ته مو راوستلو چې دلته هیڅ هم نه کیږي؟ نه غله دانه، نه اینځر، نه انگور او نه انار شته. د څښلو اوبه هم نشته.“ (۶) موسی او هارون د خلقو نه لرې لارل او د خېمې د دروازې په خوله کېښې ودرېدل. هغوی پرمخې د عبادت دپاره پرېوتل او د مالک خدای د حضور جلال هغوی ته راڅرگند شو. (۷) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۸) ”هغه امسا واخله چې کومه د لوظ صندوق مخې ته ده او بیا ته او هارون ټول قوم راغونډ کړی. هلته د هغوی ټولو په مخکېنې هغه گټ ته ووايه او د هغې نه به اوبه راوځي. نو داسې ته به د خلقو دپاره د گټ نه اوبه راویاسې او هغوی او د هغوی ځناور به یې وڅښي.“ (۹) موسی لارو او امسا یې راواخستله، چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو. (۱۰) موسی او هارون د گټ په مخکېنې ټول قوم راغونډ کړو او موسی وفرمائیل، ”اے باغیانو واورئ. ولې مونږ ستاسو دپاره د دې گټ نه اوبه راویاسو څه؟“ (۱۱) بیا موسی امسا پورته کړه او دوه ځله یې هغه گټ پرې ووهلو او پېرې زیاتې اوبه ترې نه راووتلې او ټولو خلقو او ځناورو وڅښلې. (۱۲) خو مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل، ”تاسو په ما ایمان نه لرلو چې زما مقدس طاقت مو د بنی اسرائیلو په مخکېنې څرگند کړی وي، نو اوس

تاسو به هغوی هغه مُلک ته بونه خئی چې ما یې د ورکولو وعده کړې ده.“ (۱۳) د دې خائی نوم د مریبه اوبه شو، ځکه چې بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف شکایت وکړو او هغه ورته هلته وښودل چې هغه مقدس دے.

د ادوم بادشاه بنی اسرائیل تېرېدو ته نه پرېښودل

(۱۴) موسی د قادس نه ادومی بادشاه له پېغام وړونکی ولېږل. هغوی ورته ووئیل، ”دا پېغام ستاسو د خپلوانو، د بنی اسرائیلو د طرف نه دے. تاسو ته پته ده چې په مونږ کوم تکلیفونه تېر شوی دی، (۱۵) چې زمونږ پلار نیکه څنگه مصر ته لاړل، هلته مونږ ډېر وخت اوسېدلو. مصریانو زمونږ د پلار نیکه او زمونږ سره بد سلوک کولو، (۱۶) او مونږ مالک خدای ته فریاد وکړو. او هغه زمونږ فریاد واورېدو او یوه فرېشته یې راوېږله، چې د مصر نه یې راوویستلو. اوس مونږ ستاسو د علاقې سره نزدې په یو ښار قادس کېږي یو. (۱۷) تاسو مهربانی وکړئ او مونږ پرېږدئ چې ستاسو د مُلک نه تېر شو. مونږ او زمونږ څاروی به د لارې نه یو خوا بل خوا نه اورو، نه به ستاسو پټو یا د انګورو باغونو ته ورننوځو او نه به ستاسو د ګوهو نه اوبه څښو. مونږ به په هغه لویه لاره روان یو او ستاسو علاقې نه به ووځو.“ (۱۸) خو ادومیانو ورته ووئیل، ”تاسو د دې خائی نه نه شی تېرېدلې. که تاسو داسې وکړل، مونږ به راووځو او په تاسو به حمله وکړو.“ (۱۹) بنی اسرائیلو ووئیل، ”مونږ په لویه لاره روان یو او که مونږ او زمونږ څاروو ستاسو اوبه وڅښلې، نو مونږ به د هغې پېسې درکړو. مونږ صرف ستاسو په مُلک کېږي تېرېدل غواړو نور هیڅ هم نه.“ (۲۰) خو ادومیانو بیا ووئیل، ”تاسو مه تېرېږئ.“ او هغوی د یو طاقتور لښکر سره په بنی اسرائیلو باندې حملې دپاره راغلل. (۲۱) ځکه چې ادومیانو بنی اسرائیل په خپله علاقه کېږي تېرېدو ته نه پرېښودل، نو بنی اسرائیل په بله لار لاړل.

د حضرت هارون مرگ

٢٢ د بنی اسرائیلو ټول قوم د قادیس نه لاپل او د حور غره ته ورسېدل، ٢٣ چې د ادوم په سرحد باندې دے. هلته مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل، ٢٤ ”هارون به هغه ملک ته ورننه نه وخی د کوم چې ما بنی اسرائیلو له د ورکولو وعده کړې ده، هغه به مړ شی، حکه چې په مریبه کبني تاسو زما د حکم نه بغاوت کړی وو. ٢٥ هارون او د هغه زوی الی عزز بره د حور غره ته بوخه، ٢٦ او هلته د هارون نه د امامانو لباس وياسه او الی عزز ته یې ورواچوه. هارون به هلته مړ شی.“ ٢٧ موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم ورکړی وو. هغوی د ټول قوم په مخکبني د حور غره ته وختل، ٢٨ او موسی د هارون نه د امامانو لباس وویستلو او الی عزز ته یې ورواغوستلو. هارون هلته د غره په سر باندې مړ شو او موسی او الی عزز د غره نه راکوز شول. ٢٩ د اسرائیلو ټول قوم ته پته ولگېده چې هارون مړ دے او دېرش ورځې هغوی د هغه په غم غمژن وو.

د بنی اسرائیلو کنعانیانو له شکست ورکول

٢١ کله چې د کنعان په جنوبی حصه کبني د عراد بادشاه واورېدل چې بنی اسرائیل د اتهارم په لاره راروان دی، نو هغه ورباندې حمله وکړه او خه یې ترې نه ونيول. ٢٢ بیا بنی اسرائیلو د مالک خدای سره دا وعده وکړه، ”که ته مونږ په دې خلقو بریالی کړی، نو مونږ به د هغوی بشارونه پوره تباہ کړو او تا ته به وقف شی.“ ٢٣ مالک خدای د هغوی آواز واورېدو او په کنعانیانو یې بریالی کړل. نو بنی اسرائیلو هغوی او د هغوی بشارونه تباہ کړل او په هغه خای یې حرمه نوم کبېنودو.

د پیتلو مار

٤) بنی اسرائیلیان د حور غره نه د بحر قلزم په لار روان شول چې د اډوم نه گهرچاپیره مزل وکړی. خو په لاره کښې خلق پېر بې صبره شول ٥) او د خدای پاک او موسی خلاف یې خبرې شروع کړې. هغوی وویل، "تاسو مونږ ولی د مصر نه راوویستلو د دې دپاره څه چې په دې صحرا کښې مړه شو، چرته چې نه روتی شته او نه اوبه شته؟ نور مونږ دا بې کاره خوراک نه شو برداشت کولې." ٦) بیا مالک خدای په خلقو باندې زهریله ماران راولپړل او پېر اسرائیلیان یې وچپل او مړه شول. ٧) خلق موسی له راغلل او ورته یې وویل، "مونږ دا گناه کړې ده چې د مالک خدای او ستا خلاف مو خبرې کړې دی. نو مالک خدای ته سوال وکړه چې دا ماران لری کړی." نو موسی د خلقو دپاره دعا وکړه. ٨) مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې د یو زهریله مار نمونه جوړه کړه او په یوه ډاگه یې ولگوه، نو هر څوک چې چپلې شوی وی او هغې ته وگوری نو روغ به شی. ٩) نو موسی د پیتلو نه مار جوړ کړو او په یوه ډاگه باندې یې ولگولو. هر څوک به چې چپلې شوی وو او هغه به د پیتلو مار ته وکتل نو ژوندی به پاتې شو.

د بنی اسرائیلو موآب ته سفر

١٠) اسرائیلیان وړاندې لارل او په اوبوت کښې یې خېمې ولگولې. ١١) چې د هغه ځای نه لارل نو د موآبیانو د علاقې نمرخاته طرف ته د عی عباریم په صحرا کښې یې خېمې ولگولې. ١٢) بیا هغوی د زرد په وادی کښې خېمې ولگولې. ١٣) هغوی د هغه ځای نه بیا لارل او د ارنون د سیند نه پورې غاړه یې خېمې ولگولې په هغه صحرا کښې چې د اموریانو د علاقې پورې خوره وه. ارنون د موآبیانو او اموریانو په مینځ کښې د حد پوله وه. ١٤) نو دا ځکه د مالک خدای د جنگونو په کتاب کښې لیکلی دی، "د سوفه په علاقه کښې د واهییب بنار او هغه وادیانې، د

ارنون سيند، ﴿١٥﴾ د واديانو ژور ځايونه چې د عار بناړ پورې خواره دي او چې د مواب د حد پولې ته رسېږي. ﴿١٦﴾ د هغې ځاي نه هغوي هغه کوهي له لارل چې د بير په نامه يادېږي، دا هغه کوهي دې چې مالک خدای موسی ته وفرمائيل، ”خلق راغونډ کړه او زه به هغوي له اوبه ورکړم.“ ﴿١٧﴾ په هغه وخت بني اسرائيلو دا سندره ووييله، ”کوهو، خپلې اوبه راوباسي، مونږ ورته يوه سندره وايو. ﴿١٨﴾ کوهي شهزادگانو کنستلې دې او د خلقو د مشرانو سره د بادشاهي د امسا سره او د هغوي د امساگانو سره.“ هغوي د صحرا نه متنه ته لارل، ﴿١٩﴾ او د هغې ځاي نه نحلې اېل ته او د نحلې اېل نه بامات ته لارل، ﴿٢٠﴾ او د بامات نه د موابيانو په علاقه کښې وادي ته لارل، د پسگه د غره د سر نه لاندې، چې مخ يې صحرا ته دې.

په سيحون بادشاه او عوج بادشاه باندې فتح موندل

﴿٢١﴾ بيا بني اسرائيلو د اموريانو بادشاه سيحون ته پېغام وړونکي ولېږل چې ورته ووايي، ﴿٢٢﴾ ”مونږ پرېږده چې ستا په ملک کښې تېر شو. او مونږ او زمونږ څاروي به د لارې نه نه اوړو او نه به ستاسو پټو او د انگورو باغونو ته خو او مونږ به ستاسو د کوهو نه اوبه نه څښو، په لويه لاره به سيدها روان يو چې ستاسو علاقي نه ووځو.“ ﴿٢٣﴾ خو سيحون بني اسرائيلو له اجازت نه ورکولو چې د هغه د علاقي نه تېر شي. هغه خپل ټول لښکر راجمع کړو او په صحرا کښې يهض ته ووتل او په بني اسرائيلو يې حمله وکړه. ﴿٢٤﴾ خو بني اسرائيلو په جنگ کښې ډېر دشمنان ووژل او د ارنون سيند نه واخله تر يېوق سيند پورې زمکه يې ترې نه ونيوله، خو د يېوق نه وروستو د عمونيانو د علاقي د حد پوله ډېره مضبوطه وه. ﴿٢٥﴾ نو بني اسرائيلو د اموريانو ټول بناړونه چې په هغوي کښې حسبون او گېرچاپېره کلی هم شامل وو ونيول او بيا هغوي هلته اوسېدل. ﴿٢٦﴾ حسبون د اموريانو د بادشاه سيحون مرکزي بناړ وو، سيحون د مواب پخوانی بادشاه خلاف جنگ کړې وو او د ارنون سيند پورې د هغه ټوله زمکه يې نيولې

۲۷. نو دا حُکَه شاعران وائی، ”د سیحون بادشاه بنار ته، حسبون ته راشه، مونږ دا آباد او ودان غواړو. ۲۸. یوه ورځ د دې بنار حسبون نه د سیحون لښکر د اور په شان لارو، هغوی په موآب کښې د عار بنار وران کړو او د پاسنی ارنون غرونه یې دړې وړې کړل. ۲۹. د موآب خلقو ستاسو دپاره دا څومره خرابه خبره ده. د کموس عبادت کوونکو تاسو تباهی له راوستلې شوی یئ. ستاسو خدای خلق مهاجر جوړ کړی دی او ستاسو بښځې د اموریانو د بادشاه قېدیاني شوې دی. ۳۰. خو د هغوی اولاد تباہ شوے دے، د حسبون نه واخله تر دیبون پورې، د نشیم نه واخله تر نفع پورې، چې میدبا ته نزدې دے.“ ۳۱. نو اسرائیلیان د اموریانو په علاقه کښې دېره شول، ۳۲. او موسی کسان ولېږل چې په یعزیر بنار باندې حمله کولو دپاره ښه لاره معلومه کړی. بنی اسرائیلو دا او گېرچاپېره ښارونه ونيول او چې کوم اموریان هلته اوسېدل هغه یې وشړل. ۳۳. بنی اسرائیل راوگرځېدل او د بسن په لاره لاړل او د بسن بادشاه عوج د خپل لښکر سره راووتلو چې په ادرعی کښې په هغوی باندې حمله وکړی. ۳۴. مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د هغه نه مه یرېږه. زه به تا په هغه باندې، د هغه په ټولو خلقو او د هغه په ملک باندې بریالۍ کړم. د هغه سره هم هغه شان کار وکړه لکه څنگه چې دې سیحون سره کړے وو، سیحون چې په حسبون کښې د اموریانو بادشاه وو.“ ۳۵. نو بنی اسرائیلو عوج، د هغه زامن او د هغه ټول خلق ووژل، هیڅ څوک یې ژوندی پرې نه ښودل او بیا هغوی د هغه ملک ونيولو.

د موآب بادشاه د بلعام راغوبستل

۲۲. بنی اسرائیلو مخکښې سفر کولو او د موآب په مېدانونو کښې یې د اردن پورې غاړه یريحو ته مخامخ خېمې ولگولې. ۲. کله چې د موآب بادشاه د صفور زوی بلق خبر شو چې بنی اسرائیلو په اموریانو باندې څه کړی و او بنی اسرائیل څومره بې شمېره و، ۳. نو په هغه او د هغه په ټولو خلقو د یرې نه

وېښته نېغ ودرېدل. ﴿٤﴾ موآبiano د ميدانيانو مشرانو ته ووئيل، ”زر به دا لښکر زمونږ گېرچاپېره هر څه تباہ کړي، لکه چې يو آزاد غويي په گياه ورگډ شي.“ نو بلق بادشاه ﴿٥﴾ پېغام وړونکی ولېږل چې د بعور زوي بلعام راوغواړي، چې هغه د فرات د سيند سره نږدې په پتور کښې وو. هغوي هغه له د بلق نه دا پېغام راوړو، ”زه غواړم چې ته خبر شي چې د مصر نه يو لوي قوم راغلي دي، هغوي د زمکې مخ پټ کړي دي او وائي چې زمونږ ملک قبضه کړي. ﴿٦﴾ هغوي زمونږ نه طاقتور دي، نو زه درته منت کوم چې زما دپاره په هغوي لعنت ووايه. نو کېدې شي چې هغوي له شکست ورکړو او د ملک نه يې وشړو. ما ته پته ده چې تاسو د چا دپاره برکت غواړئ نو هغه برکت مومي او چې په چا لعنت ووايي نو هغه لعنتي شي.“ ﴿٧﴾ نو د موآبiano او ميدانيانو مشرانو د لعنت غوښتلو قيمت واخستلو او بلعام له لارل او د بلق پېغام يې ورته واورولو. ﴿٨﴾ بلعام هغوي ته ووئيل، ”تاسو نن شپه دلته تېره کړئ او چې مالک خدای ما ته څه هم ووائي نو هغه به سبا زه تاسو ته ووايم.“ نو د موآبiano مشران د بلعام سره ايسار شول. ﴿٩﴾ خدای پاک بلعام ته څرگند شو او ورته يې وفرمائيل، ”دا تا سره خلق څوک دی؟“ ﴿١٠﴾ هغه خدای پاک ته وفرمائيل، ”د موآب بادشاه بلق هغوي ما له رالېږلي دي، هغوي وائي چې ﴿١١﴾ کوم خلق چې د مصر نه راغلی دی هغوي د ټولې زمکې مخ پټ کړي دي. هغه ما ته وائي چې د هغه دپاره په هغوي لعنت ووايم، نو هغه به شکست ورکړي او ويه يې شړي.“ ﴿١٢﴾ خدای پاک بلعام ته وفرمائيل، ”ته د هغوي سره مه ځه او بني اسرائيلو دپاره لعنت مه غواړه، ځکه چې ما هغوي له برکت ورکړي دي.“ ﴿١٣﴾ په ورپسې سحر بلعام د بلق پېغام وړونکو له ورغلو او ورته يې ووئيل، ”واپس خپل ملک ته لاړ شي، مالک خدای زه تاسو سره تلو نه منع کړي يم.“ ﴿١٤﴾ نو د موآب مشران واپس بلق له لارل او هغه ته يې ووئيل چې بلعام د هغوي سره د راتلو نه انکار وکړو. ﴿١٥﴾ نو بلق نور مشران ورولېږل، چې هغوي د مخکښېنو نه زيات او ډېر عزتمند وو. ﴿١٦﴾ هغوي بلعام له ورغلل او د بلق دا پېغام يې ورته واورولو، ”زه ستا منت کوم چې ته به خامخا ما

له راځي. (۱۷) زه به تا له لوی انعام درکړم او چې ته څه هم وایې نو زه به یې کوم. خو لږ راشه او په دې خلقو زما د خاطره لعنت ووايه. (۱۸) خو بلعام جواب ورکړو، ”که بلق د خپل محل ټول سپین زر او سره زر هم ما له راکړی، نو زه به د خپل مالک خدای د یوې وړې نه وړې خبرې نافرمانی هم ونه کړم. (۱۹) خو نن تاسو مونږ سره شپه وکړئ، نو زه به پته ولگوم چې مالک خدای ما ته نور څه فرمائیل غواړی او که نه.“ (۲۰) په هغه شپه خدای پاک بلعام ته څرگند شو او ورته یې وفرمائیل، ”که چېرې دا سپری تا له راغلل او درته یې ووئیل چې مونږ سره لار شه، نو بیا ځان تیار کړه او ورسره لار شه، خو هغه څه کوه چې څه درته زه وایم.“ (۲۱) نو په بل سحر بلعام خپله خره کته کړه او د موآبیانو د مشرانو سره لاړو.

په بلعام او د هغه په خرې باندي د یوې فرېستي پېښېدل

(۲۲) خدای پاک د بلعام په تلو غصه وو. بلعام په خپله خره سور وو او ورسره دوه خدمتگاران روان وو، نو د مالک خدای فرېسته ورته په لاره کښې ودرېدله چې هغه ودروی. (۲۳) کله چې خرې د مالک خدای فرېسته ولیده چې په لاره کښې ولاړه وه او په لاس کښې یې توره نیولې وه، نو خرې لاره پرېښودله او پتو ته لاړه. بلعام خره ووهله او واپس یې لاړې ته راوستله. (۲۴) بیا د مالک خدای فرېسته ورته هلته ودرېدله چېرته چې د دوو انګورو باغونو په مینځ کښې لار تنګه وه او دواړو طرفونو ته یې د کاپو دېوال وو. (۲۵) کله چې خرې د مالک خدای فرېسته ولیده، نو خره دېوال ته ښه ورنزدې شوه او د بلعام پښه یې د دېوال سره رابښکله. بلعام بیا خره ووهله. (۲۶) د مالک خدای فرېسته یو ځل بیا مخکښې لاړه، په داسې یو تنګ ځای کښې ودرېدله چېرته چې لاره دومره تنګه وه چې د اخوا دیکخوا کېدو ځای نه وو. (۲۷) دا ځل، چې کله خرې فرېسته ولیده، نو هغه ځملاسته. بلعام غصه شو او د امسا سره د خرې په وهلو یې شروع وکړه. (۲۸) بیا مالک خدای خرې له د خبرو کولو طاقت ورکړو او خرې بلعام ته ووئیل، ”ما

تا سره څه بد کړی دی؟ تا زه دا درې ځلې ولې ووهلم؟“ (۲۹) بلعام ورته وویل،
 ”ځکه چې تا زما نه کم عقل جوړ کړی دی. که زما سره توره وې، نو ما به ته
 وژلې وې.“ (۳۰) خرې ورته وویل، ”ولې زه څه هغه خره نه یم چې په کومه باندې
 تا ټول عمر سورلی کړې ده؟ مخکښې ما کله تا سره داسې کار کړی دی؟“ نو
 هغه ورته وویل، ”نه.“ (۳۱) بیا مالک خدای بلعام ته فرشته څرگنده کړه چې هلته
 د خپلې تورې سره ولاړه وه، او بلعام ټیټ شو او سر یې په زمکه ولگولو. (۳۲) د
 مالک خدای فرستې هغه ته وفرمائیل، ”تا دا درې ځلې خپله خره ولې ووهله؟ زه
 ستا د ودرولو دپاره راغلي یم، ځکه چې ته څه کوې هغه زما خلاف دی. (۳۳) خو
 ستا خرې زه ولیدم او زما نه درې ځلې واورېدلې. که هغه گرځېدلې نه وې، نو
 ما به ته وژلې وې او هغه خره به مې ژوندی پرېښې وه.“ (۳۴) بلعام د مالک
 خدای فرستې ته وویل، ”ما گناه کړې ده. ما ته پته نه وه چې ته زما د ایسارولو
 دپاره په لاره کښې ولاړه یې، خو که ستا خوښه نه وی نو زه به نه ځم او واپس به
 خپل کور ته لاړ شم.“ (۳۵) خو فرستې ورته وفرمائیل، ”د دې سړو سره لاړ شه،
 خو صرف هغه څه وایه څه چې زه درته وایم.“ نو بلعام د بلق د مشرانو سره
 لاړو.

د بلق بادشاه د بلعام سره ملاوېدل

(۳۶) کله چې بلق خبر شو چې بلعام راروان دی، نو هغه ورغلو چې په عار کښې
 ورسره ملاو شي، دا ښار د ارنون د سیند سره د موآب په سرحد باندې وو. (۳۷)
 بلق هغه ته وویل، ”ما چې په ورومې ځل ته راوغوښتلې نو ولې رانه غلې؟ ستا
 خیال دا وو څه چې زه تا له انعام نه شم درکولې؟“ (۳۸) بلعام ورته وفرمائیل،
 ”ولې زه تا له رانه غلم؟ زه چې څه وئیل غواړم نو د هغې اختیار نه لرم. زه به
 صرف هغه وایم چې څه خدای پاک ما ته فرمائی.“ (۳۹) نو بلعام د بلق سره
 قریبت حُصات ته لاړو، (۴۰) چرته چې بلق څاروی او گډې حلال کړل او څه
 غوښه یې بلعام او هغه مشرانو له ورکړه چې د هغه سره وو.

د بلعام ورومبے پیغام

٤١ په ورپسې سحر بلق بلعام بره باموت بعل ته بوتلو او هلته نه ورته څه اسرائیلیان بنکاره شول.

٢٣ بلعام بلق ته ووئیل، ”دلته زما دپاره اووه قربان گاه جوړې کره او ما له اووه غویو او اووه گدیان راوله.“ ٢٢ بلق هم هغه شان وکړل چې څنگه بلعام وئیلی ؤو، هغه او بلعام یو غویو او یو گد په هره یو قربان گاه باندې پېش کړل. ٢٣ بیا بلعام بلق ته ووئیل، ”دلته د خپلې سوزېدونکې نذرانې سره ایسار شه نو زه ځم چې وگورم چې مالک خدای ما ته راڅرگندېږی او که نه. چې هغه ما ته څه هم ووائی نو زه به تا ته ووايم.“ نو هغه یو خوشی غر ته لاړو، ٢٤ او خدای پاک هغه ته راڅرگند شو. بلعام ورته وفرمائیل، ”ما اووه قربان گاه جوړې کړې دی او یو غویو او یو گد مې په هره یوه باندې پېش کړل.“ ٢٥ مالک خدای بلعام ته د وئیلو دپاره خبرې وښودلې او واپس یې بلق له ولېږلو چې هغه ته د هغه پیغام ورسوی. ٢٦ نو هغه واپس لاړو او وې لیدل چې بلق د خپلې سوزېدونکې نذرانې سره ولاړ وو او د موآب ټول مشران ورسره ؤو. ٢٧ بلعام دا پیغام ورکړو، ”د موآب بادشاه بلق زه راوستلې يم د آرام نه، د نمرخاته غرونو نه. هغه ووئیل چې، راشه او زما دپاره ووايه. په بنی اسرائیلو باندې لعنت ووايه. ٢٨ زه پرې څنگه لعنت وایم چې هغوی خدای پاک نه وی لعنتی کړی، چې مالک خدای په څه الزام نه وی لگولې نو زه پرې څنگه الزام ولگوم؟ ٢٩ د لوړو کانیو نه زه هغوی گورم، د غرونو نه زه هغوی وینم. هغوی هغه خلق دی چې یواځې ژوند تېروي، هغوی ته پته ده چې دوی د نورو قومونو نه بختور دی. ٣٠ د یعقوب اولاد د شگو په شان دے، څوک داسې شته چې شگې وشمېری؟ پرېږده چې زه مې شم د خدای پاک د خلقو په شان، پرېږده چې د صادقانو په شان په آرام مې شم.“ ٣١ بیا بلق بلعام ته ووئیل، ”دا تا څه وکړل؟ ما ته د دې دپاره راوستلې

پي چي زما په دشمنانو لعنت ووائي، خو تا د هغوی دپاره صرف برکت غوښتلې دے. (۱۲) هغه جواب ورکړو، ”زه به صرف هغه څه وایم څه چې مالک خدای ما ته وائی.“

د بلعام دویم پیغام

(۱۳) بیا بلق بلعام ته ووئیل، ”ما سره یو بل ځای ته لاړ شه چې د هغه ځای نه صرف لږ شان اسرائیلیان ښکاری. او د هغه ځای نه ته په هغوی لعنت ووايه.“

(۱۴) بلق، بلعام د پښه د غره په سر د ضوفیم پتی ته بوتلو. هغه هلته هم اووه قربان‌گاه جوړې کړې او یو غویي او یو گدې په هره یوه باندې پېش کړو. (۱۵)

بلعام بلق ته ووئیل، ”د خپلې سوزېدونکې نذرانې سره ودرېره او هلته به خدای پاک ما ته راڅرگند شی.“ (۱۶) مالک خدای بلعام ته راڅرگند شو، ورته یې فرمائیل چې دا خبرې به کوې او واپس یې بلق ته ولېږلو چې هغه ته دا پیغام ورسوی. (۱۷) نو هغه واپس لاړو او وې لیدل چې بلق د خپلې سوزېدونکې نذرانې سره ولاړ وو او د موآب مشران هم ورسره وو. بلق ترې نه تپوس وکړو چې مالک خدای څه فرمائیل دی، (۱۸) او بلعام دا پیغام ورکړو، ”د صفور زویه بلقه پاڅه، او چې زه درته څه وایم هغه واوره. (۱۹) خدای پاک د بنی آدم په شان نه دے، چې دروغ ووائي، هغه بنی آدم نه دے چې خپله فېصله بدله کړی. هغه چې کومه وعده وکړی، نو هغه پوره کوی، هغه چې څه وائی، نو هغه کوی. (۲۰)

گوره، ما ته حکم ملاو شو چې د هغوی دپاره برکت وغواړم، او چې کله خدای پاک برکت ورکړی، نو زه برکت واپس نه شم اخستلے. (۲۱) زه د بنی اسرائیلو په راتلونکي وخت پوهېږم په هغوی به څه بدبختي یا مصیبت نه راځي. مالک خدای د هغوی خدای پاک د هغوی مل دے، هغوی اعلان کوی چې هغه یې بادشاه دے. (۲۲) خدای پاک هغوی د مصر نه راویستلی دی، هغوی د یو ځنگلي غویي په شان طاقت لری. (۲۳) نه داسې جادو شته او نه داسې کوډې شته، چې د بنی اسرائیلو په قوم باندې وشي. خلق به اوس د بنی اسرائیلو په حقله ووائي،

گورئ، خُدائ پاک د هغوی دپاره خه کړی دی. (۲۴) د بنی اسرائیلو قوم د یو تکړه ازمری په شان دے، چې د شلولو او خرابولو نه مخکښې په آرام نه کښېنی، چې ترخو یې د ښکار کړے شوی څیز وینه نه وی څښلې. (۲۵) بیا بلق بلعام ته وویل، ”تا په بنی اسرائیلو باندې د لعنت وئیلو نه انکار کړے دے، خو گوره چې برکت هم ورله ونه غواړې.“ (۲۶) بلعام جواب ورکړو، ”ما تا ته نه دی وئیلی خه چې زه به هم هغه شان کوم خه چې مالک خدای ما ته فرمائیلی دی؟“

د بلعام درېم پیغام

(۲۷) بلق وویل، ”ما سره لار شه او زه به تا یو بل خای ته بوخم. کېدے شی چې د خدای پاک خوښه وی چې په هغوی باندې زما دپاره د هغه خای نه لعنت ووائې.“ (۲۸) نو هغه بلعام د فعور غره سر ته بوتلو چې صحرا ته مخامخ دے. (۲۹) بلعام هغه ته وویل، ”دلته زما دپاره اووه قربانگاه جوړې کړه او اووه غویې او اووه گدیان ما له راوله.“ (۳۰) بلق هم هغه شان وکړل چې څنگه یې وئیلی و او یو غویې او یو گد یې په هره یوه قربانگاه باندې پېش کړل.

۲۴ (۱) نو بلعام ته دا پته ولگېده چې د مالک خدای رضا دا وه چې بنی اسرائیلو له برکت ورکړی، نو هغه فال کتلو له لانه رو، لکه چې مخکښې تلے وو. هغه د صحرا په طرف روان شو (۲) او اسرائیلیان یې ولیدل چې قبيله په قبيله یې خېمې لگولې وې. نو د خدای پاک روح په هغه باندې راغلو، (۳) او هغه دا پیغام ورکړو، ”د بلعام د بعور د زوی دا دے پیغام، او د دې سړی خبرې رښتونی دی، (۴) د خدای پاک خبرې څوک اوری. په غرېدلو سترگو راباندې جذبېه غالبه شوه د قادر خدای د طرف نه ما یوه رویا یعنې په وېښه خوب ولیدو. (۵) د بنی اسرائیلو خېمې ښائسته دی، (۶) د کجورو اوږدو قطارونو په شان یا د سیند د غاړې د باغونو په شان، د مالک خدای کړلی عود په شان یا د اوبو په غاړه د دیار په شان. (۷) دا به په اوبو مړې شی او د هغوی اولاد به لکه د زیاتو اوبو په

شان وی. د هغوی بادشاه به د اجاج نه لوی وی، او د هغه بادشاهی به اوچته وی. (۸) خدای پاک هغوی د مصر نه راوویستل، په هغوی کبني د ځنگلی غوی په شان طاقت شته، هغوی خپل دشمنان تباہ کوی، د هغوی هډوکی ماتوی او په غشو باندې یې وولی. (۹) دا قوم د طاقتور ازمری په شان دے، کله چې هغه ملاست وی، هیڅ څوک دا زړه نه شی کولے چې پایې ځوی. څوک چې بنی اسرائیلو دپاره برکت وغواړی نو هغوی به په خپله برکتی شی، او څوک چې ورباندې لعنت ووائی نو هغوی به په خپله لعنتی شی. (۱۰) بلق د غصې نه غابونه وچپچل او بلعام ته یې وویل، ”ما ته د دې دپاره راغوبستلے یې چې زما په دشمنانو باندې لعنت ووائی، خو گوره، د لعنت په ځای تا د هغوی دپاره درې ځلې برکت غوبستلے دے. (۱۱) نو ورک شه او خپل کور ته لاړ شه. زما خیال دا وو چې انعام به درکړم، خو مالک خدای دا انعام ستا په قسمت کبني نه دے لیکلے. (۱۲) بلعام ورته په جواب کبني وویل، ”کوم پیغام وړونکی چې تا ما ته رالېږلی وُو ما هغوی ته وویل چې (۱۳) که ته ما له ستا په محل کبني ټول سره زر او سپین زر هم راکړې، نو زه د ځان نه څه بڼه یا بد نه شم کولے، څه چې ما ته مالک خدای فرمائی نو زه به صرف هغه کوم، زه د مالک خدای د حکم نافرمانی نه شم کولے.“

د بلعام آخری پیغام

(۱۴) بلعام بلق ته وویل، ”اوس زه واپس خپلو خلقو له ځم، خو د تلو نه مخکبني زه تا له خبر درکوم چې په راتلونکی وخت کبني به اسرائیلیان ستا د خلقو سره څه کوی.“ (۱۵) بیا هغه دا پیغام ورکړو، ”د بلعام د بعور د زوی دا دے پیغام، او د دې سړی خبرې رښتونی دی، (۱۶) څوک چې د خدای پاک خبرې اوری او هغه حکمت اخلی چې د خدای تعالیٰ نه راځی. په غږېدلو سترگو راباندې جذبېه غالبه شوه د قادر خدای د طرف نه ما یوه رویا ولیده. (۱۷) زه راتلونکے وخت وینم، زه د بنی اسرائیلو قوم وینم. د روښانه ستوری په شان، په دې قوم کبني به یو

بادشاه پېدا شی. دا ستورې به د بنی اسرائیلو نه راشی. هغه به د موآب مشران هلاک کړی او هغه به د شیت ټول اولاد تباہ کړی. (۱۸) هغه به په ادوم کښې په خپلو دشمنانو بریالې شی او د هغوی ملک به قبضه کړی، او اسرائیلیان به مسلسل بریالی کړی. (۱۹) اسرائیلیان به هغوی د پښو لاندې کړی او په ښار کښې چې څوک ژوندی پاتې وی نو هغه به تباہ کړی. (۲۰) بیا بلعام په خپله رویا کښې عمالیقیان ولیدل او دا پېغام یې ورکړو، ”عمالیقیان د ټولو نه زیات تکړه قوم دے، خو په آخر کښې به د همېشه دپاره ورک شی.“ (۲۱) هغه په خپل خیال کښې قینیان ولیدل او دا پېغام یې ورکړو، ”ستاسو د اوسېدو ځای ډېر پوخ دے، داسې پوخ لکه چې د یو کور بنیاد چې په کانیو اېښودے شوے وی، (۲۲) خو تاسو قینیان به تباہ شی کله چې اسوریان تاسو قېدیان بوځی.“ (۲۳) بلعام دا پېغام ورکړو، ”هغه څوک بچ کولے شی چې خدای پاک یې تباہ کوی؟“ (۲۴) سمندری جهازونه به د قبرص نه راشی، هغوی به اسور او عبر فتح کړی، خو په آخر کښې به قبرص هم تباہ شی.“ (۲۵) بیا بلعام روان شو او واپس کور ته لاړو او بلق هم په خپله مخه لاړو.

بنی اسرائیل په فعور کښې

۲۵ (۱) کله چې اسرائیلیان د کیکرو په وادی کښې دېره وؤ، نو د موآبیانو ښځو سره یې زنا شروع کړه. (۲) ښځو هغوی ته ووئیل چې د هغوی معبودانو ته قربانۍ وکړی، نو خلقو هغه قربانۍ وخورلې او د هغوی د معبود عبادت یې وکړو (۳) چې د فعور بعل وو. نو مالک خدای بنی اسرائیلو ته په قهر شو. (۴) او موسی ته یې وفرمائیل، ”د بنی اسرائیلو ټول مشران بوځه او د خلقو په وړاندې یې پھانسی کړه، نو بیا به زما سخته غصه د بنی اسرائیلو نه سره شی.“ (۵) موسی د بنی اسرائیلو قاضیانو ته وفرمائیل، ”ستاسو هر یو کس به د خپلې قبیلې نه هر هغه سرے وژنی څوک چې د فعور د بعل عبادت کوونکے جوړ شوے وی.“ (۶)

بيا يو اسرائیلي يوه میدیانی بنځه د موسی او د ټول قوم په مخکښې خپلې خېمې ته دننه بوتله، په هغه وخت کله چې هغوی د مالک خدای د حضور خېمې په دروازه کښې ماتم کولو. (۷) نو چې فینحاس، د الی عزر زوی او د هارون نمسی دا ولیدل، هغه د قبیلې نه پاڅېدو او لاړو. هغه نېزه راواخستله، (۸) او په هغه سپری او بنځې پسې خېمې ته ورننوتلو او نېزه یې د هغه سپری او بنځې د خېمې نه بل خوا وویستله. نو داسې هغه وبا بس شوه کومې چې اسرائیلیان تباہ کول، (۹) خو وبا څلیریشته زره کسان وژلی وو. (۱۰) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۱) ”فینحاس زوی د الی عزر چې د هارون امام زوی دے هغه زما غصه د بنی اسرائیلو دپاره ختمه کړه چې هغوی کښې هغه غېرت وکړو، نو ما د خپل غېرت په وجه بنی اسرائیل هلاک نه کړل. (۱۲) نو ورته ووايه چې زه د هغه سره د امن لوظ کوم چې د راتلونکي ټولو وختونو دپاره به وی. (۱۳) هغه او د هغه اولاد به د همپشه دپاره امامان مقررولې شی، ځکه چې هغه په ما باندې غېرت وکړو او د بنی اسرائیلو د گناه کفارې یې ادا کړه.“ (۱۴) کوم سرې چې د میدیانی بنځې سره وژلې شوې وو د هغه نوم زمري وو، هغه د سلو زوی وو، چې د شمعون په قبیلې کښې د یو خاندان مشر وو. (۱۵) د هغه بنځې نوم کزیی وو. د هغې پلار صور، د میدیانی قبیلو د یوې قبیلې مشر وو. (۱۶) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۷) ”په میدیانیانو حمله وکړه او هغوی تباہ کړه، (۱۸) د هغه بد عمل په وجه، چې په فعور کښې یې په دوکه په تاسو باندې عبادت وکړو او د کزیی په وجه، چې هغه د وبا په وخت په فعور کښې وژلې شوې وه.“

دویمه مردم شماری

۲۶ (۱) د وبا نه پس مالک خدای موسی او د هارون زوی الی عزر ته وفرمائیل چې، (۲) ”د بنی اسرائیلو د ټول قوم د کورنو په مطابق مردم شماری وکړئ، د هغو ټولو سړو چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وی او چې جنگ

کولے شی.“ (۳-۴) موسیٰ او الی عزز هم هغه شان وکړل او د دې عمر ټول سرې یې راوغوښتل. هغوی د اردن سیند نه پورې یریحو ته مخامخ د موآب په مبدانونو کښې راغونډ شول. دا هغه اسرائیلیان وو چې د مصر ملک نه وتلی وو، (۵) د یعقوب د مشر زوی روبین په قبيله کښې دا قبیلې وې، حنوک، فلو، (۶) حصرون او کرمی. (۷) دوی په شمېر کښې درې څلوېښت زره اووه سوه او دېرش سرې وو. (۸) د فلو په اولاد کښې ایاب (۹) او د هغه زامن نمواېل، داتن، ابیرام وو. دا هغه داتن او ابیرام وو کوم چې قوم خوښ کړی وو. هغوی د موسیٰ او هارون مخالفت وکړو او د قورح په قبيله کښې شامل شول، کله چې هغوی د مالک خدای خلاف بغاوت وکړو. (۱۰) نو زمکه وچاودله او هغوی یې تېر کړل او کله چې اور دوه نیم سوه سرې تباه کول نو هغوی هم د قورح او د هغه د ملګرو سره مړه شول، دا د خلقو دپاره د خبرداری یوه نښه شوه. (۱۱) خو د قورح اولاد نه وو وژلې شوي. (۱۲) د شمعون په قبيله کښې دا قبیلې وې، نمواېل، یمین، یکین، (۱۳) زارح او ساؤل. (۱۴) دا قبیلې په شمېر کښې دوویشته زره او دوه سوه سرې وو. (۱۵) د جاد په قبيله کښې دا قبیلې وې، صفونی، حجی، سونی، (۱۶) ازنی، عیری، (۱۷) ارودی او ارلی. (۱۸) دا قبیلې په شمېر کښې څلوېښت زره او پینځه سوه سرې وو. (۱۹-۲۱) د یهوداه په قبيله کښې دا قبیلې وې، سیله، فارص، زارح، حصرون او حمول. د یهوداه دوه زامن عیر او اونان، د کنعان په ملک کښې مړه شوی وو. (۲۲) دا قبیلې په شمېر کښې شپږ اويا زره او پینځه سوه سرې وو. (۲۳) د یساکار په قبيله کښې دا قبیلې وې، تولع، فوه، (۲۴) یسوب او سمرون. (۲۵) دا قبیلې په شمېر کښې څلور شپېته زره او درې سوه سرې وو. (۲۶) د زبولون په قبيله کښې دا قبیلې وې، سرد، ایلون او یحلی اېل. (۲۷) دا قبیلې په شمېر کښې شپېته زره او پینځه سوه سرې وو. (۲۸) د یوسف قبیلې، د هغه دوه زامن منسی او افرائیم وو. (۲۹) دا د منسی د قبیلې اولاد دي، د منسی زوی مکیر د جلعاد قبیلې پلار نیکه جوړ شو، (۳۰) دا د جلعاد قبیلې دی، د یعزر قبيله، د حالق قبيله، (۳۱) اسری اېل، شکم، (۳۲) سمیدع او حفر. (۳۳)

د حفر د زوی صِلافحاد زامن نه ؤو، صِرف لونه پي وې، د هغوی نومونه دا دی، محلاه، نوعاه، حجالاه، ملكاه او ترضاه. (۳۴) دا قبیلې په شمېر كښې دوه پنځوس زره او اووه سوه سړی ؤو. (۳۵) د افرائیم په قبيله كښې دا قبیلې وې، سوتلح، بكر او تحن. (۳۶) د عيران قوم د سوتلح اولاد وو. (۳۷) د افرائیم د قبیلې د قبیلو په شمېر كښې دوه دېرش زره او پینځه سوه سړی ؤو. دا قبیلې د يوسف اولاد دے. (۳۸) دا د بنیامین قبیلې، قبیلې دی، بالع، اشبیل، اخیرام، (۳۹) سفوفام او حوفام. (۴۰) د ارد او نعمان قبیلې د بالع اولاد دے. (۴۱) دا قبیلې په شمېر كښې پینځه څلوېښت زره او شپږ سوه سړی ؤو. (۴۲) - (۴۳) د سوحام قبيله كوم چې په شمېر كښې څلور شپېته زره او څلور سوه سړی ؤو دا دان د نسل نه ؤو. (۴۴) د آشر په قبيله كښې دا قبیلې وې، یمنه، اسوی او بریعا. (۴۵) د حبر او ملكی اېل قبیلې د بریعا اولاد وو. (۴۶) د آشر یوه لور وه چې نوم یې سره وو. (۴۷) په دې قبیلو كښې د سرو شمېر درې پنځوس زره او څلور سوه وو. (۴۸) د نفتالی په قبيله كښې دا قبیلې وې، یحزی ایل، جونی، (۴۹) یصر او سلیم. (۵۰) په دې قبیلو كښې د سرو شمېر پینځه څلوېښت زره او څلور سوه وو. (۵۱) ټول اسرائیلیان په شمېر كښې شپږ لاکه یو زر اووه سوه او دېرش سړی ؤو. (۵۲) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۵۳) ”د میراث په توگه هغه زمکه په قبیلو باندې د سرو د شمېر په مطابق تقسیم کړئ. (۵۴) - (۵۶) پچه ورباندې واچوئ او هغه زمکه تقسیم کړئ، غټې قبیلې ته زیات میراث ورکړئ او وړې قبیلې ته لږه زمکه ورکړئ.“ (۵۷) د لیوی اصلی قبیلې دا دی، د جیرسون قبيله، قُهاټ او مراری. (۵۸) د هغوی په اولاد كښې دا وړې قبیلې هم شاملې دی، لینی، حبرون، محلی، موشی او قورح. قُهاټ د عُمرام پلار وو، (۵۹) هغه د لیوی لور یوکبد واده کړې وه، چې هغه په مصر كښې پیدا شوې وه. د هغې نه د عُمرام دوه زامن، هارون او موسی او یوه لور مریم پیدا شوه. (۶۰) د هارون دا څلور زامن ؤو، ندب، ابیهو، الی عزر او اتمر. (۶۱) ندب او ابیهو په هغه وخت ووژلے شول کله چې هغوی مالک خدای ته هغه اور پېش کولو كوم چې خدای پاک ته قبول نه وو. (۶۲) د نرانو لیویانو شمېر دروېشت زره وو چې د هغوی عمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو. هغوی د نورو بنی اسرائیلو

نه جدا وشمېرلے شول، ځکه چې هغوی ته د بنی اسرائیلو په مینځ کښې جائیداد نه ملاوېدو. (۶۳) دا ټولې قبیلې موسی او الی عزرا په هغه وخت وشمېرلې چې د اردن سیند نه پورې یریحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې یې د بنی اسرائیلو مردم شماری وکړه. (۶۴) په دې سړو کښې یو کس هم نه وو چې د سینا په بیابان کښې موسی او هارون په ورومبۍ مردم شماری کښې شمېرلې وو. (۶۵) مالک خدای فرمائیلی وو چې هغوی ټول به په صحرا کښې مړه شی، نو د یفنه د زوی کالب او د نون زوی یشوع نه بېر ټول مړه شول.

د صِلافحاد لویه

۲۷ (۱) محلاه، نوعاه، حلاه، ملکاه او ترصاه د صِلافحاد لویه وې چې هغه زوی د حفر، زوی د جلعاد، زوی د مکیر، زوی د منسی، زوی د یوسف وو. (۲) هغوی لارې او د موسی، د الی عزرا امام، د مشرانو او د ټول قوم په مخکښې د مالک خدای د حضور د خپمې په خوله کښې ودرېدلې او وې وئیل، (۳) ”زمونږ پلار په صحرا کښې مړ شو، د هغه زامن نشته، خو هغه د قورح د قبیلې نه نه وو، چا چې د مالک خدای خلاف بغاوت کړې وو، هغه د خپلې گناه په وجه مړ شوې وو. (۴) چې د هغه زامن نشته، نو د هغه نوم دې ولې د بنی اسرائیلو نه ختم شی؟ مونږ له هم لکه زمونږ د پلار د خپلوانو په شان جائیداد راکړی.“ (۵) نو موسی د هغوی مسئله مالک خدای ته پېش کړه، (۶) او مالک خدای هغه ته وفرمائیل، (۷) ”د صِلافحاد لویه ټیک وائی، هغوی له د هغوی د پلار د خپلوانو په شان جائیداد ورکړه. او د خپل پلار جائیداد دې هغوی ته ملاو شی. (۸) او ته خامخا بنی اسرائیلو ته ووايه چې د کوم سړی زوی نه وی او مړ شی، نو د هغه لور ته به جائیداد په میراث کښې ملاوېږی. (۹) که د هغه لویه نه وی، نو میراث به یې د ورونیو وی. (۱۰) که د هغه ورویه نه وی، نو ترونه به یې میراث اخلی. (۱۱) که د هغه ورویه یا ترونه هم نه وی، نو بیا به د هغه نزدې خپلوان د هغه میراث

اخلی او دا به د هغوی د خپل جائیداد په شان وی. اسرائیلیان به دا د قانون په توگه منی، څنگه چې ما، مالک خدای تاسو له حکم درکړی دی.

د حضرت یسوع د بنی اسرائیلو د مشر په توگه مقرر کېدل

۱۲) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د عباریم غرونو ته وخېژه او هغه ملک ته وگوره کوم چې زه بنی اسرائیلو له ورکوم. ۱۳) کله چې ته هغه وگورې، نو د هارون په شان به ته هم مړ شې، ۱۴) ځکه چې تاسو دواړو د صین په صحرا کېنې زما د حکم نه بغاوت کړی وو. کله چې ټول قوم زما خلاف په مریبه کېنې وغورېدو، د هغوی په مخکېنې تاسو زما مقدس طاقت څرگند نه کړو.“ مریبه په قادیس کېنې د صین په صحرا کېنې یوه چینه ده. ۱۵) موسی مالک خدای ته سوال وکړو، ۱۶) ”مالکه خدایه، ته خدای پاک یې، هر څیز له ساه ورکونکې یې، زه دا سوال کوم چې یو داسې سرې مقرر کړه چې د دې قوم لار بنودنه کوی ۱۷) او په جنگ کېنې یې مشری کوی، نو ستا قوم به د داسې گپو په شان نه وی چې شپون یې نه وی.“ ۱۸) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د نون زوی یسوع بوځه ځکه چې هغه قابل سرې دی او خپل لاسونه د هغه په سر کېږده چې ستا ذمه واری ورته حواله شی. ۱۹) هغه د الی عزز امام په مخکېنې ودره او د ټول قوم په مخکېنې هغه له مشری ورکړه. ۲۰) ته هغه له څه خپل اختیارات هم ورکړه، چې ټول اسرائیلیان د هغه تابعداری کوی. ۲۱) د فېصلي کولو دپاره به هغه د الی عزز امام نه مشوره اخلی او الی عزز به اوریم او تمیم زما رضا معلومولو دپاره استعمالوی. نو الی عزز به د یسوع او د بنی اسرائیلو د ټول قوم په هر څیز کېنې لار بنودنه کوی.“ ۲۲) موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای ورته حکم کړی وو. هغه یسوع، د الی عزز امام او د ټول قوم په مخکېنې ودرولو. ۲۳) چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو، موسی خپل لاسونه د یسوع په سر کېښودل او خپله مشری یې ورکړه.

مقررې شوې نذرانې

٢٨ ﴿١﴾ مالک خُداى موسىٰ ته حُکم وکړو، ﴿٢﴾ ”بنی اسرائیلو له حُکم ورکړه چې خُداى پاک ته په مقرر وختونو باندې په اور تیارېدونکې نذرانې پېش کوی، د دې خوشبو په مالک خُداى بڼه لگی. ﴿٣﴾ دا په اور تیارېدونکې نذرانې دى چې مالک خُداى ته پېش کېږی، د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې دپاره، دوه یو کلن گډوړی چې هیڅ عېب په کېنې نه وی. ﴿٤﴾ وپرومبې گډوړې په سحر کېنې پېش کوئ او دوېم په ماېنام کېنې، ﴿٥﴾ هر یو به د یو کلو اوږو د غلې نذرانې سره پېش کېږی، چې یو لیتر د زیتونو بڼه تېل ورسره گډ وی. ﴿٦﴾ دا د هرې ورځې نذرانه ده چې پوره سوزولې شی، کومه چې مخکېنې د سینا په غره باندې په اور تیارېدونکې نذرانې په توگه پېش شوې وه، د دې خوشبو په مالک خُداى باندې بڼه لگی. ﴿٧﴾ د څښلو نذرانې په توگه د وپرومبې گډوړی سره، یو لیتر مے به په قربانگاه باندې تویولې شی. ﴿٨﴾ په ماېنام کېنې هغه دوېم گډوړې پېش کړئ، چې څنگه په سحر کېنې پېش شوې وو. دا به د دې د څښلو نذرانې سره پېش کېږی. دا هم یوه په اور تیارېدونکې نذرانه ده، د دې خوشبو په مالک خُداى باندې بڼه لگی.

د سبت د ورځې نذرانه

﴿٩﴾ د سبت په ورځ دوه یو کلن گډوړی چې هیڅ عېب په کېنې نه وی، د غلې نذرانې په توگه دوه کلو اوږه چې د زیتونو تېل ورسره گډ وی او د څښلو نذرانه پېش کړئ. ﴿١٠﴾ دا د هر سبت ورځې سوزېدونکې نذرانه د هرې ورځې د سوزېدونکې او د څښلو نذرانې نه علاوه ده.

د میاشتي د وپرومبې ورځې نذرانه

۱۱) د هرې مياشتې په شروع کښې مالک خدائ ته يوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوئ، دوه سخی، يو گډ، اووه يو کلن گډوړی، چې په هر يو کښې هيڅ عېب نه وي. ۱۲) د غلې نذرانې په توگه، اوږه پېش کړئ چې د زيتونو تېل ورسره گډ وي، د هر يو سخی سره درې کلو اوږه، دوه کلو د گډ سره، ۱۳) او يو کلو د هر يو گډوړی سره. دا سوزېدونکې نذرانې په اور تيارېدونکې نذرانې دي، د دې خوشبو په مالک خدائ ښه لگي. ۱۴) د څښلو صحيح نذرانه د هر يو سخی سره دوه لیتره مے دي، يو نیم لیتره به د گډ سره وي او يو لیتره به د هر يو گډوړی سره وي. دا اصول د سوزېدونکې نذرانې دپاره د ټول کال د هرې مياشتې د ورومبې ورځې دپاره دي. ۱۵) او يو چپله د گناه د نذرانې په توگه مالک خدائ ته پېش کړئ، دا به د هرې ورځې د سوزېدونکې نذرانې او د څښلو د نذرانې نه به علاوه وي.

د پتيرې روټی د اختر نذرانې

۱۶) د ورومبې مياشتې په څوارلسمه ورځ به د مالک خدائ په درناوی کښې د فسحې اختر کولې شي. ۱۷) د دې مياشتې په پینځلسمه ورځ به اختر شروع کېږي چې اووه ورځې به وي، چې په دې دوران کښې به صرف پتيره روټی خوړلې شي. ۱۸) د اختر په ورومبې ورځ به تاسو د عبادت دپاره راغونډېږئ او هيڅ کار به نه کوئ. ۱۹) په اور تيارېدونکې نذرانې په توگه مالک خدائ ته يوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوئ يعنې دوه سخی، يو گډ او اووه يو کلن گډوړی، چې په دې کښې هم څه عېب نه وي. ۲۰) د غلې صحيح نذرانه پېش کوئ چې په هغه اوږو کښې د زيتونو تېل گډ وي، درې کلو د هر يو سخی سره، دوه کلو د گډ سره، ۲۱) او يو کلو د هر يو گډوړی سره. ۲۲) د گناه نذرانې په توگه يو چپله هم پېش کوئ، چې د خلقو کفارو ادا شي. ۲۳) دا ټولې نذرانې د هر سحر د سوزېدونکې نذرانې نه علاوه پېش کوئ. ۲۴) هم دغه شان، اووه ورځې مالک خدائ ته په اور تيارېدونکې نذرانې پېش کوئ، دا خوشبو په هغه باندې ښه لگي.

دا د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې او د څښلو نذرانې نه علاوه پېش کوي. (۲۵)
په اوومه ورځ د عبادت دپاره رايوځاي کپړئ او کار مه کوي.

د لَو کولو اختر نذرانه

(۲۶) د لَو کولو اختر په وړومبۍ ورځ، کله چې تاسو د نوې غلې نذرانه مالک خدای ته پېش کوي، نو تاسو به د عبادت دپاره راجمع کپړئ او هيڅ کار به نه کوي. (۲۷) يوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوي چې د هغې خوشبو په مالک خدای باندې ښه لگي يعنې دوه سخی، يو گډ او اووه يو کلن گډوړی، چې هيڅ عېب په کښې نه وي. (۲۸) د غلې صحيح نذرانه پېش کوي چې په اوږو کښې يې د زيتونو تېل گډ وي يعنې درې کلو د هر يو سخی سره، دوه کلو د گډ سره، (۲۹) او يو کلو د هر يو گډوړی سره. (۳۰) د گناه نذرانې په توگه يو چپلې هم پېش کوي، چې ستاسو د خلقو کفارو ادا شي. (۳۱) د هرې ورځې د سوزېدونکې نذرانې او د غلې د نذرانې نه علاوه به تاسو دا نذرانې او د څښلو نذرانه پېش کوي. او ياد ساتئ چې دا ځناور بې عېبه وي.

د نوی کال د اختر نذرانې

۲۹ (۱) د اوومې مياشتې په وړومبۍ ورځ به تاسو د عبادت دپاره راغونډېږئ او په دې ورځ به هيڅ کار نه کيږي. په هغه ورځ به بيگل وغږيږي. (۲) مالک خدای ته يو سوزېدونکې نذرانه پېش کړئ، د دې خوشبو په مالک خدای باندې ښه لگي، يو سخی، يو گډ، اووه يو کلن گډوړی، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. (۳) د اوږو صحيح نذرانه پېش کوي چې د زيتونو تېل ورسره گډ وي يعنې درې کلو د سخی سره او دوه کلو د گډ سره، (۴) او يو کلو د هر يو گډوړی سره. (۵) د گناه نذرانې په توگه يو چپلې هم پېش کوي نو په دې سره د خپل ځان کفارو ادا کوي. (۶) او دا نذرانې د مياشتې د وړومبۍ ورځې او د هرې

ورځي د سوزېدونکې نذرانې او د غلې نذرانې نه علاوه پېش کوي، او د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانه ورسره د دې د غلې نذرانه او د څښلو نذرانه. په اور تيارېدونکې د دې نذرانو خوشبو په مالک خدای باندې ښه لگي.

د کفارې د ورځې نذرانې

۷ د اوومې مياشتې په لسمه ورځ د عبادت دپاره راغونډېږي، هيڅ څيز به نه خوري او نه به څه کار کوي. ۸ مالک خدای ته يوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوي، د دې خوشبو په هغه باندې ښه لگي، يو سڅ، يو گډ، اووه يو کلن گډوړي، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. ۹ د غلې دانې صحيح نذرانه پېش کوي چې په اوږو کښې د زيتونو تېل ورسره گډ وي، درې کلو اوږه د سڅي سره، دوه کلو د گډ سره، ۱۰ او يو کلو د هر يو گډوړي سره. ۱۱ د گناه نذرانې په توگه يو چپلې هم پېش کوي، د هغې نه علاوه کوم چپلې چې د کفارې دپاره پېش شوي وي او د هرې ورځې نذرانه د هغې د غلې نذرانې او د څښلو نذرانې سره.

د جونگرو د اختر نذرانې

۱۲ د اوومې مياشتې په پينځلسمه ورځ د عبادت دپاره راغونډېږي. د مالک خدای په درناوي کښې اووه ورځې دا اختر کوي او هيڅ کار مه کوي. ۱۳ په وږومبي ورځ په اور تيارېدونکې نذرانه مالک خدای ته پېش کوي، د دې خوشبو په هغه باندې ښه لگي، ديارلس سڅي، دوه گډان او څوارلس يو کلن گډوړي، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. ۱۴ د غلې صحيح نذرانه پېش کوي چې په اوږو کښې ورسره د زيتونو تېل گډ وي، درې کلو اوږه د هر يو سڅي سره، دوه کلو د هر يو گډ سره، ۱۵ او يو کلو د هر يو گډوړي سره. ۱۶ د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې، د غلې نذرانې او د څښلو نذرانې نه علاوه د گناه نذرانې په

توگه يو چپلے هم پېش کوي. (۱۷) په دويمه ورځ دولس سخي، دوه گديان او خوارلس يو کلن گډوري پېش کړي، چې په يو کبني هم هيڅ عېب نه وي. (۱۸) -

(۱۹) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوي چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وي. (۲۰) په درېيمه ورځ يوولس سخي، دوه گديان او خوارلس يو کلن گډوري پېش کړي، چې په يو کبني هم هيڅ عېب نه وي. (۲۱) - (۲۲) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوي چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وي. (۲۳) په څلورمه ورځ لس سخي، دوه گديان او خوارلس يو کلن گډوري پېش کړي، چې په يو کبني هم هيڅ عېب نه وي. (۲۴) - (۲۵) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوي چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وي. (۲۶) په پينځمه ورځ نهه سخي، دوه گديان او خوارلس يو کلن گډوري پېش کړي، چې په يو کبني هم هيڅ عېب نه وي. (۲۷) - (۲۸) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوي چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وي. (۲۹) په شپږمه ورځ اته سخي، دوه گديان او خوارلس يو کلن گډوري پېش کړي، چې په يو کبني هم هيڅ عېب نه وي. (۳۰) - (۳۱) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوي چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وي. (۳۲) په اوومه ورځ اووه سخي، دوه گديان او خوارلس يو کلن گډوري قرباني کړي، چې په يو کبني هم هيڅ عېب نه وي. (۳۳) - (۳۴) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوي چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وي. (۳۵) په اتمه ورځ د عبادت دپاره راغونډېږي او هيڅ کار مه کوي. (۳۶) په اور تيارېدونکې نذرانې په توگه يوه سوزېدونکې نذرانه مالک خدائ ته پېش کړي، د دې خوشبو په هغه باندې ښه لگي، يو سخي، يو گډ، اووه يو کلن گډوري، چې په يو کبني هم هيڅ عېب نه وي. (۳۷) - (۳۸) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوي چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وي. (۳۹) دا اصول د سوزېدونکې نذرانې، د غلې دانې نذرانې، د څښلو نذرانې او د سلامتۍ نذرانې دپاره دي چې تاسو يې مالک خدائ ته په خپلو مقررو اخترونو کبني پېش کوي. دا د هغه نذرانو نه علاوه دي چې تاسو يې د يوې منښتې د پوره کېدو د نذرانو يا د رضاکارانه نذرانو په توگه ورکوي. (۴۰) نو موسي بنی اسرائيلو ته هغه هر څه وفرمائيل چې مالک خدائ هغه ته د څه حکم

کړې وو.

د منبستي منلو په حقله اصول

۳۰ ﴿۱﴾ موسى د بنی اسرائیلو د قبیلو مشرانو ته دا اصول وښودل. ﴿۲﴾ کله چې یو سرې مالک خدای ته د منبستي په توگه خه څیز ومني یا سخت قسم وخورې، نو هغه به خپله وعده نه ماتوی او خامخا به یې پوره کوی. ﴿۳﴾ کله چې یوه جینی د پلار په کور کښې اوسېږي او منبسته ومني چې یو څیز به مالک خدای له ورکوی یا د خه څیز نه د ځان ساتلو وعده وکړي، ﴿۴﴾ هغه به خامخا هغه هر خه کوی چې هغې کومه منبسته منلې وی یا یې وعده کړې وی خو که د هغې پلار ترې نه خبر شي او خه اعتراض وکړي نو بیا به یې نه پوره کوی. ﴿۵﴾ خو چې کله یې پلار خبر شي او که ورته ووايي چې دا وعده مه پوره کوه، نو د هغې دپاره ضروري نه ده چې دا وعده پوره کړي. مالک خدای به هغه معاف کړي، ځکه چې پلار یې د دې د پوره کولو نه منع کړه. ﴿۶﴾ که یوه ناواده شوې ښځه یوه منبسته ومني، قصداً یا په بې خیالی کښې، یا وعده وکړي چې د خه څیز نه به ځان ساتي او بیا واده شي، ﴿۷﴾ نو هغې چې کومه منبسته منلې وی یا یې وعده کړې وی نو هغه به خامخا پوره کوی خو که د هغې خاوند ترې نه خبر شي او خه اعتراض وکړي نو هغه به نه پوره کوی. ﴿۸﴾ خو که خاوند یې خبر شي او د هغه وعده پوره کولو نه یې منع کړي، نو د هغې دپاره دا ضروري نه ده چې دا وعده پوره کړي. مالک خدای به هغه معاف کړي. ﴿۹﴾ یوه کونډه یا طلاقه ښځه به خامخا خپل قسم پوره کوی. ﴿۱۰﴾ که یوه واده شوې ښځه یوه منبسته ومني، ﴿۱۱﴾ نو هغه به خامخا هغه هر خه کوی چې هغې منبسته منلې وی. که خاوند یې خبر شي او خه اعتراض وکړي نو بیا به یې نه پوره کوی. ﴿۱۲﴾ خو که خاوند یې خبر شي او هغه د وعده پوره کولو نه منع کړي، نو ضروري نه ده چې دا وعده پوره کړي. مالک خدای به هغه معاف کړي، ځکه چې د هغې خاوند د دې قسم د پوره

کولو نه منع کړې ده. (۱۳) د هغې خاوند دا حق لری چې هغې له د دې لوڅونو پوره کولو اجازت ورکړی یا ورنه کړی. (۱۴) خو که، د ورځې د تېرېدو نه پس، هغه د دې قسم نه خبر شی او څه اعتراض ونه کړی، نو هغه دې خامخا هغه هر څه وکړی چې د څه یې قسم یا وعده کړې وی. ځکه چې په کومه ورځ هغه خبر شو نو څه اعتراض یې ونه کړو نو قسم دې خامخا پوره کړی. (۱۵) خو که وروستو یې خاوند د خپلې خبرې نه واورېدو، نو د دې قسم ماتولو سزا به د هغې خاوند ته ملاو شی. (۱۶) دا هغه اصول دی کوم چې مالک خدای موسی ته وښودل کوم چې د هغه قسمونو د خوړلو په حقله دی چې یوه پېغله چې د خپل پلار په کور کښې اوسېږی یا یې یوه واده شوې ښځه وخورى.

د میدیانیانو خلاف جنگ

۳۱ (۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”د بنی اسرائیلو سره چې میدیانیانو څه کړی و او د هغې بدل ترې نه واخله. کله چې ته دا وکړې نو مې به شی.“ (۳) نو موسی خلقو ته وفرمائیل، ”د جنگ دپاره تیار شی، چې تاسو په میدیانیانو حمله وکړئ او د هغوی نه د مالک خدای بدله واخلي. (۴) د بنی اسرائیلو د هرې قبیلې نه زر کسان د جنگ دپاره ولېږئ.“ (۵) نو د هرې قبیلې نه زر زر سړی خوښ کړې شول، دولس زره سړو د جنگ دپاره ملا وتړله. (۶) موسی هغوی د الی عزرا امام زوی فینحاس د مشرې لاندې جنگ له ولېږل، هغه د مقدسو سامانونو او د بیگلو ذمه واری واخستله چې د اشارو دپاره غږولې شول. (۷) هغوی په میدیانیانو باندې حمله وکړه، هم هغه شان چې مالک خدای حکم کړې وو او ټول سړی یې ووژل، (۸) سره د پینځو میدیانیانو بادشاهانو چې دا وو، یعنې ایوی، رقم، صور، حور او ربع. هغوی د بعور زوی بلعام هم ووژلو. (۹) بنی اسرائیلو د میدیانیانو ښځې او ماشومان ونيول، د هغوی څاروی او رمې یې بوتلې، ټول مال یې ورله لوټ کړو، (۱۰) او د هغوی ټول ښارونه او خېمې یې

وسوزولې. (۱۱) هغوی ترې نه هغه ټول مال غنیمت یورو چې کوم یې نیولې وو، په دې کبني قبيديان او خنور هم وو، (۱۲) او موسی، الی عزرا او د بني اسرائیلو ټول قوم له یې راوړل، چې هغوی د اردن سیند نه پورې یریحو ته مخامخ د موآب په مبدانونو کبني وو.

د لښکر راواپس کېدل

(۱۳) موسی، الی عزرا او د قوم ټول مشران لاپل چې د کېمپ نه بهر د لښکر سره ملاو شی. (۱۴) موسی هغه آفسرانو ته سخت غصه وو، چې د سلگونو او زرگونو مشران وو او د جنگ نه راواپس شوی وو. (۱۵) موسی د هغوی نه تپوس وکړو، ”تاسو دا ټولې بنځې ولې ژوندی پرېښودلې دی؟ (۱۶) یاد ساتئ چې زاناؤ د بلعام په نصیحت عمل وکړو او په فعور کبني یې خلق د مالک خدای نافرمانه کړل، او د دوی په وجه د مالک خدای په خلقو وبا راغله. (۱۷) نو اوس ټول هلکان ووژنئ او ورسره هغه بنځې هم ووژنئ چې پېغلې نه وی، (۱۸) خو د خان دپاره هغه ټولې جینکی او بنځې ژوندی پرېږدئ چې نا واده کړی وی. (۱۹) نو ستاسو هر یو کس چې څوک یې وژلې وی یا د یو مړی سره لگېدلې وی نو هغه به اووه ورځې د خېمو نه بهر ایسارېږی. په درېمه او په اوومه ورځ به خپل ځانونه او هغه بنځې پاکې کړئ چې کومې مو نیولې دی. (۲۰) تاسو به خپلې ټولې کپرې او څرمنې، د چپلو ټولې وړې او د لرگی نه جوړ شوی هر څیز پاک کړئ.“ (۲۱) الی عزرا امام هغه سړو ته وفرمائیل کوم چې د جنگ نه راواپس شوی وو، ”دا هغه اصول دی چې مالک خدای یې موسی ته حکم کړی وو. (۲۲) - (۲۳) کوم څیز چې نه سوزېږی، لکه سره زر، سپین زر، زېر، اوسپنه، قلائی، یا سیکه، نو د پاکوالی دپاره به د اور نه تېرولې شی. نور ټول څیزونه به د پاکوالی د اوبو په ذریعه پاکولې شی. (۲۴) په اوومه ورځ به تاسو خامخا خپلې جامې وینځئ، بیا به تاسو پاک شی او خېمو ته به ننوتلې شی.“

د مال غنیمت تقسیمېدل

﴿٢٥﴾ مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ﴿٢٦﴾ ”تۀ او الی عزز د قوم د نورو مشرانو سره، هغه ټول څیزونه وشمېرئ چې کوم نیولے شوی دی، سره د قېدیانو او ځناورو. ﴿٢٧﴾ څۀ څیز چې نیولے شوے وی هغه په دوه برابر و حصو کبني تقسیم کړئ، یوه حصه به د هغو کسانو دپاره وی چې جنگ له تلی وی او یوه حصه به د نور قوم وی. ﴿٢٨﴾ د هغه کسانو د حصې نه چې جنگ له تلی وی، د هر پینځۀ سوو قېدیانو، څاروو، خرو، گډو او د چپلو نه په هر پینځۀ سوو کبني یو د مالک خدای دپاره جدا کړئ. ﴿٢٩﴾ دا الی عزز امام له د مالک خدای دپاره د خاص نذرانې په توگه ورکړئ. ﴿٣٠﴾ کومه حصه چې نورو خلقو له ورکړے شوی وی د هغې نه، د هر پنځوسو قېدیانو، څاروو، خرو، گډو او د چپلو نه د هر پنځوسو نه یو جدا کړئ. دا هغه لیویانو له ورکړے چې د مالک خدای د خپمې د خیال ساتلو زمه وار دی.“ ﴿٣١﴾ موسی او الی عزز هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړے وو. ﴿٣٢﴾-﴿٣٥﴾ دا هغه څۀ دی چې جنگ له تلو کسانو قبضه کړی ؤو، د دې نه علاوه یې څۀ د خپلو ځانونو دپاره هم پرېښی ؤو، شپږ لاکه او پینځۀ اويا زره گډې او چپلې، دوه اويا زره څاروی، یو شپېتۀ زره خرۀ او دوه دېرش زره پېغلې چې نا واده شوې وی. ﴿٣٦﴾-﴿٤٠﴾ کوم کسان چې جنگ له تلی ؤو د هغوی نیمه حصه درې لاکه اووه دېرش زره او پینځۀ سوه گډې او چپلې وې، د دې نه د مالک خدای په برخه کبني شپږ سوه او پینځۀ اويا ؤو، شپږ دېرش زره څاروی د هغه کسانو دپاره چې جنگ له تلی ؤو چې د دې نه د مالک خدای په برخه کبني دوه اويا ؤو، دېرش زره او پینځۀ سوه خرۀ د جنگ والا کسانو دپاره ؤو، د دې نه د مالک خدای په برخه کبني یو شپېتۀ ؤو، او شپاړس زره پېغلې د هغه کسانو دپاره وې چې جنگ له تلی ؤو، چې د دې نه د مالک خدای په برخه کبني دوه دېرش وې. ﴿٤١﴾ نو موسی الی عزز له دا برخه د مالک خدای دپاره د خاص برخې په توگه ورکړه، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای

حُکْم کړې وو. (٤٦-٤٦) د قوم حصه هم هغه هومره وه چې څومره د هغه کسانو
 وه چې جنگ له تلی وُو، درې لاکه اووۀ دېرش زره او پینځۀ سوه گډې او چېلی،
 شپږ دېرش زره څاروی، دېرش زره او پینځۀ سوه خرۀ او شپاړس زره پېغلي. (٤٧)
 د دې حصې نه موسی د هر یو پنځوسو قېدیانو او ځناورو نه یو یو واخستلو او
 چې څنگه مالک خدای فرمائیلي وُو هم هغه شان یې دا لیویانو له ورکړل چې
 هغوی د مالک خدای د خېمې د خیال ساتلو ذمه وار وُو. (٤٨) بیا هغه آفسران
 موسی له لارل کومو چې د لښکر مشری کړې وه (٤٩) او موسی ته یې وویل،
 ”صاحبۀ، مونږ د جنگ والا کسان وشمېرل کوم چې زمونږ د مشری لاندې وُو او
 یو سرې هم په کښې کم نه دے. (٥٠) نو مونږ د سرو زرو کالی، بنگړی، کړې،
 گوتمي، والی او هارونه راوړو چې مونږ هر یو کس اخستی دی. او مونږ یې مالک
 خدای ته د خپل ژوند په کفاره کښې پېش کړو، چې هغه مو بچ کړی.“ (٥١)
 موسی او الی عزز ترې نه هغه ټول سرۀ زر او کالی واخستل. (٥٢) د آفسرانو پېش
 کړې شوې برخه تقریباً دوه سوه کلو وه. (٥٣) چې کوم کسان آفسران نه وُو
 هغوی هغه لوټ شوې مال د ځان دپاره کښودو. (٥٤) نو موسی او الی عزز امام
 هغه سرۀ زر خېمې ته یوړل، چې د بنی اسرائیلو د یادگیرنې دپاره د مالک خدای
 په حضور کښې پراته وی.

د اردن نمرخاته طرف ته قبیلې

٣٢ (١) د روبین او جاد قبیلې سره ډېر څاروی وُو. کله چې هغوی ولیدل چې
 د یعزیر او جلعاد زمکه د څاروو دپاره ښۀ وه، (٢) نو هغوی موسی، الی عزز او د
 قوم نورو مشرانو له لارل او ورته یې وویل، (٣-٤) ”مالک خدای چې د بنی
 اسرائیلو په کوم ملک نیولو کښې مدد کړې وو په هغې کښې دا ښارونه وُو،
 عطاروت، دیبون، یعزیر، نمراه، حسبون، الی عالی، سبام، نبو او بعون. دا زمکه د
 څاروو دپاره ښۀ ده او مونږ سره ډېر څاروی دی. (٥) که ستاسو خوښه وی نو

مونږ له دا زمکه راکړئ چې زمونږ میراث شی، ځکه چې مونږ ستاسو خدمتگاران یو او مونږ مه مجبوروی چې لار شو او د اردن سیند نه پورې غاړه اوسېرو. ﴿٦﴾ موسی ورته وفرمائیل، ”ستاسو وروڼه اسرائیلیان جنگ له روان دی او تاسو دلته ایسارېږئ څه؟ ﴿٧﴾ تاسو د بنی اسرائیلو زړونه ولې راماتوی چې د اردن سیند نه پورې وځی او هغه ملک ته ننوځی چې کوم مالک خدای ورکړی دی؟ ﴿٨﴾ دغه شان ستاسو پلار نیکه هم کړی و او کله چې ما هغوی د قادیس برنیع نه ولېږل چې هغه ملک وگوری. ﴿٩﴾ هغوی د اسکال وادی پورې لاړل او هغه ملک یې ولیدو، خو چې کله هغوی راواپس شول، نو هغوی د بنی اسرائیلو اراده بدله کړه چې هغه ملک ته ورننه نه وځی کوم چې مالک خدای هغوی له ورکړی وو. ﴿١٠﴾ مالک خدای په هغه ورځ په قهر وو او یو لوظ یې وکړو، ﴿١١﴾ ”دوی زما په لاره روان نه دی، نو زه قسم کوم چې کوم خلق د مصر نه راوتلی دی هغه یو سرې به هم هغه ملک ته ورننه نه وځی چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وی چې د کوم ملک لوظ ما د ابراهیم، اسحاق او د یعقوب سره کړی وو. ﴿١٢﴾ خو صرف د یفنه زوی کالب قنزی او د نون زوی یشوع د زړه د اخلاصه په مالک خدای پسې روان وو.“ ﴿١٣﴾ مالک خدای بنی اسرائیلو ته په قهر وو او څلوېښت کاله یې په بیابان کښې سرگردانه کړی و او تر دې پورې چې هغه ټول نسل مړ شو چا چې مالک خدای نارضا کړی وو. ﴿١٤﴾ او اوس تاسو د خپل پلار نیکه په ځای یو نوې بدکاره نسل راغلی یی چې د مالک خدای سخت قهر په بنی اسرائیلو باندې بیا راولی. ﴿١٥﴾ د روبین او جاد خلقو که تاسو د هغه د لارې نه واورئ، نو هغه به یو ځل بیا دا ټول خلق په بیابان کښې پرېږدی او تاسو به د هغوی د تباهی ذمه وار یی.“ ﴿١٦﴾ هغوی موسی ته نزدې ورغلل او ورته یې وویل، ”اول، مونږ له اجازت راکړه چې دلته د خپلو گډو دپاره شپول جوړ کړو او د خپلو بنحو او ماشومانو دپاره ښارونه جوړ کړو. ﴿١٧﴾ بیا به مونږ دې ته تیار یو چې د خپلو بنی اسرائیلو سره جنگ له لار شو او حمله وکړو تر دې پورې چې هغه ملک ته یې بوحو چې کوم به د هغوی وی. نو په هغه دوران کښې به

زمونږ بښځې او ماشومان په هغه پخو ښارونو کښې اوسېږي، دا ښارونه به د هغه
 مُلک د خلقو نه د حفاظت دپاره وي. (١٨) مونږ به تر هغه وخت پورې خپلو
 کورونو ته نه راواپس کيږو چې نورو ټولو بني اسرائيلو ته هغه مُلک په ميراث
 کښې حواله شوې نه وي. (١٩) مونږ به د اُردن هغه غاړې نه د هغوی هېڅ
 جائيداد هم نه اخلو، ځکه چې مونږ ته خپله حصه دلته د اُردن نمرخاته طرف ته
 ملاو شوې ده. (٢٠) موسی ورته وفرمائيل، ”که تاسو هم دغه شان کوئ چې
 څنگه وایئ، نو دلته د مالک خدای په حضور کښې د جنگ دپاره تلو ته تيار شئ.
 (٢١) ستاسو د جنگ ټول سړي به د اُردن نه پورې وځي او د مالک خدای د حکم
 لاندې به زمونږ په دشمن حمله وکړي ترڅو چې مالک خدای هغوی له شکست
 ورکړي (٢٢) او هغه مُلک ونيسي. بيا تاسو راواپس کېدئ شئ، ځکه چې تاسو به
 د مالک خدای او د خپلو بني اسرائيلو سره زمه واری پوره کړې وي. نو بيا د
 مالک خدای په نظر کښې دا مُلک ستاسو دئ. (٢٣) خو که تاسو خپله وعده
 پوره نه کړه، نو زه تاسو خبروم چې تاسو به د مالک خدای خلاف گناه وکړئ.
 چې دا غلطی ونه کړئ، گني تاسو ته به د خپلو بدو سزا ملاو شي. (٢٤) خپل
 ښارونه جوړ کړئ او د خپلو گډو دپاره شپول جوړ کړئ، خو چې کومه وعده مو
 کړې وي هم هغه شان وکړئ. (٢٥) د جاد او د روبين سړو ووئيل، ”صاحبه،
 مونږ به هم هغه شان وکړو چې څنگه ته حکم کوې. (٢٦) زمونږ بښځې او
 ماشومان او زمونږ څاروی او گډې به دلته د جلعاد په ښار کښې پاتې شي. (٢٧)
 خو د مالک خدای د حکم لاندې مونږ ټول تيار يو چې جنگ له لار شو. مونږ به د
 اُردن نه پورې واوړو او جنگ به وکړو، هم هغه شان چې څنگه تا وفرمائيل. (٢٨)
 نو موسی الی عزر، يشوع او د بني اسرائيلو نورو مشرانو له دا حکم ورکړو، (٢٩)
 ”که د جاد او روبين سړي د اُردن نه پورې وځي چې هغوی د مالک خدای په
 حکم باندې جنگ ته تيار دي او که د هغوی په مدد سره هغه مُلک فتح کړي، نو
 بيا هغوی له د جلعاد زمکه په ميراث کښې ورکړئ. (٣٠) خو که هغوی د اُردن نه
 پورې نه وځي او ستاسو سره جنگ له لار شي، نو هغوی ته به د زمکې خپله

حصه د کنعان په مُلک کبني ملاویږی، لکه څنگه چې تاسو ته ملاویږی. (۳۱) د جاد او روبین کسانو ورته ووئیل، ”صاحب، مونږ به هم هغه شان وکړو چې څنگه مالک خدای حکم کړی دی. (۳۲) د هغه د حکم لاندې به مونږ د کنعان مُلک ته ورواوږو او جنگ له به لار شو، خو زمونږ میراث به د اردن هم دې غاړې ته وی. (۳۳) نو موسی د جاد او روبین او د منسی نیمې قبیلې ته د اموری بادشاه سیحون او د بسن بادشاه عوج ټوله علاقه په حواله کړه، چې په کبني ښارونه او گېرچاپېره مُلک هم وو. (۳۴) د جاد قبیلې د دیبون، عطروت او د عرویر پاخه ښارونه بیا جوړ کړل. (۳۵) ورسره د عطروت، شوفان، یعزیر، یگبها، (۳۶) د بیت نمره او د بیت هاران ښارونه هم جوړ کړل. د هغې گېرچاپېره یې دېوالونه جوړ کړل او د خپلو رمو د ساتلو دپاره یې ځایونه هم جوړ کړل. (۳۷) د روبین قبیلې دا ښارونه بیا جوړ کړل، حسبون، الی عالی، قرینائم، (۳۸) نیو، بعل معون، (دا نومونه وروستو بدل کړی شول) او سبماه. هغوی چې کوم ښارونه بیا جوړ کړل نو نوی نومونه ورباندې کېښودل. (۳۹) د منسی زوی مکیر قبیلې د جلعاد په مُلک حمله وکړه او هغه یې ونيولو او هلته چې کوم اموریان وو هغه یې ترې نه وشړل. (۴۰) نو موسی د مکیر قبیلې له جلعاد ورکړو او هغوی هلته اوسېدل. (۴۱) د منسی قبیلې، یائیر حمله وکړه او څه کلی یې ونيول او د ”یائیر کلی“ نوم یې ورباندې کېښود. (۴۲) نوبح حمله وکړه او د قنات ښار او د دې کلی یې ونيول او خپل نوم ”نوبح“ یې پرې کېښودو.

د بنی اسرائیلو د مصر نه موآب ته سفر

۳۳ (۱) بنی اسرائیلو د لښکرو په شکل کبني په دې مرحلو کبني سفر وکړو او د موسی او هارون په مشرۍ کبني د مصر نه لاړل. (۲) د مالک خدای په حکم باندې، موسی به هر ځل د هغه ځای نوم لیکلو چرته به چې هغوی خپمې لگولې. (۳) د کال د ورومۍ میاشتي په پینځلسمه ورځ اسرائیلیان د مصر نه

لاړل، دا د اول ځل د فسحې اختر پسې ورځ وه. هغوی د رعمسیس ښار نه زړور لاړل چې ټولو مصریانو ورته کتل، (۴) چا چې خپل مشران زامن ښخول چې مالک خدای وژلی ؤو. ځکه چې مالک خدای د هغوی د معبودانو سره انصاف کړی وو. (۵) اسرائیلیان د رعمسیس ښار نه لاړل او په سکات کښې یې خېمې ولگولې. (۶) بیا هغوی په ایتم کښې خېمې ولگولې چې د صحرا په غاړه دے. (۷) د هغه ځای نه هغوی فی هخیروت ته واپس شول، چې د بل صفون نمرخاته په طرف دے او مجدال ته نزدې یې خېمې ولگولې. (۸) هغوی د فی هخیروت نه لاړل، د سیند نه پورې وتل او د شور صحرا ته وردننه شول، د درېو ورځو منزل نه پس هغوی په ماره کښې خېمې ولگولې. (۹) د هغې ځای نه هغوی ایلیم ته لاړل، چرته چې هغوی خېمې ولگولې، ځکه چې هلته د اویو دولس چېنې وې او د کجورو اویا ونې وې. (۱۰) هغوی د ایلیم نه لاړل او بحر قلزم ته نزدې یې خېمې ولگولې. (۱۱) بیا هغوی د بحر قلزم نه لاړل او د سین په بیابان کښې خېمې ولگولې. (۱۲) بیا هغوی د سین بیابان نه لاړل او په د فقه کښې یې خېمې ولگولې، (۱۳) د د فقه نه الوش ته لاړل. (۱۴) هغوی د الوش نه خېمې اوچتې کړې او په رفیدیم کښې یې ولگولې، چرته چې د خلقو دپاره د څښلو اوبه نه وې. (۱۵) - (۳۷) د رفیدیم نه واخله تر د حور غره پورې هغوی په دې ځایونو کښې خېمې ولگولې، د سینا په بیابان کښې، قبروت هتاوه، حصیروت، رتمه، رمون فارص، لېناه، رسه، قهیلاته، د شافر په غره کښې، حراده، مقهیلولت، تاحت، تارح، متقه، حشمونه، موسیروت، بنی یعقان، حورالجداد، یطباته، عبرونه، عصیون جابر، د سین صحرا (چې قادیس دے)، او د حور غر، چې د اډوم په لاره دے. (۳۸) - (۳۹) د مالک خدای په حکم باندې، هارون امام د حور غره ته وختلو. د یو سل درویشو کالو په عمر کښې چې اسرائیلیان د مصر نه راوتلی ؤو د هغې په څلوېښتم کال د پینځمې میاشتې په ورومبې ورځ هغه مړ شو. (۴۰) په جنوبي کنعان کښې د عراد بادشاه خبر شو چې اسرائیلیان راروان دی. (۴۱) - (۴۹) د حور غره نه واخله تر د موآب مېدانونو پورې بنی اسرائیلو په دې ځایونو کښې خېمې ولگولې، ضلمونه، فونون، اویوت، د موآب په علاقه کښې عی عباریم، دیبون جاد، علمون دبلاتایم، د

نبو غره ته نزدې د عباريم غرونه او د اردن سيند نه پورې يريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو كښې، د بيت يسيموت او د كيكرو وادې په مينځ كښې.

د كنعان د فتح كولو دپاره د مالک خدای حکم

٥٠ د اردن نه پورې يريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو كښې مالک خدای موسی ته وفرمائيل چې، ٥١ ”بنی اسرائیلو ته ووايه، كله چې تاسو د اردن نه د كنعان ملك ته واوړئ، ٥٢ تاسو د هغه ملك ټول اوسېدونكي وشرئ. د هغوی ٥٣ ټولې مجسمې او بتان مات كړئ او د هغوی ټولې علاقائی عبادتخاني وړانې كړئ. هغه ملك قبضه كړئ او په هغې كښې اوسېړئ، ځكه چې زه هغه تاسو له دركوم. ٥٤ هغه زمكه د پچې په ذريعه په بېلو بېلو قبيلو او قومونو باندي تقسيم كړئ. لوی قبيلې له پېره زمكه وركړئ او وړې قبيلې له لېره زمكه وركړئ. ٥٥ خو كه تاسو د هغه ملك اوسېدونكي ونه شړل، نو هغوی به ستاسو دپاره داسې وى لكه چې په سترگو كښې تېره خسې او د لارې خنډ وى، چرته چې تاسو اوسېړئ نو هلته به هغوی تاسو له تكليف دركوى. ٥٦ كه تاسو هغوی ونه شړل، نو زه به تاسو تباه كړم، لكه څنگه چې ما د هغوی د تباه كولو منصوبه جوړه كړې ده.“

د كنعان سرحدونه

٣٤ مالک خدای موسی ته وفرمائيل ٣٥ او د بنی اسرائیلو دپاره يې دا اصول ورته وښودل، ”كله چې تاسو كنعان ته ورننوځئ، كوم ملك چې زه تاسو له دركوم، ستاسو د علاقې حدونه به داسې وى. ٣٦ جنوبي سرحد به د صين صحرا او د ادم سرحد پورې وى. دا به د نمرخاته په طرف د مالگې درياب د جنوبي آخرى سر نه شروع كيږي. ٣٧ بيا به دا په جنوب كښې د لړم درې طرف ته تاو وى او د صين صحرا نه واخله تر قادس برنيع پورې به وى. د هغه ځای نه

به دا سرحد حصر ادار او عصمون ته ورسپړی، (٥) چرته چې دا د مصر په سرحد کښې او د مدیترانی د سمندر په آخری سر کښې د وادی طرف ته تاو وی. (٦) د مدیترانی د سمندر به یې د نمرپرپواته سرحد وی. (٧) شمالی سرحد به د مدیترانی د سمندر نه شروع کیږی چې د هور غره پورې به وی، (٨) او د هغه ځای نه د حمات درې پورې به وی او صداد ته به ورسپړی (٩) او زفرون ته به هم ورسپړی او په حصر عینان کښې به ختم شی. (١٠) د نمرخاته سرحد به د حصر عینان نه شروع کیږی چې د شفام پورې به وی. (١١) بیا به دا د عین نمرخاته طرف ربله ته ورسپړی او د گلیل دریاب نمرخاته غاړې غرونو ته به ورسپړی، (١٢) بیا د اردن سیند سره د مالګې دریاب ته به ورسپړی. دا به ستاسو او د دې نه گېرچاپېره سرحدونه وی. (١٣) نو موسی بنی اسرائیلو ته وفرمائیل، ”دا هغه ملک دے چې د پچې اچولو سره به تاسو ته ملاوېږی، هغه زمکه چې مالک خدای نهه نیمو قبیلو ته په حواله کړې ده. (١٤) د روبین او جاد او د منسی نیمې قبیلې ته مخکښې خپل میراث ملاو شوے دے، چې د هغوی د کورنو په مطابق تقسیم شوے دے. (١٥) دې دوه نیمو قبیلو ته د اردن سیند نمرخاته طرف ته یریحو ته مخامخ خپله زمکه ملاو شوې ده.“

د زمکې تقسیمولو دپاره د مشرانو زمه واری

(١٦) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (١٧) ”الی عزر امام او د نون زوی یشوع به په خلقو باندې زمکه تقسیم کړی. (١٨) د هرې قبیلې نه یو یو مشر سرے هم خوبس کړه چې د دې په تقسیمولو کښې د هغوی مدد وکړی.“ (١٩-٢٨) دا هغه سړی دی چې مالک خدای خوبس کړل، د یهوداه قبیلې نه کالب زوی د یفنه، د شمعون قبیلې نه شلومیئیل زوی د عمیهود، د بنیامین قبیلې نه الیداد زوی د کسلون، د دان قبیلې نه بقی زوی د یجلی، د منسی قبیلې نه حنی ایل زوی د ایفود، د افرائیم قبیلې نه قموابل زوی د سفتان، د زبولون قبیلې نه الیصفن زوی د فرناح، د یساکار قبیلې نه فطلی ایل زوی د عزان، د آشر قبیلې نه اخیهود زوی د

شلومی او د نفتالی قبیلې نه فدهیئیل زوی د عمیهود. (۲۹) دا هغه کسان دی چې مالک خدای د کنعان په ملک کبني په خلقو باندې د زمکې تقسیمولو دپاره مقرر کړل.

د لیویانو دپاره ښارونه

۳۵ (۱) د اردن نه پورې یریحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کبني مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”بنی اسرائیلو ته ووايه چې کوم میراث هغوی ته ملاو شوې دې د هغې نه به خه ښارونه د اوسېدو دپاره او د ښارونو نه گېرچاپېره د څرن زمکه خامخا لیویانو له ورکوی. (۳) دا ښارونه به د لیویانو وی او هلته به اوسېږي. د څرن زمکه به د هغوی د څارو او نورو ځناورو دپاره وی. (۴) د څرن زمکه به د ښار دېوالونو نه بهر پینځه سوه گزه په هر طرف خوره وی، (۵) چې هغه علاقه څلور واړو طرفونو ته تقریباً زر گزه وی او ښار یې په مینځ کبني وی. (۶) تاسو به لیویانو له د پناه دپاره شپږ ښارونه ورکوی که چېرې یو سرې یو کس په غلطی سره ووژني نو هلته به تښتی. د دې نه علاوه، هغوی له دوه څلوېښت ښارونه ورکړی (۷) د څرن د زمکې سره، د هغوی به ټول اته څلوېښت ښارونه وی. (۸) په هره قبيله کبني د لیویانو د ښارونو شمېر دې د هغې علاقې د غټوالي یا وړوکوالي په اندازه معلوم کړی شی.“

د پناه ښارونه

(۹) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۰) ”بنی اسرائیلو ته ووايه، کله چې تاسو د اردن سیند نه پورې غاړه واوړئ او د کنعان ملک ته ورننوځئ، (۱۱) نو تاسو به د پناه ښارونه خوښ کړئ چې یو سرې په غلطی سره څوک مړ کړی نو چې هلته تښتېدلې شی. (۱۲) هلته به د مړی د خپلوانو نه په حفاظت کبني وی څوک چې بدل اخستل غواړی. چې په چا باندې د قتل الزام وی نو هغه به تر هغه پورې

نه شی وژلے چې جرگې ته پېش شوے نه وی. (۱۳) شپږ ښارونه خوښ کړی،
 (۱۴) چې درې د اردن دې غاړې ته وی او درې د کنعان په ملک کښې وی. (۱۵)
 دا ځایونه به د بنی اسرائیلو او د مسافرو دپاره د پناه ښارونه وی چې هغوی د
 پردی ملک وی یا په مستقله توگه اوسېدونکی وی. هر څوک چې په غلطۍ سره
 څوک ووژنی نو هغه به دې ښارونو ته تښتېدے شی. (۱۶) - (۱۸) خو، که څوک د
 وسلې، کانی، یا د لرگی سره څوک ووژنی، نو هغه قاتل دے، و به وژلے شی. (۱۹)
 دا به د مړ شوی کس د نزدې خپلوانو ذمه واری وی چې قاتل مړ کړی. چې کله
 یې هم پیدا کړی، نو و به یې وژنی. (۲۰) که څوک د چا سره کینه لری او د هغه د
 مرگ منصوبه جوړوی، په څه یې وولی او یا دیکه ورکړی نو دا یې قصداً وژنی
 (۲۱) یا یې په سوک ووهی، نو هغه د قتل مجرم دے او هغه به وژلے شی. د مړی
 د نزدې خپلوانو دا ذمه واری ده چې قاتل مړ کړی. هغوی یې چې کله هم پیدا
 کړی، نو و به یې وژنی. (۲۲) خو که یو کس په غلطۍ سره څوک ووژنی چې د هغه
 سره یې کینه نه وی، که په څه یې وولی او یا دیکه ورکړی، (۲۳) یا چې د چا
 خیال نه وی او یو کانی وولی او څوک ورباندې مړ شی اگر چې هغه له یې د
 تکلیف رسولو اراده نه وی او دشمن یې هم نه وی، (۲۴) نو په داسې حالاتو کښې
 به جرگه د هغه کس په حق کښې فېصله کوی د چا نه چې مړے شوے وی، نه
 چې د هغه مړ کس د خپلوان په حق کښې چې بدل اخستل غواړی. (۲۵) جرگه به
 د مړی د خپلوان نه هغه کس بچ کوی چې په غلطۍ سره د قتل مجرم وی او
 هغوی به هغه واپس د پناه ښار ته بوځی کوم ته چې تښتېدلے وی. هغه به هلته تر
 هغې پورې ایسارېږی چې مشر امام مړ نه وی. (۲۶) چې کوم کس په غلطۍ سره
 د قتل مجرم وی که هغه د پناه د ښار نه لار شی کوم له چې ورتښتېدلے وی (۲۷)
 او د مړی خپلوان هغه پیدا کړی او وې وژنی، نو د دې بدل اخستلو په وجه هغه
 گناهگار نه دے. (۲۸) کوم کس چې په غلطۍ سره د قتل کولو مجرم وی هغه به
 خامخا د پناه په ښار کښې تر هغه وخته پورې پاتې کیږی چې تر کومې پورې
 مشر امام مړ نه وی، خو د هغې نه پس هغه واپس کور ته تلے شی. (۲۹) دا قانون
 به ستاسو او ستاسو د اولاد دپاره وی چې په هر ځای کښې اوسېږی. (۳۰) چې په

چا باندې د قتل الزام وی نو هغه به صرف په هغه وخت مجرم گنلے شی او مر کولے به شی چې په هغه باندې دوه کسان یا دوو نه زیات گواهان گواهی ورکړی، د یو کس گواهی د قتل د الزام ثابتولو دپاره کافی نه ده. ﴿٣١﴾ قاتل به خامخا وژلے شی. هغه د دې سزا نه په دې نه شی خلاصدلے چې د صلحې پېسې ورکړی. ﴿٣٢﴾ که څوک د پناه ښار ته تښتېدلے وی، نو هغه دې ته مه پرېږدئ چې د مشر امام د مرگ نه مخکېنې د صلحې پېسې ورکړی د دې دپاره چې کور ته واپس راشی. ﴿٣٣﴾ هغه ملک مه پلټوئ چې چرته تاسو اوسېږئ، ځکه د وینې توپول د هغه ملک پلټول دی او چې په کومه زمکه باندې وینه توی شی نو د هغې کفاره نه شی ادا کېدلے، زمکه د هغه کس د وینې توپولو نه بغېر نه پاکېږی چا چې وینه توی کړې وی. ﴿٣٤﴾ هغه ملک مه پلټوئ چرته چې تاسو اوسېږئ، ځکه چې زه مالک خدای یم او د بنی اسرائیلو په مینخ کېنې اوسېږم.

د واده شوو ښځو میراث

٣٦ ﴿١﴾ د جلعاد د قبیلې د کورنو مشران، د مکیر زوی او د منسی نمسے چې د یوسف زوی وو، موسی او د بنی اسرائیلو نورو مشرانو له لارل. ﴿٢﴾ هغوی ووئیل، ”صاحب، مالک خدای تا ته حکم درکړے دے چې زمکه د پچې په ذریعه په بنی اسرائیلو تقسیم کړه. مالک خدای دا حکم هم کړے دے چې زمونږ د خپلوان صلافحاد جائیداد د هغه لوڼو له ورکړه. ﴿٣﴾ خو دا خبره یاده ساته. که هغوی د بلې قبیلې سره ودونه وکړل، نو د هغوی جائیداد به د هغه قبیلې شی او زمونږ برخه به کمه شی. ﴿٤﴾ د واپس ورکولو په کال کېنې، کله چې کوم جائیداد خرڅ شوے وی او هغه واپس خپل اصلی مالک ته ملاوېږی، نو د صلافحاد د لوڼو جائیداد به د همېشه دپاره هغه قبیلې ته ورکړے شی چې په کومه کېنې واده شوې وی او دا به زمونږ د قبیلې دپاره د تاوان خبره وی.“ ﴿٥﴾ نو موسی بنی اسرائیلو ته د مالک خدای دا حکمونه واورول. هغه وفرمائیل، ”د

منسی قبیلہ چي څه وائي هغه ٽيڪ دي، ﴿٦﴾ او مالڪ خدائ فرمائي چي د
صلافحاد لونه آزادي دي چي د چا سره هم واده کول غواري خو په خپله قبيله
کښي به پي کوي. ﴿٧﴾ د يوې بني اسرائيلي قبيلي جائيداد به بلې قبيلې ته نه شي
ورکولې. ﴿٨﴾ هره يوه بنځه چي په کومه بني اسرائيلي قبيله کښي ميراث اخلي
نو هم د هغه قبيلې د سري سره به واده کوي. نو داسي ټولو بني اسرائيلو ته به د
خپل پلار نيکه په جائيداد کښي ميراث ملاوېږي، ﴿٩﴾ او د يوې قبيلې جائيداد به
بلې قبيلې ته نه ملاوېږي. هره بني اسرائيلي قبيله به خامخا خپله د ميراث زمکه
لري. “ ﴿١٠﴾- ﴿١١﴾ نو د صلافحاد لوني، محلاه، ترضا، حلاه، ملکاه او نوعاه هم
هغه شان وکړل چي څنگه مالک خدائ موسي له حکم ورکړې وو او هغوي
خپلو د ترونو زامنو سره ودونه وکړل. ﴿١٢﴾ هغوي د يوسف زوي منسي قبيلې په
کورنو کښي ودونه وکړل او د هغوي جائيداد د هغوي د پلار په قبيله کښي پاتي
شو. ﴿١٣﴾ دا هغه اصول او قانون دے کوم چي مالک خدائ د موسي په ذريعه د
موآب په مېدانونو کښي د اردن نه پورې يريحو ته مخامخ بني اسرائيلو له ورکړو.